ALBUM ZASŁUŻONYCH LEKARZY POLSKICH

WARSZAWA 1925

ALBUM ZASŁUŻONYCH LEKARZY POLSKICH

2

ALBUM ZASŁUŻONYCH LEKARZY POLSKICH

WARSZAWA — 1925

SPÓŁKA AKCYJNA ZAKŁADÓW GRAFICZNYCH
„DRUKARNIA POLSKA"
WARSZAWA, SZPITALNA 12

4

SŁOWO WSTĘPNE

Już to samo, że w warunkach tak niezwykłych, w czasie ogólnego zastoju, wielkiego przesilenia ekonomicznego kraju, podjęliśmy wielce kosztowne wydawnictwo „Albumu zasłużonych lekarzy polskich", niechaj posłuży za dowód, że powodowaliśmy się nie korzyściami materjalnemi, jak to niektóre sfery pragnęły a priori w wydawnictwie tem upatrywać, lecz że celem naszym było wyrwać z zapomnienia, utrwalić w pamięci naszej i przyszłych naszych pokoleń tę część inteligencji polskiej, która w ofiarności swej nie zna granic, która w swej pracy społecznej przoduje w wielu kierunkach innym warstwom, nie troszcząc się ani o wdzięczność, ani o uznanie, a którą jednak łatwo puszczamy w niepamięć.

A zasługi lekarzy w pojęciu naszem są tak wielkie, że podjęte przez nas ku uczczeniu ich wydawnictwo może być zaledwo skromnym objawem wdzięczności i obowiązku wyrównania okazywanej im przez społeczństwo obojętności, pokrycia tych zobowiązań, jakie ono względem nich zaciągnęło i zaciąga.

Gdy inne państwa europejskie przy lada sposobności czczą ostentacyjnie zasłużonych swych obywateli, my tymczasem zdajemy się zapominać o tych, którym winniśmy zdrowie, którym zawdzięczamy bardzo często życie!

Przystępując do wydawnictwa „Albumu zasłużonych lekarzy polskich", spotkaliśmy się na samym wstępie z wyraźną niechęcią, gremjalnym, niczem nieusprawiedliwionym, i przez Izbę lekarską Warszawsko-Białostocką inspirowanym, protestem ze strony wszystkich Izb lekarskich Rzeczypospolitej, pragnących w wydawnictwie naszem, ze względu na przewidywane w niem zamieszczenia ogłoszeń treści wyłącznie lekarskiej (zakłady lecznicze, uzdrowiska, gabinety roentgenologiczne i t. p.), upatrywać cele jedynie merkantylne.

Ogłoszenia te, w pojęciu Izb lekarskich, miały, jakoby, szkodzić dobremu imieniu ciała lekarskiego, nielicować z powagą jego, a nawet, jak się wyraziła Krakowska Izba lekarska w okólniku swym (L. dz. 24 25), ośmieszać stan lekarski. A jednak wydawnictwo, jako powstające z inicjatywy prywatnej i kosztowne, musiało szukać jakiegoś pokrycia bez wszelkiej na razie myśli o zyskach.

Wydawnictwo „Album zasłużonych lekarzy polskich" wzorowaliśmy na takich samych wydawnictwach francuskich i niemieckich, podających wizerunki i życiorysy największych powag profesorskich, w których życiorysy te przeplatane są ogłoszeniami lekarskiemi, które jednak ani wstydu, ani hańby ciałom lekarskim francuskim i niemieckim nie zgotowały, stanu ich lekarskiego nie ośmieszyły!

Pierwotną myślą wydawnictwa naszego było utworzenie albumu żyjących „zasłużonych lekarzy polskich". Na protest jednak ze strony Izby Lekarskiej Warszawsko-Białostockiej, mało nas zresztą obowiązujący, która z góry wyraziła swe votum nieufności do wybranego ad hoc komitetu redakcyjnego, bliżej jej nieznanego, ustąpiliśmy przed tem narzuconem nam przez Izbę żądaniem dla tej prostej przyczyny, że sterroryzowani lekarze powstrzymali się od wydania swoich podobizn i autobiografji. W myśl rzuconej nam wówczas przez tęż Izbę propozycji wydania albumu „zmarłych zasłużonych lekarzy polskich", wyraziliśmy swą zgodę. Atoli i na tę zamianę, dla przyczyn bliżej nam już nieznanych, Izba lekarska Warszawsko-Białostocka, a za nią i inne Izby w Rzeczypospolitej, rzuciły anatemę!

Oczywiście, tej ostatniej groźbie nie poddaliśmy się, przystąpiwszy do urzeczywistnienia wydawnictwa, wartość którego niechaj społeczeństwo samo już oceni.

*Przechodząc jednak od wydawnictwa „żywych" zasłużonych lekarzy do „zmarłych", z góry przewidzieliśmy ogromne trudności natury technicznej, jak wyszukiwanie podobizn, zdobywanie życiorysów *). Mimowoli więc znaleźć się musiały w wydawnictwie naszem pewne braki i niedomówienia, za które czujemy się w obowiązku Sz. Czytelników przeprosić.*

Wydawnictwo „Album zasłużonych lekarzy polskich" nie mogło, rzecz naturalna, objąć wszystkich z przed stu i więcej laty zgasłych, a wielce zasłużonych lekarzy. Dla tych, nieuwzględnionych w obecnem wydawnictwie, nosimy się z myślą wydania w najbliższej przyszłości nowego „Albumu", o ile to znajdzie zasłużone śród publiczności zainteresowanie.

„Album zasłużonych lekarzy polskich" rozesłane zostanie do wszystkich Towarzystw i zrzeszeń lekarskich całej Europy, będzie więc posiadało również charakter propagandowy, co dla polskiego stanu lekarskiego nie powinno być obojętne.

Oby godziwe intencje nasze nie były źle tłomaczone!

REDAKCJA.

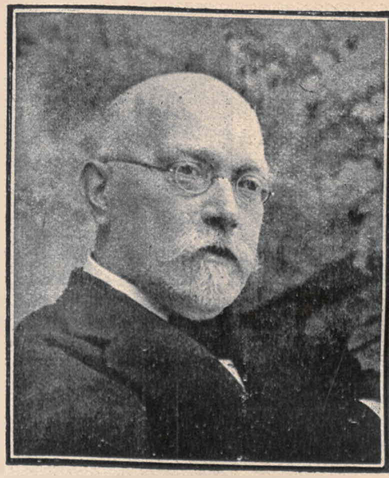
**) Przy układaniu życiorysów korzystaliśmy ze Słownika Lekarzy Polskich St. Kośmińskiego.*

Dr. ALBERT ADAMKIEWICZ

Urodził się w r. 1850 w Żerkowie w W. Ks. Poznańskiem. Ukończywszy nauki gimnazjalne w Bydgoszczy, w r. 1868 wstąpił na wydział lekarski w Królewcu, ale już po półrocznym pobycie przeniósł się do Wrocławia, gdzie przeważnie zajmował się w pracowni fizjologicznej Heidenberga. Wojna prusko-francuska, w której uczestniczył, przerwała mu bieg nauk. Po zawarciu pokoju 1871 r. oddał się naukom lekarskim w Würzbergu. Złożywszy państwowy egzamin w Wrocławiu, objął w r. 1873 asystenturę w instytucie fizjologicznym w Królewcu, pozostającym pod kierunkiem Witticha. W r. 1876 habilitował się jako docent djagnostyki fizjologicznej. Po rocznem pełnieniu tych obowiązków, przenosi się do Berlina i tu obejmuje miejsce starszego lekarza w klinice chorób nerwowych prof. Westphala, a równocześnie jako docent prywatny wykłada djagnostykę i neuropatologję. W październiku 1879 r., otrzymawszy zaszczytne wezwanie Uniwersytetu Jagiellońskiego, przybył do Krakowa, gdzie został mianowany profesorem patologji ogólnej i doświadczalnej.

Prace swoje z zakresu z chemji fizjologicznej i fizjologji, pisane w części po niemiecku, w części zaś po polsku, drukował w rozmaitych czasopismach lekarskich. Niektóre z nich tłomaczone były na język angielski.

Dr. LUDWIK ANDERS

Dr. Ludwik Anders

Urodził się w r. 1854 w Warszawie, gdzie ukończył kurs nauk gimnazjalnych w r. 1871. Medycynę studjował w Uniwersytecie Warszawskim, a uzyskawszy tu stopień lekarza w r. 1876, objął ordynaturę w klinice terapeutycznej. W czasie wojny rosyjsko-tureckiej był czynnym w szpitalu Brzeskim i Ujazdowskim. Po ukończeniu wojny objął kierownictwo zakładu wychowawczego dla dzieci, na którem pozostawał aż do śmierci, t. j. do r. 1923.

Pracami swemi zasilał „Gazetę Lekarską".

ZAKŁAD ZDROJOWO-KĄPIELOWY — IWONICZ

1) Iwonicz, wieś rozległa i schludnie zabudowana, położona jest w malowniczej okolicy, w powiecie krośnieńskim w Małopolsce (Województwo Lwowskie), na północnym stoku Karpat, zniżającym się łagodnym spadem w dolinę Wisłoka.

Na tej uroczej dolinie, przeciętej na dwie połowy górskim potokiem, u stóp góry „Przedziwnej", tryskają słynne od wieków źródła, a około nich ugrupował się Zakład zdrojowo-kąpielowy, otoczony ścianami gór lesistych, które chronią go od wichrów, a nie zasłaniają słońca.

Klimat Iwonicza posiada cechy klimatu podgórskiego, powietrze czyste, bogate w ozon. Ilość ozonu, mierzona w czasie miesięcy letnich, wynosi między 9.3—9.7 proc. Wahania w różnicy temperatury są nieznaczne, kierunek wiatrów przeważnie południowy.

Sezon od 15 maja do 30 września.

2) Stacja kolejowa Iwonicz leży między stacjami większemi Sanokiem a Jasłem i jest oddalona 12 km. od Zakładu zdrojowo-kąpielowego Iwonicz. Na stacji w czasie sezonu przy każdym pociągu są powozy i wózki pod rzeczy.

Od strony Lwowa prowadzą 4 linje kolejowe: 1) przez Sambor — Sanok bez przesiadania; 2) przez Przemyśl-Chyrów-Zagórz; 3) przez Rzeszów i Jasło; 4) najdłuższa przez Stryj.

Od strony Warszawy, Krakowa: przez Tarnów-Stróże-Jasło bez przesiadania. 2. Tarnów-Rzeszów-Jasło.

Poczta, telegraf i telefon umieszczone są w centrum Zakładu.

3) Do leczenia w Iwoniczu nadają się z wynikiem pomyślnym następujące choroby:

Zołzy (scrophulosis); choroby gruczołów limfatycznych (obrzmienia, ropienie); choroby kości (pruchnienie, zapalenie stawów); choroby jamy nosowej i przewodu słuchowego (nieżyte, przewlekłe ropienia); choroby skóry; krzywica albo choroba angielska (Rachitis); gościec i dna czyli skaza moczanowa (reumatismus et arthritis urica); kiła (syphilis) wczesna, późna i dziedziczna, szczególniej po leczeniu rtęciowem; choroby serca i naczyń krwionośnych (arteriosclerosis); choroby układu nerwowego (uwiąd rdzenia, porażenia, nerwobóle i t. d.; choroby kobiece (zapalenie przewłoczne macicy miąższowe; wysięki pozapalne około-maciczne, zapalenia przewłoczne śródmaciczne, zapalenia przewłoczne jajników, włókniaki i t. d.; choroby cierpienia żołądka i kiszek, nieżyty i cierpienia nerwowe, niedowłady kiszek (atonia); cierpienia wątroby i dróg żółciowych, obrzęki śledziony, a nawet nieżyty pęcherza.

Źródło Karola w Iwoniczu.

4) Najważniejsze miejsce w wykazie środków leczniczych należy się zdrojom szczawy słono-jodo-bromowej, której dostarczają trzy źródła: Karola, Amelji i Emmy. Są one dumą i ozdobą Iwonicza. Głównym składnikiem tychże wód są: chlorek sodowy, dwuwęglan sodowy, jodek, bromek sodowy, dwuwęglan litowy, boran sodowy. Zawierają one znaczne ilości wolnego istotnie bezwodnika węglowego, co podnosi ich wartość, czyniąc je strawniejszemi i w piciu przyjemniejszemi, a szczelne dokładne pokrycie źródeł chroni je od utraty wolnego bezwodnika węglowego, gdyż woda na całej drodze aż do przelania do szklanki nie styka się z powietrzem, to też woda ze źródeł iwonickich jest zupełnie przezroczysta, bezbarwna, silnie perełkująca, a w smaku miła i orzeźwiająca.

Oprócz tych trzech głównych źródeł posiada jeszcze Iwonicz zdroje „Heleny" i „Józefa" (żelazisty), „Adolfa" (obojętny).

Poza źródłami mineralnemi do picia i kąpieli znajduje się w Iwoni-

Dalszy ciąg na str. 10.

Dr. ADRJAN BARANIECKI

Urodził się w r. 1828 w Jarmolińcach; nauk lekarskich słuchał w Kijowie, stopień doktora medycyny uzyskał w Moskwie. Odbywszy podróż naukową zagranicę, osiadł w Jarmolińcach, gdzie wkrótce dał się poznać, jako zdolny lekarz i gorliwy orędownik oświaty ludowej. Opuściwszy Podole, przebywał lat kilka na zachodzie Europy. Od r. 1868 zamieszkał w Krakowie, gdzie z zaparciem się pracował około dalszego rozwoju Muzeum Techniczno-Przemysłowego, które własnem staraniem i kosztem założył i miastu ofiarował. Baraniecki należał do pierwszych założycieli Stow. Lekarzy Polskich w Paryżu (1858 r.) i Stowarzyszenia Lekarzy Podolskich (1859 r.) i był pierwszym inicjatorem zwoływania zjazdów lekarskich.

Prace swe zamieszczał w „Tyg. Lek.", oraz we francuskich czasopismach lekarskich.

Prof. Dr. IGNACY BARANOWSKI

Prof. dr. Ignacy Baranowski

Urodził się w Lublinie w r. 1833, nauki lekarskie ukończył w Dorpacie w r. 1858 i tegoż roku został ordynatorem szpitala Ś-go Ducha w Warszawie. W r. 1862 obejmuje obowiązki lekarza szpitala Dz. Jezus i tegoż roku zostaje adjunktem przy klinice terapeutycznej Szkoły Głównej. Z otwarciem Uniwersytetu Warszawskiego zostaje docentem terapji ogólnej i djagnostyki lekarskiej, a od r. 1871 też przedmioty wykłada już jako prof. nadzwyczajny. — Na stanowisku tem pozostaje aż do roku 1886, w którym opuszcza katedrę, przechodząc w stan spoczynku.

Jako świetny djagnosta i dobry terapeuta cieszy się wielkiem uznaniem ludności i lekarzy, którym zawsze służy radą.

Prace swoje drukował w „Tygodniku Lekarskim", „Pamiętniku" i „Gazecie Lekarskiej".

czu również borowina. Obok gmachów, przeznaczonych dla kąpieli słono-bromo-jodowych klasy I, II i III, są łazienki dla kąpieli borowinowych i łazienki dla zabiegów wodoleczniczych.

W sezonie od 15 maja do końca września jest czynna w Iwoniczu Filja lecznicy Ortopedycznej Dr. Józefa Aleksiewicza ze Lwowa. W lecznicy Ortopedycznej znajdują się: cztery aparaty do kąpieli elektrycznych, świetlnych, częściowych i ogólnych; urządzenie do galwano — i faradyzacji. Elektryzacja za pomocą kąpieli czterokomorowej; aparat do D. Arzonvalizacji, aparat Roentgena do naświetlań spraw gruźlicznych, kostnych, gruczołowych i do djagnostyki; dwie ląmpy kwarcowe, aparat Finzena, lampa Kromayera.

W lecznicy Ortopedycznej prowadzi gimnastykę leczniczą szwedzką siła fachowa. Gimnastyka ta odbywa się na wolnem powietrzu, w razie niepogody w sali Zakładowej. Prócz tego, lecznica posiada oryginalne aparaty systemu D-ra Zandera tak do ruchów biernych jako też i czynnych Masaż ręczny, wibracyjny i elektryczny.

Apteka, jako sezonowa filja apteki z Krosna, znakomicie zaopatrzona w najnowsze środki lekarskie i wody mineralne naturalne i sztuczne.

Wynajmujący mieszkania w willach, należących do Zakładu zdrojowego, mogą albo prowadzić własne gospodarstwo domowe, gdyż prawie każda willa posiada kuchnie wspólne, a niektóre mieszkania mają kuchnie wyłączne, albo korzystać z wiktu restauracyjnego lub pensjonatu.

Można też wynająć mieszkanie na wsi, przyłączonej do rejonu Zakładowego, blisko 200 pokoi z kuchniami.

W Zakładzie znajduje się jeden hotel o 14 pokojach umeblowanych z pościelą; 3 pensjonaty: „Zofjówka", „Ustronie" i „Dom Biały" (izraelicki). Restauracji posiada Zakład 3: jedna w Hotelu głównym, druga pod „Skałą" i restauracja izraelicka (koszerna). Wszystkie dostarczają po cenach przystępnych zdrowego i dobrego pożywienia. Mięsa wszelkiego rodzaju dostarcza rzeźnia Zakładowa, dozorowana przez lekarza zakładowego.

Służba Zakładowa, złożona z ludności tutejszej, obznajmiona ze swymi obowiązkami, pilna i uczciwa.

Zakład ma oświetlenie elektryczne. Wielkie lampy łukowe oświetlają piece, ulice, mieszkania prywatne, restauracje, sklepy, zaopatrzone w jasne żarówki.

Wodociągi, zaprowadzone wielkim kosztem, doprowadzają z gór zdrową źródlaną wodę do picia. Na placu Dietla, urządzony wodotrysk, między willami liczne studnie wodociągowe i hydranty do polewania ulic, klombów i na wypadek pożaru.

System wychodków — szufladkowy; usuwanie odchodów odbywa się wozem Tallarda do szczelin zamkniętych zbiorników.

6) Dla uprzyjemnienia pobytu kuracjuszom doskonała orkiestra wojskowa 2-go pułku Strzelców Podhalańskich z Sanoka grywa codziennie dwa razy podczas picia wód, od 7 — 9 rano i od 5 — 7 wieczorem.

W hotelu głównym znajduje się ozdobna, obszerna sala balowa, w której odbywają się niemal co niedzielę reuniony, a w czwartek zabawy dziecinne; koncerty, nieraz bardzo wybitnych sił artystycznych; w pierwszych dniach sierpnia odbywa się bal doroczny, poprzedzony loterją fantową na dochód miejscowych ubogich kuracjuszów, gromadzący kuracjuszów i liczną publiczność z bliskiej i dalszej okolicy.

W sali konwersacyjnej, w łazienkach I kl. jest do użytku gości czytelnia, zaopatrzona w kilkadziesiąt dzienników i pism ilustrowanych, a w sali balowej fortepian do ćwiczeń.

Do zabaw na świeżem powietrzu służy plac krokietowy i tenisowy.

W kaplicy, zbudowanej pod lasem, tuż przy Zakładzie, odprawia Kapelan Zakładowy codziennie mszę św.

W osobnym budynku przy głównym placu mieści się dobry Zakład Fotograficzny.

Iwonicz obfituje w rozległe i prześliczne miejscowości, nadające się na bliższe i dalsze przechadzki, czy wycieczki.

Już sam blisko 600-morgowy las, otaczający amfiteatralnie cały Zakład poprzecinany dogodnemi drogami, dostarcza aż do zbytku wspaniałego terenu do przechadzek. Z bliższych przechadzek, na Glorjetę, skąd cudowny widok na okolicę, do stawu, do prastarej „Bełkotki", dla podziwiania zjawiska przyrody, t. j. palącego się gazu nad powierzchnią wody, na Połoniny. Dalsze nieco prowadzą na górę Winiarską (587 m. n. p. m.), skąd prześliczny widok na całą okolicę krośnieńską, na Przymiarki (640 m.), ze wspaniałym widokiem na całą okolicę, ponad lesiste szczyty, do okolicznych wsi, jak: Klinkówki, Lubatówki, Lubatowej i Wólki.

Dalsze wycieczki odbywa się najczęściej powozami do Krosna, do ruin zamku Odrzykońskiego pełnych uroku, do Dukli, do Pustelni św. Jana z Dukli, do Rymanowa na górę Corgową (740 metr.) i do kopalń nafty

7) Ceny I-go sezonu od 15 maja do 20 czerwca są następujące: taksa zdrojowa z dodatkiem na muzykę od jednej osoby w rodzinie 12 zł., od następnej osoby w rodzinie 8 zł. Od opłaty taksy wolni są: lekarze i ich rodziny i dzieci; dzieci niżej lat 10(wszyscy wojskowi w czynnej służbie pozostający aż do stopnia kapitana włącznie; ubodzy, którzy się wykażą prawnem świadectwem; służba obojej płci. — Kąpiele mineralne od 1.50 do 3.90 zł.; za jeden pokój o dwóch łóżkach, stosownie do wielkości i urządzenia, z obsługą i oświetleniem elektrycznem od zł. 1.50 do 5.00 zł.

Wykaz lekarzy, wykonujących praktykę zdrojową.

8) Dr. Józef Aleksiewicz ze Lwowa i Dr. J. Turzański z Jarosławia, jako lekarze zakładowi, nadto Dr. Antoni Brajczewski z Lublina, Dr. Antoni Dorosz z Sanoka, Dr. Zygmunt Wallach od lat przeszło 20-tu stale ordynujący w Iwoniczu, Dr. Salomon Lanes z Jasła ordynuje od lat 25 w Iwoniczu, Dr. Schorr z Jasła.

Dr. KAROL BENNI

Dr. Karol Benni

Ukończył nauki lekarskie w Paryżu w roku 1867, poczem wrócił do Warszawy i tu początkowo objął asystenturę w klinice chirurgicznej prof. Korzeniowskiego, później został ordynatorem oddziału chirurgicznego w szpitalu Dz. Jezus do r. 1880.

Poświęcił się specjalnie otjatrji i jako taki zdobył sobie wielkie uznanie u ludności.

Prace swe z dziedziny chirurgji i otjatrji ogłaszał po francusku i po polsku w „Klinice" i „Medycynie".

Poza medycyną oddawał się ś. p. dr. Benni z zamiłowaniem sztukom pięknym i był jednym z założycieli gmachu Sztuk Pięknych. — „Pro Artibus".

Dr. ALFRED BIESIADECKI

Urodzony w Dukli w roku 1839. Ukończywszy gimnazjum lwowskie, wstąpił na wydział lekarski w Wiedniu i tam w r. 1862 osiągnął stopień doktora medycyny. Tam też został sekundarjuszem w głównym szpitalu wiedeńskim. W r. 1865 mianowany został asystentem przy katedrze anatomji patologicznej prof. Rokitańsky'ego. W r. 1868 obejmuje katedrę tegoż przedmiotu we Wszechnicy Jagiellońskiej. W r. 1876 opuszcza obowiązki profesorskie powołany na godność protomedyka Galicji, którą piastował z najwyższem uznaniem zarówno władzy, jak i opinji publicznej. W r. 1879 uczestniczył w komisji zagranicznej, wyprawionej do Rosji w celu zbadania natury wybuchłej tam dżumy.

Bardzo liczne swe prace ogłaszał w języku niemieckim i polskim, zasilając „Przegląd Lekarski", „Pamiętnik Akademji Umiejętności" i in.

WARSZAWSKI ZAKŁAD GINEKOLOGICZNY

WARSZAWA, MARSZAŁKOWSKA Nr. 45. — **Telefon 31-14. Telefon Zarządu 31-07.**

WSPÓŁWŁAŚCICIELE I ORDYNATORZY ZAKŁADU:

Dr. med. Ludwik Bryndza Nacki
Dr. med. Józef Burzyński
Dr. med. Zygmunt Endelman
Dr. med. Jan Gromadzki
Dr. med. Henryk Gromadzki
Dr. med. Ignacy Gutkowski
Dr. med. Kazimierz Jasielewicz
Dr. med. Antoni Natanson
Dr. med. Tomasz Reutt
Dr. med. Marjan Ryłko
Dr. med. Władysław Staniszewski
Dr. med. Władysław Tyrchowski
Dr. med. Roman Wasilewski
Dr. med. Adolf Winawer

Pokoje oddzielne i wspólne komfortowo urządzone.
Sale operacyjne i porodowe.
Do Zakładu przyjmowane są chore z wszelkiemi cierpieniami kobiecemi oraz rodzące.
Elektroterapja, Termoterapja.

KUCHNIA WYTWORNA — CENY PRZYSTĘPNE.
POŁĄCZENIE TELEFONICZNE MIĘDZYMIASTOWE.

Prof. Dr. LEON BLUMENSTOK

Urodzony w Krakowie w r. 1838, nauki gimnazjalne i lekarskie pobierał w rodzinnem mieście. Uzyskawszy w r. 1862 stopień doktora medycyny, objął obowiązki asystenta przy klinice chorób ocznych, które sprawował przez lat cztery. W r. 1869 habilitował się jako docent prywatny medycyny sądowej na wydziale prawniczym Uniwersytetu Jagiellońskiego. W r. 1871 został mianowany na tymże wydziale profesorem nadzwyczajnym, a w r. 1881 uzyskał katedrę medycyny sądowej, jako profesor zwyczajny. Nadto od r. 1877 kieruje jako główny redaktor „Przeglądem Lekarskim", a swą niezmożoną pracą i zabiegliwością podniósł wartość tego czasopisma, które bezspornie może być postawione w rzędzie najlepszych pism lekarskich.

Niezliczoną ilość prac tego wybitnego lekarza drukowały pisma lekarskie niemieckie, „Przegląd Lekarski", „Medycyna", „Czasopismo służby zdrowia" i in.

Prof. Dr. WŁODZIMIERZ BRODOWSKI

Prof. dr. Włodzimierz Brodowski

Urodzony w gub. Mińskiej w roku 1825, nauki lekarskie ukończył w Moskwie w r. 1848, promowany tamże w r. 1859 na stopień doktora medycyny. W roku 1861 zostaje ordynatorem w szpitalu Ujazdowskim w Warszawie. W r. 1862 zaczyna wykłady anatomji patologicznej w warszawskiej Szkole Głównej z początku jako adjunkt, od r. 1864, jako profesor nadzwyczajny na tejże katedrze. Wielokrotnie był obierany dziekanem wydziału lekarskiego i prezesem Warszawskiego Towarzystwa Lekarskiego.

Cały szereg prac swoich z dziedziny anatomji patologicznej drukował w Pamiętniku Warsz. Tow. Lekarskiego, „Gazecie Lekarskiej", w „Archiwum Krakowa", w „Wien. Med. Presse" i in.

Polecamy do mycia głowy doskonałe
mydło „SAPOPIX"
TOW. AKC.
„Fr. Karpiński"
w WARSZAWIE.

REKTOR DR. JÓZEF BRUDZIŃSKI

Urodzony w r. 1874 w Bołonie, w Płockiem. Gimnazjum ukończył w Warszawie, poczem studjował medycynę w Dorpacie i Moskwie, gdzie uzyskał stopień lekarza w r. 1897. — W r. 1909 Uniwersytet Jagielloński przyznał mu stopień doktora medycyny. Po ukończeniu studjów lekarskich wyjechał zagranicę, gdzie specjalizował się w licznych laboratorjach i klinikach w Gracu i Paryżu, poczem osiadł na stałe w Warszawie. Przez szereg lat, jako pedjatra, rozwijał w kraju bardzo owocną działalność praktyczną i teoretyczną. Stanął na czele szpitala Anny Marji w Łodzi, potem na czele szpitala Karola i Marji Szlenkierów w Warszawie.

Rektor dr. Józef Brudziński

Wydał szereg prac naukowych, w których poruszył wiele zagadnień pierwszorzędnych z zakresu chorób dziecięcych, opartych na poszukiwaniach histologicznych i bakterjologicznych. Niektóre prace zyskały mu uznanie na zachodzie i pierwszy międzynarodowy Zjazd pedjatrów w Paryżu wybrał go na głównego referenta w sprawie zapobiegania chorobom zakaźnym w związku z budową szpitali. Był też inicjatorem i współredaktorem „Przeglądu Pedjatrycznego".

Brudziński stanął na czele wskrzeszonego za czasów okupacji niemieckiej Uniwersytetu. Warszawskie polskie koła naukowe żywiły wielkie a zasłużone dla niego uznanie. Warsz. Tow. Naukowe wybrało go w poczet członków zarządu. Kasa im. Mianowskiego powołała go do Komitetu zarządzającego.

Po przejęciu szkolnictwa, po ustąpieniu Niemców, przez władze polskie, gremjum profesorów wybrało go ponownie na rektora. Przyjęcia tego zaszczytu zmuszony był jednak odmówić z powodu trapiącej organizm choryby nerek.

Brudziński był również pierwszym prezesem Warsz. Rady Miejskiej.

DR. JAN BĄCEWICZ

Urodził się w r. 1799 w gub. Kowieńskiej. Początkowo nauki pobierał w szkołach ks. Dominikanów w Kalwarji. W r. 1817 udaje się do Wilna, gdzie, uzyskawszy stopień kandydata filozofji, poświęca się dalej naukom lekarskim. W r. 1823 otrzymał stopień doktora medycyny, przybył do Warszawy i objął miejsce ordynatora w szpitalu Ujazdowskim. Obowiązki te lekarza wojskowego pełnił do r. 1833. W r. 1825 został członkiem czynnym Warsz. Tow. Lekarskiego, w r. 1834 — członkiem Wileńskiego Tow. Lek., w r. 1833 — członkiem Rady Lekarskiej i egzaminatorem z terapji i patologji dla osób, starających się o pozwolenie wolnej praktyki lekarskiej w Król. Polskiem, lub o wyższe stopnie naukowe. W r. 1841 zostaje członkiem rady szczegółowej Instytutu Głuchoniemych w Warszawie, w 1855 r. członkiem Głównej Rady Opiekuńczej zakładów dobroczynnych w Królestwie. Zmarł w r. 1864, poczyniwszy liczne zapisy na cele dobroczynne, między innemi dla Kasy wsparcia wdów i sierot po lekarzach. Jego hojności zawdzięcza też Warsz. Tow. Lek. dom, jaki obecnie posiada.

Prace swe drukował w „Pamiętniku Lek. Warsz." i w „Tygodniku Lekarskim".

Dr. MIKOŁAJ LUDWIK BRUNNER

Urodzony w r. 1840, ukończywszy gimnazjum realne w r. 1857, wstąpił do nowootworzonej w Warszawie akademji medyko-chirurgicznej. Po 2 latach przeniósł się na dalsze studja do Berlina. Po rocznym tam pobycie wrócił do Warszawy i tu w r. 1862 osiągnął stopień naukowy. Następne lata poświęcił studjom nad chemją pod kierunkiem prof. Jakóba Natansona, doskonaląc się w neuropatologji i elektroterapji. W r. 1866 otworzył pierwszy w kraju instytut leczniczy chorób nerwowych. W r. 1874 otrzymał stopień doktora medycyny Uniwersytetu Warszawskiego. Na powszechnej wystawie w Wiedniu w 1873 r. przyznano mu dyplom uznania za przedstawiony swego pomysłu aparat elektroterapeutyczny. Od r. 1864 jest członkiem Warszawskiego Tow. Lekarskiego, członkiem Tow. Lekarzy Petersburskich i Tow. Lek. Wiedeńskiego.

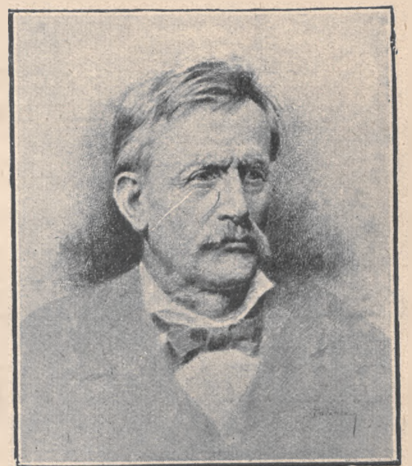

Dr. Mikołaj Ludwik Brunner

Liczne prace swe drukuje w „Tygodniku Lekarskim", „Pamiętniku Warszawskiego Towarzystwa Lekarskiego", w „Klinice", w „Medycynie", w „Allgemeine Wiener Medicinische Zeitung" i w „Przeglądzie Lekarskim".

Prof. Dr. TYTUS CHAŁUBIŃSKI

Znakomity lekarz-praktyk warszawski, urodzony w r. 1820 w Radomskiem. Ukończywszy gimnazjum w Radomiu, w r. 1838 zapisał się do grona słuchaczów akademji medyko-chirurgicznej w Wilnie. Po zwinięciu tej instytucji naukowej przeniósł się do Dorpatu, gdzie narazie oddawał się naukom przyrodniczym, a w r. 1843 powrócił do studjów lekarskich. Stopień doktora medycyny uzyskał w roku 1844 w Würzburgu. Osiadłszy w Warszawie, nader szybko wyrobił sobie wpływowe stanowisko, jako lekarz i obywatel. Od roku 1847 do 1857 był lekarzem naczelnym Szpitala Ewangielickiego, następnie lekarzem w szpitalu Dz. Jezus. W r. 1859 objął katedrę patologji i terapji, a zarazem kliniki chorób wewnętrznych w warszawskiej akademji medyko - chirurgicznej i na tem stanowisku pozostawał i w Szkole Głównej aż do r. 1871, t. j. do czasu ostatecznego wprowadzenia języka rosyjskiego do wykładów uniwersyteckich. Jako znakomity klinicysta, położył niespożyte zasługi, przysposobiwszy do samodzielnej pracy liczne grono lekarzy polskich.

Prof. Dr. Tytus Chałubiński

Prace swe drukował w „Pamiętniku Warsz. Tow. Lek.", w „Gazecie Lekarskiej" i in.

Dr. KAZIMIERZ CHEŁCHOWSKI

Urodzony w r. 1858 we wsi Chojnowie, w powiecie przasnyskim, gub. Płockiej; do gimnazjum uczęszczał w Warszawie; nauk lekarskich słuchał w Uniwersytecie Warszawskim od r. 1875 do 1880.

Jako praktyk, ordynator szpitala Dz. Jezus na oddziale chorób wewnętrznych, cieszył się niepospolitą wziętością i uznaniem. Całe jego życie nacechowane było niezwykłą pracowitością. Wiele pracy i trudu poświęcał działalności społecznej, związanej z zawodem lekarskim. Był jednym z założycieli Warsz. Tow. Hygienicznego i wiele przyczynił się do wzniesienia własnego gmachu przy ul. Karowej. Był prezesem sekcji ludowej Warsz. Tow. Hygienicznego. Piastował też mandat radnego miejskiego, powierzony mu przez lekarzy.

Prace swe naukowe zamieszczał przeważnie w „Gazecie Lekarskiej" i „Zdrowiu".

Dr. ADAM CHEŁMOŃSKI

Dr. Adam Chełmoński

Urodzony w r. 1861 w Teresinie ziemi Sochaczewskiej, do gimnazjum uczęszczał w Warszawie. W r. 1880 studjował przyrodę, następnie zapisał się na wydział lekarski Uniwersytetu Warszawskiego, który ukończył w r. 1855. Następnie poświęcił się badaniom nad hydroterapją w Fürstenhofie. Od r. 1891 objął stanowisko ordynatora szpitala Dz. Jezus, na którem pozostawał do końca życia.

Chełmoński brał udział w pracach organizacyjnych sanatorjów gruźliczych, od r. 1894 był lekarzem Warsz. Tow. Dobr., gdzie pracował przez lat 7 honorowo. W r. 1896 został współ. „Gaz. Lek.", pracując w niej do ostatka. W r. 1904 Kom. Kasy im. Mianowskiego powołał go na członka.

Był jednym z wybitnych lekarzy, otoczony chwałą i największem uznaniem ludności i kolegów.

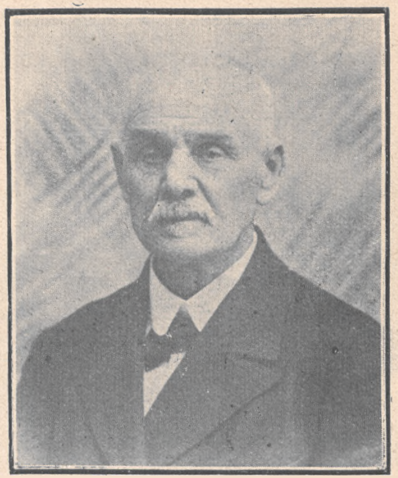
Prace swe b. liczne ogłaszał w „Gaz. Lek." i „Pam. Tow. Lek.".

Dr. STANISŁAW CHOMĘTOWSKI

Urodzony w r. 1838, ukończył gimnazjum realne w Warszawie w roku 1856, zapisał się do grona słuchaczów nowo-otworzonej akademji medyko-chirurgicznej. W r. 1863 bawi zagranicą, przeważnie w Wiedniu, doskonaląc się w obranej specjalności — chorobach nerwowych i umysłowych. Po powrocie z Wiednia pracuje jako asystent prywatny przy D-rach Krysińskim i Pląskowskim w szpitalu Ś-go Jana Bożego. W r. 1865 zostaje ordynatorem tegoż szpitala i na tem stanowisku pozostaje aż do zgonu. Pozatem Dr. Chomętowski prowadził w Warszawie pierwszy prywatny zakład dla chorób umysłowych i nerwowych.

Bardzo liczne prace ogłaszał w „Pamiętniku Tow. Lek. Warsz.", w „Gazecie Lekarskiej", w „Przeglądzie Psychiatrycznym" i w „Klinice".

Dr. BRONISŁAW CHROSTOWSKI

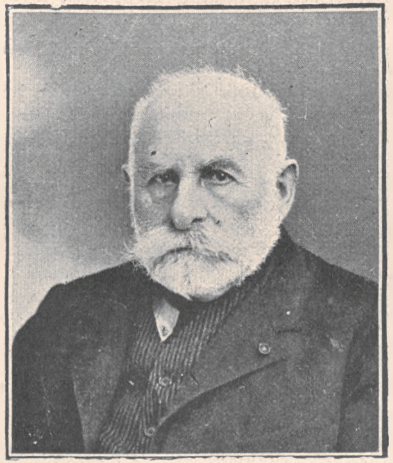

Dr. Bronisław Chrostowski

Urodzony w r. 1852 we wsi Suchodoły, gub. Siedleckiej, do gimnazjum uczęszczał w Suwałkach, studja lekarskie odbywał w Warszawie, uzyskawszy stopień lekarski w r. 1874, stopień zaś doktora medycyny w r. 1880. Od r. 1875 zajmował stanowisko asystenta kliniki djagnostycznej przy prof. Baranowskim. W r. 1879 objął stanowisko miejscowego lekarza przy szpitalu Dz. Jezus. Od r. 1880 pełni obowiązki ordynatora w szpitalu Św. Rocha, poczem przechodzi do szpitala Św. Ducha już w charakterze lekarza naczelnego i na tem stanowisku pozostaje aż do śmierci.

Człowiek dużej wiedzy, rozległej praktyki, mający wielkie uznanie ludności, chwile wolne od zajęć poświęca literaturze lekarskiej, pisząc dużo w zakresie swej specjalności: chorób płucnych i serca i zamieszczając prace swe w „Pamiętniku Tow. Lek. Warsz." i „Gazecie Lek".

Dr. LUDWIK CHWAT

Dr. Ludwik Chwat

Urodzony w Warszawie w r. 1831, nauki lekarskie studjował w Charkowie od 1852 do 1857 r. Roku następnego doskonali się w chirurgji we Wrocławiu, Berlinie, Wiedniu i Paryżu. W r. 1859 został mianowany ordynatorem oddziału chirurgicznego szpitala starozakonnego w Warszawie. W drugiej połowie 1878 i w r. 1879 kieruje szpitalem warsz. dla dzieci wyznania mojżeszowego, jako lekarz naczelny. Jako stały członek Warsz. Tow. Lekarskiego komunikuje na posiedzeniach liczne spostrzeżenia ze swej praktyki lekarskiej, które następnie ogłasza drukiem w „Pamiętniku Warsz. Tow. Lek." i „Medycynie".

Dr. TERESA CISZKIEWICZOWA

Dr. Teresa Ciszkiewiczowa.

Urodzona w 1845 r. w majątku rodzinnym Niewiczniki ziemi Kowieńskiej. Brała czynny udział w Powstaniu 1863 r. W r. 1868 wyjechała do Rygi. Studja uniwersyteckie ukończyła w Bernie Szwajcarskiem w 1879 r.

W 1883 r., po odbyciu praktyki zagranicą, złożyła państwowy egzamin w Petersburgu i osiedliła się w Warszawie. Wkrótce zdobyła sobie tutaj, prócz bardzo rozległej praktyki lekarskiej, szacunek, uznanie i sympatję powszechną. Niewyczerpana w miłosierdziu, odwiedzała poddasza i suteryny, niosąc wszędzie nietylko bezpłatną pomoc lekarską, ale i radę serdeczną, wsparcia, opiekę, lekarstwa.

Poza medycyną resztę czasu poświęcała tajnym organizacjom, budzeniu ducha w społeczeństwie przybitem i chorem.

Koło Kobiet Korony i Litwy było jedną z najważniejszych jej placówek.

PROF. DR. JÓZEF DIETL

Znakomity klinicysta, urodzony w r. 1804 w Podbużu, w Samborskiem. Do szkół uczęszczał w Samborze, potem w Tarnowie i Nowym Sączu. Po odbyciu kursów filozoficznych we Lwowie w r. 1823, uzyskawszy od stanów galicyjskich stypendjum, udał się na wydział lekarski do Wiednia gdzie w r. 1829 uzyskał dyplom doktorski, a zarazem posadę adjunkta mineralogji i zoologji. W tym czasie ubiegał się o katedrę mineralogji i zoologji w Pawii i w tym celu opracował po włosku rozprawę konkursową. Następnie mianowany był fizykiem na przedmieściu Wiedeń, w 1841 r. — prymarjuszem szpitala tam świeżo za jego staraniem założonego, a w 1848 r. dyrektorem tego zakładu. W r. 1851, porzuciwszy obszerną praktykę w Wiedniu, przyjął ofiarowaną sobie katedrę patologji i terapji szczegółowej, oraz kliniki w Uniwersytecie Krakowskim. W r. 1861 obrany został rektorem Uniwersytetu, posłem na sejm galicyjski, a następnie członkiem delegacji tegoż sejmu do Rady Państwa. W r. 1865 centralistyczne ministerjum niemiłem okiem patrząc na męża, który gorąco i stanowczo przemawiał w obronie autonomji galicyjskiej i praw języka polskiego, usunęło Dietla z katedry profesorskiej. W r .1866 został obrany prezydentem miasta Krakowa. W r. 1873 złożył swój mandat jako prezydent i cofnął się do życia domowego. Od r. 1872 był członkiem czynnym Akademji Umiejętności, a później dyrektorem wydziału matematyczno-przyrodniczego.

Umarł w r. 1878, pozostawiając po sobie cały szereg pierwszorzędnej wartości prac naukowych i społecznych.

DR. ZYGMUNT DOBIESZEWSKI

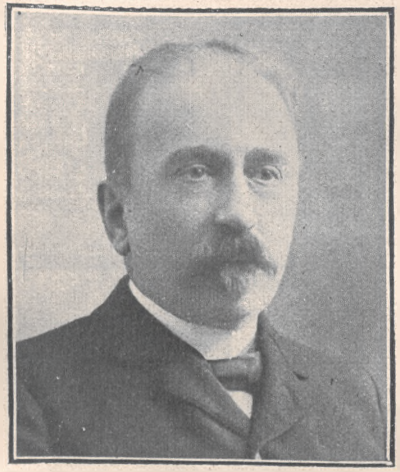
Urodzony w r. 1836. Początkowe nauki pobierał w Rawie, Marjampolu i Warszawie, gdzie w r. 1854 ukończył gimnazjum realne. W r. 1857 wstąpił do nowo-otworzonej akademji medyko-chirurgicznej, którą ukończył ze stopniem lekarza w r. 1862. W r. 1863 i 1864 pracował w szpitalu Św. Rocha, pod kierunkiem prof. Kryszki. Od końca 1864 r. do połowy 1865 r. bawił zagranicą, dokąd był wysłany na koszt rządu w celu wydoskonalenia się w neuropatologji. W r. 1868 mianowany został lekarzem naczelnym nowootworzonego szpitala na Pradze, a w r. 1870 powołany był przez wydział krajowy galicyjski na posadę inspektora szpitali powszechnych i zakładów dla położnic i obłąkanych. Obowiązki te pełnił do roku 1872. W tym czasie miał sobie przyznany stopień doktora medycyny na Wszechnicy Krakowskiej. W r. 1873 pełnił służbę lekarza górniczego w Dąbrowie. Od r. 1874 był lekarzem zdrojowym w Marjenbadzie, gdzie letnie miesiące stale spędzał, opiekując się zdrowiem przebywających tam na kuracji Polaków.

W czasie swego urzędowania we Lwowie, redagował miesięcznik lekarski p. t. „Służba zdrowia publicznego".

Liczne prace swe z dziedziny hygieny, klimatyki drukował Dobieszewski w „Pamiętniku Warsz. Tow. Lek.", w „Tyg. Lek.", „Medycynie", „Przeglądzie Lekarskim", oraz we własnym miesięczniku.

Dr. KONRAD DOBRSKI

Urodzony w roku 1849 w Warszawie, nauk lekarskich słuchał na wydziale lekarskim warszawskiej Szkoły Głównej od roku 1865. W roku 1870 miał sobie przyznany stopień lekarza przez Uniwersytet Warszawski. W tymże roku z polecenia warszawskiego oddziału towarzystwa opieki nad rannymi, wyjechał do Niemiec i Francji, w czasie prowadzonej tamże wojny i pracował zrazu w lazarecie na dworcu kolei w Mannheimie, a następnie miał sobie powierzony szpital w twierdzy w Toul. Rok 1871 spędził w Wiedniu, doskonaląc się w nauce lekarskiej, a przeważnie studjując laryngologję w klinice profesora Schröttera. W roku 1872 mianowany został asystentem kliniki djagnostycznej prof. Baranowskiego, gdzie przebył do roku 1875, poczem otworzył własny zakład leczniczy.

Dr. Konrad Dobrski

Prace swe ogłaszał w „Pamiętniku Tow. Lekarzy Warsz.", w „Zdrowiu" i w „Medycynie". W latach 1878 i 1879 redagował czasopismo „Zdrowie".

Nadto wspólnie z innymi przełożył i wydał dzieła Niemeyera, Emmerta, Cohnsteina i t. d.

Dr. med. ANNA TOMASZEWICZ-DOBRSKA

Była pierwszym lekarzem kobietą w Polsce z dyplomem uniwersyteckim (żona dr. Konrada Dobrskiego), który uzyskała w r. 1880. Praktykę rozpoczęła w Warszawie, mając do pokonania wiele trudności. Dzięki jednak swym wybitnym zdolnościom i sumiennej pracy wkrótce pozyskała sympatję chorych.

Dr. med. Anna Tomaszewicz-Dobrska

Przez lat blisko 30 stała na czele II miejskiego przytułku położniczego, prowadząc jednocześnie wykłady dla akuszerek i otaczając szczególną opieką dzieci w przytułku położniczym.

Nietylko na polu pracy zawodowej, ale i na polu pracy społecznej Tomaszewicz-Dobrska ujawniała żywą i niezwykle pożyteczną działalność, stając w pierwszym szeregu najczynniejszych naszych działaczy społecznych i tworząc Towarzystwo Kultury Polskiej. Czynny udział brała dr. Tomaszewicz - Dobrska w organizowaniu Komitetu Jubileuszowego Orzeszkowej w latach 1891 i 1907. W organizacjach kobiecych pragnęła zespolić wszelkie kierunki myśli politycznej oraz różne grupy społeczne i zawodowe. Działalność jej pozostawiła trwałe ślady w wielu instytucjach, którym poświęcała pracę swą i siły.

Zmarła w r. 1918.

W PIĘKNYM OŚMIOMORGOWYM LESIE SOSNOWYM, WŚRÓD OTOCZENIA GĘSTYCH DRZEW I KRZEWÓW, SKRYWAJĄ SIĘ TRZY, NIEWIDOCZNE Z ZEWNĄTRZ DLA OKA WILLE, TWORZĄCE RAZEM

PENSJONAT „POLSKI" MARJI ŁUBIAŃSKIEJ

POŁOŻONY W NAJLEPSZEJ CZĘŚCI OTWOCKA PRZY ULICY MLĄDZKIEJ 16. PENSJONAT TEN JEST NIEOCENIONYM MIEJSCEM DLA REKONWALESCENTÓW I POTRZEBUJĄCYCH ODPOCZYNKU. OSOBY PRZEBYWAJĄCE W PENSJONACIE MAJĄ ZAPEWNIONE 5 RAZY DZIENNIE OBFITE I ZDROWE ODŻYWIANIE, ORAZ WSZELKIE WYGODY. POZATEM WYMIENIĆ NALEŻY, ŻE JEST TO JEDEN Z NAJLEPIEJ URZĄDZONYCH PENSJONATÓW POLSKICH W OTWOCKU; WOBEC CZEGO JAKO PLACÓWKA NARODOWĄ ZASŁUGUJE WSZECHSTRONNIE NA POPARCIE

Dr. HENRYK DOBRZYCKI

Urodzony w Kaliszu w r. 1843, ukończywszy gimnazjum realne w mieście rodzinnem, w r. 1858 zapisał się na wydział budownictwa w Warszawskiej Szkole Sztuk Pięknych. W r. 1859 rozpoczął nauki lekarskie w warszawskiej akademji medyko-chirurgicznej, w r. 1861 przenosi się do Wrocławia, po rocznym tam pobycie powraca do Warszawy i tu w r. 1864 osiąga dyplom lekarski.

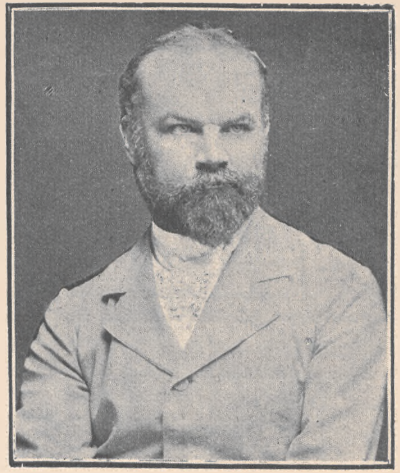

Dr. Henryk Dobrzycki

W r. 1867 został mianowany lekarzem szpitala w Mieni, gdzie za jego staraniem w roku 1878 otworzono pierwszy w kraju zakład leczniczy dla chorych piersiowych. Dobrzycki jest inicjatorem adresu lekarzy dla J. I. Kraszewskiego i był delegatem lekarzy polskich na jubileuszu tegoż. Przez długie następnie lata, opuściwszy Mienię, prowadzi zakład przyrodniczy w Warszawie.

Prace swe ogłaszał w „Przyjacielu Zdrowia", w „Klinice", w „Tygodniku Lekarskim" i w „Medycynie", na czele której staje po śmierci d-ra Fritschego i prowadzi przez lat dwa, poczem, zorganizowawszy grupę lekarzy warszawskich, w dalszym ciągu wspólnie z nimi prowadzi to pismo przez cały szereg lat.

Dr. TEODOR DUNIN

Dr. Teodor Dunin

Urodzony w r. 1854 we wsi Wygnanowie, gub. Kieleckiej. Nauki gimnazjalne ukończył w Pińczowie w r. 1870, a lekarskie w r. 1876 w Warszawie. W tymże roku mianowany został asystentem kliniki terapeutycznej uniwersytetu warsz. W r. 1878 obejmuje obowiązki lekarza miejscowego w szpitalu Dz. Jezus. Od r. 1880 zostaje ordynatorem tegoż szpitala. Stopień doktora medycyny osiągnął w Warszawie w r. 1881.

Jako człowiek o dużej wiedzy lekarskiej, i wielkich zalet duchowych zdobywa sobie nietylko uznanie całej niemal ludności, która lgnie do niego, ale i całej rzeszy młodych lekarzy, którzy chętnie wzywają go na narady, dające mu pole do dzielenia się z kolegami wszystkiemi najnowszemi zdobyczami wiedzy lekarskiej.

Prace swe drukował w „Gazecie Lekarskiej", „Medycynie", „Zdrowiu", „Kronice Lek." i „Pamiętnikach Warsz. Tow. Lek."

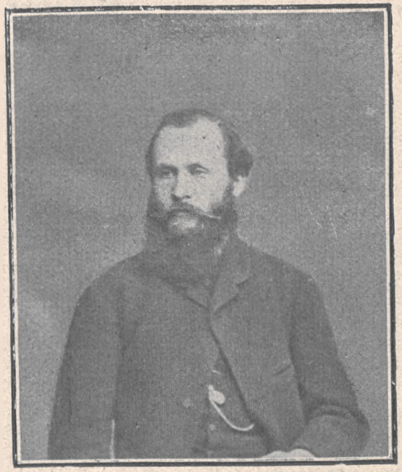
PROF. DR. BENEDYKT DYBOWSKI

Urodzony w r. 1835, do gimnazjum uczęszczał w Mińsku, w r. 1853 wstąpił na wydział lekarski w Dorpacie i oddawał się przeważnie naukom przyrodniczym. Już w r. 1856 otrzymał medal złoty za rozprawę konkursową z dziedziny zoologji. W r. 1857 przeniósł się do uniwersytetu we Wrocławiu, a w r. 1858 do Berlina, gdzie w r. 1860 uzyskał stopień doktora medycyny. Powtórną doktoryzację odbył w Dorpacie w r. 1862. Tegoż roku mianowany został profesorem adjunktem zoologji i paleontologji na wydziale matematyczno-fizycznym szkoły głównej w Warszawie. Wykłady z wielkim talentem i zamiłowaniem prowadził do 1864 r. t. j. do chwili, gdy zaaresztowany, zesłany został do Syberji na lat 15.

W Daurji, zjednawszy sobie przychylność u władz i możność zajęcia się badaniami naukowemi z zapałem wziął się do pracy. W latach 1866, 1867 zbierał okazy w Darasuniu, na wschodnim stoku gór Jabłonnych; następnie przeniósł się do Kultuku, położonego na południowym krańcu Bajkału. Tu bawił 3 lata, oddając się badaniom tego jeziora i jego okolic. W tym czasie odbył podróż po Amurze i Ussuri i dotarł do brzegów Japonji, towarzysząc wyprawie admiralskiej w charakterze lekarza. W r. 1870 pojechał za Bajkał i bawił dla poszukiwań w okolicach Akszy nad Ononem, a następnie w Starym Curuchajteyu nad Argonią. Jesień, zimę i wiosnę 1873 i 1874 r. spędził u ujścia Ussuri do Amuru. W r. 1875 bawi w Mandżurji. W r. 1877 wraca do kraju, ale nie na długo. Pragnąc badania fauny syberyjskiej rozciągnąć do Kamczatki, przyjął dobrowolnie posadę lekarza okręgowego w Petropawłowsku na Kamczatce. Wyruszywszy z Warszawy 31 grudnia 1878 r., stanął w Petropawłowsku 5 lipca 1879. Obręb jego działalności rozciąga się na całą Kamczatkę i wyspy Komandorskie. Gabinet zoologiczny warszawski zawdzięcza Dybowskiemu najkompletniejszą w świecie reprezentację fauny Sybiru wschodniego i Kamczatki. W r. 1882 powołany został na katedrę zoologji w uniwersytecie lwowskim.

Prace drukowane w języku niemieckim, rosyjskim i polskim.

DR. GUSTAW FRITSCHE

Dr. Gustaw Fritsche

Urodzony w Warszawie, ukończywszy gimnazjum w mieście rodzinnem, zapisał się w roku 1857 do grona słuchaczów warsz. akademji medyko chirurgicznej. Po dwuletniej przerwie w naukach, uczęszczał dalej na wydział lekarski w Heidelbergu i Jenie, gdzie w r. 1865 uzyskał dyplom doktora medycyny. Mając sobie potwierdzony stopień naukowy w Petersburgu w r. 1869, osiedlił się w Częstochowie, gdzie pełnił służbę lekarską w szpitalu miejscowym do r. 1876, w którym przeniósł się na stały pobyt do Warszawy. Od r. 1883 pełnił obowiązki lekarza naczelnego szpitala zapasowego za rogatką wolską i lekarza drogi żelaznej warszawsko-wiedeńskiej. Od r. 1880 redagował tygodnik lekarski „Medycynę", gdzie też zamieszczał wszystkie swoje prace.

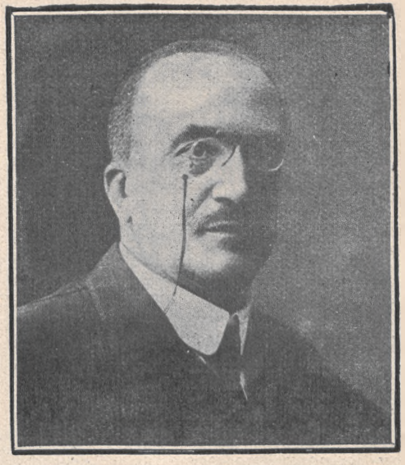
Pozatem czynny brał udział w kolonjach letnich dla dzieci, zorganizowawszy je i kierując niemi aż do końca życia swego.

Prof. Dr. BOLESŁAW FUDAKOWSKI

Urodzony w r. 1834 we wsi Świetyniach na Ukrainie, ukończył gimnazjum w Odesie, w r. 1853 wstąpił na wydział lekarski w Dorparcie i tam w r. 1859 uzyskał stopień doktora medycyny. W celu dalszego doskonalenia się w naukach lekarskich wyjechał zagranicę i blisko dwa lata pracował przeważnie nad fizjologją i chemją pod kierunkiem Brüchego, Moleschotta, Cl. Bernarda. Powołany przez szkołę główną, rozpoczął wykłady w r. 1864, jako docent fizjologji. Tegoż roku wydelegowany został na 8 miesięcy zagranicę dla zwiedzenia znaczniejszych pracowni chemji lekarskiej. Po powrocie do Warszawy urządził pracownię chemiczną i zaczął wykładać w szkole głównej w r. 1865 chemję lekarską, jako docent. Na katedrze tej pozostał i w uniwersytecie warszawskim.

Pracami swemi zasilał zarówno czasopisma lekarskie polskie jak i niemieckie.

Dr. WŁADYSŁAW GAJKIEWICZ

Dr. Władysław Gajkiewicz

Urodzony w Kielcach w r. 1850 do gimnazjum uczęszczał w mieście rodzinnem, nauk lekarskich słuchał w Warszawie, gdzie uzyskał stopień lekarza w r. 1871.

W latach 1873 — 1877 doskonalił się zagranicą w sztuce lekarskiej, bawiąc w Wiedniu, Heidelbergu i Paryżu. W r. 1880 i 1881 był sekretarzem Warszaw. Tow. Lekarskiego. W końcu r. 1880 został mianowany ordynatorem w oddziale chorób nerwowych szpitala Starozakonnych w Warszawie.

Przez długie lata redagował „Gazetę Lekarską", w której zamieszczał swe prace z dziedziny neuropatologji.

ZDROJOWISKO DRUSKIENIKI

RADJOCZYNNE WODY MINERALNE I STACJA KLIMATYCZNA

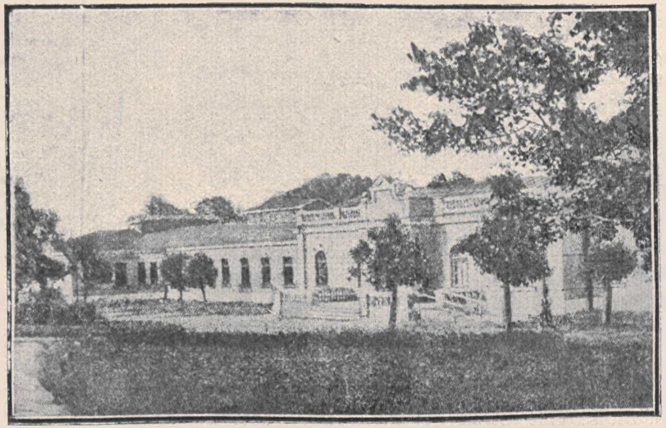
Druskieniki, położone w Województwie białostockiem, Starostwie grodzieńskiem o 17 km. doskonałej szosy od stacji kol. żel., posiadają urząd pocztowo-telegraficzny i telefon międzymiastowy (czynny całą dobę) na miejscu.

Zdrojowisko leży na piaszczystem płaskowzgórzu (198 metrów nad poziomem morza) na prawym brzegu Niemna u ujścia Rotniczanki.

Druskieniki od stu lat należą do owych niewielu zdrojowisk błogosławionych, którym umiejętność lekarska przypisuje rzeczywistą i wybitną wartość leczniczą.

Na niezwykłe znaczenie tego zdrojowiska wpłynęły jego źródła solankowe, borowiny i klimat.

Do szczególnych właściwości tych źródeł należy zaliczyć stałą i energiczną emanację radu, co pozwala stwierdzić, że wody Druskienickie łączą w sobie leczniczą wartość solanek z działaniem radu. Niema też w kraju zdrojowiska, któreby jednocześnie posiadało tak świetne warunki klimatyczne. Druskieniki otoczone olbrzymią przestrzenią lasów sosnowych (około 150,000 hektarów), na gruncie przepuszczalnym, podlegającym bakterjobójczym wpływom emanacji radowej, dalej dzięki wyśmienitym spadkom ku rzece i stałym słabym przewiewom wiatru zachodniego, nie znają one epidemji chorób zakaźnych, a klimat ich nie przedstawia dużych wahań ciepłoty i ciśnienia barometrycznego. Powietrze odznacza się łagodnością i czystością, obfitością tlenu i ozonu oraz przesycone jest przepysznym aromatem substancyj smolistych. Wilgotność powietrza w dżdżyste lata nie przenosi 77 — 83 proc. Średnia temperatura lata 16 — 18° R.

Widok Zakładu Zdrojowego

Ulice i place silnie zadrzewione, większość z nich szosowana, wszystkie posiadają chodniki betonowe. Wille zbudowane szeroko otoczone ogrodami.

Druskienickie wody mineralne należą do kategorji zimnych solanek chlorobromowych, zawierających obok sodu znaczną ilość wapnia a mniej magnezji. Według badań profesora Mezernickiego w pracowni fizycznej Uniwersytetu Petersburskiego profesora Borgmana (R. Wracz r. 1908 Nr. 51) zaliczone zostały do silniejszych radjoczynnych wód w kraju.

Zdrojowisko posiada własne pokłady borowiny leśnej, 17 źródeł samobijących, dających około 150.000 litrów wody na godzinę. Źródła wiercone.

Zakład kąpielowy o 149 kabinach prócz radjoczynnych kąpieli solankowych i 3-ch źródeł do picia — posiada kąpiele kwasowęglowe, borowinowe; hydropatję z wszelkiego rodzaju natryskami, elektroterapję i lampę kwarcową.

Znakomite są też kąpiele rzeczne z plażą piaszczystą na Niemnie i kaskadowe na Rotniczance.

Kąpiele słoneczno-powietrzne znajdują się w lesie sosnowym, na terenie falistym. Trzy zakłady djetetyczne i sanatorjum zapewniają kuracjuszom wszelakie zabiegi djetetyczne.

Zakład, hotele i pensjonaty zakładowe oraz lepsze pensjonaty prywatne są skanalizowane. Zakład kąpielowy posiada centralne ogrzewanie.

WSKAZANIA.

Według zgodnego zdania balnoterapeutów do chorób leczonych z najlepszym skutkiem w radjoczynnych kąpielach Druskienickich należą:

1) Cierpienia gośćcowe (reumatyczne) i artretyczne stawów, kości, mięśni, nerwów.

2) Wszelkie stany przewlekłe po sprawach zapalnych: skóry, gruczołów chłonnych (zołzy) kości, stawów, mięśni, nerwów.

3) Przewlekłe cierpienia narządów jamy brzusznej i narządów kobiecych.

4) Choroby żołądka z podkwaśnością, choroby przewlekłe trzustki i jelit.

5) Choroby przemiany materji, szczególnie dna i otyłość.

6) Choroby nerwowe i organiczne i rozmaitego rodzaju bezwłady i niedowłady.

7) Niedokrwistość i wycieńczenie.

Ciąg dalszy na str. 36.

PROF. DR. KSAWERY GAŁĘZOWSKI

Urodzony w Lipowcu 1832 r. Ukończywszy nauki lekarskie w Petersburgu w r. 1858 przeniósł się na stały pobyt do Paryża, gdzie w roku 1865 powtórnie uzyskał stopień doktorski. W 1866 rozpoczął wykłady publiczne z dziedziny okulistyki. Gałęzowski należał do pierwszych okulistów paryskich, a mnóstwo prac naukowych, jakie ogłaszał w czasopismach francuskich (Archives générales de médecine, Gazette des hôpitaux, Le mouvement médical, Union médicale, Revue d'hygiéne, Anuales d'oculistique i w wydawanym przez siebie dzienniku „Recueil d'ophthalmologie) podtrzymywał sławę swego imienia. Gałęzowski należał do bardzo czynnych członków stowarzyszenia lekarzy polskich w Paryżu.

Pod jego kierownictwem wychodziło od r. 1871 czasopismo: „Recueil d'ophthalmogie".

DR. BOLESŁAW GEPNER

Dr. Bolesław Gepner

Urodzony w roku 1835 w Warszawie, ukończywszy gimnazjum realne w roku 1853 udał się do Petersburga, gdzie słuchał nauk lekarskich do r. 1858. Stopień doktora medycyny osiągnął w Warszawie w roku 1859. Od r. 1861 do 1864 pełnił obowiązki ordynatora w Instytucie oftalmicznym warszawskim. W latach 1865 — 1867 pracował w klinice prof. Graefego w Berlinie. Od r. 1878 pełnił obowiązki ordynatora warszaw. instytutu oftalmicznego, którego wkrótce zostaje lekarzem naczelnym.

Ponadto przez długie lata sprawował urząd lekarza specjalisty przy drodze żel. Warsz.-Wiedeńskiej i Petersburskiej.

W r. 1882 zostaje obrany wiceprezesem Warsz. Tow. Lek. i wreszcie prezesem tego towarzystwa.

Liczne prace swe ogłaszał w „Gazecie Lekarskiej", „Pamiętniku Tow. Lek." i „Medycynie". Przełożył też na język polski dzieło Dondersa.

8) Choroby serca i naczyń, szczególnie nerwice, niedomogi oraz rozpoczynająca się miażdżyca.

Poza tem jest to wyjątkowo odpowiednie miejsce pobytu dla ozdrowieńców, ludzi osłabionych, wyczerpanych oraz dla dzieci słabych, niedorozwiniętych.

Poza środkami leczniczemi Zdrojowisko posiada szereg urządzeń lekarskich rozpoznawczych: odpowiednio urządzone gabinety fachowe, pracownie do badań klinicznych i t. p.

W Zdrojowisku stale ordynuje lekarz zdrojowy Dr. Miłosz Grodecki i 2 zastępcy.

W sezonie ordynują kolsuntanci zakładowi: Prof. Edward Żebrowski, choroby wewnętrzne — Warszawa, Al. Jerozolimskie 37; Prof. W. Jasiński, choroby dziecinne — Wilno, Wielka 24; Dr. J. Laskowski, choroby kobiece — Warszawa, Al. Jerozolimskie, Lecznica „Omega".

Poza nimi zajmuje się wolną praktyką kilkunastu profesorów i lekarzy. Apteka, 3 składy apteczne, zakład kefirowy, zakład do picia wód mineralnych, czytelnia.

Okres kuracyjny trwa od 1-go maja do 1-go października, podzielony na 3 sezony:

I — od 1-go maja do 15-go czerwca, II — od 16-go czerwca do 15-go sierpnia, III — od 16-go sierpnia do 1-go października.

W I i III sezonach za zabiegi lecznicze ceny są niższe o 10—15 proc.

Ceny produktów spożywczych w Druskienikach są mniej więcej te same co w Warszawie i Wilnie.

Oprócz hoteli i pensjonatów zarządowych są hotele, pensjonaty i wille prywatne, w których jednocześnie może się lokować koło 3-ch tysięcy osób.

Frekwencja gości wynosiła w roku 1913 — 18.680, w r. 1924 — 2.907.

KOMUNIKACJA.

Pociągiem pośpiesznym do st. Druskieniki, z Warszawy — koło 5 i pół godzin; z Wilna — 3 godziny. Pociągiem osobowym z Warszawy — 7 godzin; z Wilna — 4 godziny.

Od stacji kolejowej do Zdrojowiska 17 km. doskonałą szosą jedzie się samochodem, autobusem koło 30 minut, powozem — 1 godz. 15 min. — 1 godz. 30 min.

Ceny za przejazd samochodem — 2 — 3 zł.

Miejsce w samochodach i powozach jest zawsze dostateczne.

ROZRYWKI.

Kuracjusze w Druskienikach nie mogą uskarżać się na brak rozrywek, każdemu dostarczyć ich one mogą stosownie do upodobania. Bale i dancingi, codziennie koncerty orkiestry zakładowej w parku, występy przyjezdnych artystów w kasynie i radjokoncerty zapewniają miłe spędzenie czasu. Sportowiec znajduje place do gry w tennis'a, boiska do foot-ballu i weley-ballu, tereny do trainingów lekko-atletycznych i łodzie do sportu wioślarskiego. Amatorowie rybołóstwa mają rozległe pole do popisu, gdyż wody Niemna, Rotniczanki i jezior okolicznych obfitują w ryby wszelkiego rodzaju. Zwolennicy spacerów mają do rozporządzenia rozległy park, malowniczy wąwóz Rotniczanki, urwisty brzeg Niemna i jezioro Druskonie. Przepiękna, zalesiona okolica jest terenem licznych wycieczek, szczególnie dzika kotlina Rajgrodu, dolina Niemna i piękne, schowane w lasach jeziora: Lot, Gruta, Panieńskie Oko i inne corocznie ściągają turystów, podziwiających ich piękno. W ciągu całego sezonu bory obfitują w jagody, a z początkiem sierpnia całe Druskieniki gromadnie wyruszają na grzybobranie, przynosząc do domu koszyki pełne wyśmienitych prawdziwków, rydzów, maślaków i innych.

T-wo Przyjaciół Druskienik dba o odpowiedni poziom kulturalny wszystkich rozrywek i sportów.

Właścicielem Zdrojowiska jest Tow. Wód Mineralnych „Druskieniki" Sp. Akc. Adres Zarządu — Warszawa, ul. Marszałkowska 130. Informacji udziela Zarząd w Warszawie i biuro Zdrojowiska w Druskienikach.

Celem uniknięcia nieporozumień, wynikających z regulaminu dla osób leczących się w Zdrojowisku, należy przed wynajęciem pokoju lub mieszkania sprawdzić w biurze Zdrojowiska, czy dana willa lub pensjonat jest na liście tych willi i pensjonatów, których mieszkańcy mogą korzystać z urządzeń kąpielowych zakładu.

Kąpiele i wszystkie zabiegi lecznicze stosuje zakład tylko na podstawie zaleceń lekarskich pod nadzorem lekarza zdrojowego.

O wartości zdrowotnej Druskienik świadczą najlepiej wrażenia, jakie odnieśli w Druskienikach profesorzy i lekarze, którzy zwiedzili je z okazji XII Zjazdu Lekarzy i Przyrodników polskich w Warszawie.

Wrażenia owe ujęte zostały w formę następującego protokułu:

> „My, członkowie wycieczki XII Zjazdu Lekarzy i Przyrodników polskich pragniemy dać wyraz naszym spostrzeżeniom po zwiedzaniu Druskienik.
>
> Znając rozmiary tego zdrojowiska przed wojną i widząc ślady po rozlicznych zniszczeniach budynków oraz urządzeń leczniczych, jesteśmy zdumieni owocami dotychczasowej odbudowy, która już dziś umożliwia celowe leczenie oraz bardzo miły pobyt. Szczególnie na uznanie i podziw zasługują urządzenia przyrodolecznicze w ścisłem znaczeniu, jak kąpiele kaskadowe na Rotniczańce, oraz kąpiele słoneczno-powietrzne, które oby we wszystuzdrowiskach polskich tak były prowadzone. Naukowe prowadzenie i ścisła lekarska kontrola zabiegów przy wielkiem bogactwie przyrody rokuje Druskienikom w najbliższej przyszłości świetny rozkwit, ku pożytkowi społeczeństwa i Państwa".

Druskieniki, 18 lipca 1925 r.

(—) Prof. O. Bujwid, Prof. Dr. Gantkowski, Dr. Sabatowski, Dr. W. Smoleński, Dr. B. Miklaszewski, Dr. L. Dydyński, Dr. A. Malinowski Dr. Brokman.

Prof. Dr. POLIKARP GIRSZTOWT

Urodzony w r. 1827 we wsi Hryniszkach gub. Kowieńskiej. Nauki początkowe pobierał w szkołach kiejdańskich, a następnie w gimnazjum wileńskiem. Medycynę studjował w akademji medyko-chirurgicznej w Petersburgu, gdzie w r. 1852 osiągnął stopień doktora medycyny, a nadto jako pierwszy uczeń miał sobie przyznane premjum Buscha. Od 1853 r. do 1856 pełnił obowiązki wojskowego chirurga podczas wojny krymskiej. Po ukończeniu wojny został mianowany asystentem kliniki chirurgicznej przy prof. Nemmercie w Petersburgu. W roku 1857, mając do wyboru katedrę chirurgji w Charkowie i Warszawie, wybrał Warszawę, a po odbyciu podróży naukowej i konkursu został profesorem zwyczajnym tego przedmiotu w akademji medyko-chirurgicznej warszawskiej. W tym stopniu przeszedł do Szkoły Głównej.

W roku 1871-ym objął kierunek kliniki chirurgicznej fakultetowej w Uniwersytecie Warszawskim. Obowiązki profesorskie, jako ulubieniec młodzieży, z wielkim dla niej pożytkiem spełniał do chwili, w której zbrodnicza ręka położyła kres jego życiu (1877 r.). — Jako redaktor i wydawca „Gazety Lekarskiej", prof. Girsztowt położył niespożyte zasługi dla kraju.

Dr. FRANCISZEK GROËR

Urodzony w r. 1807 w miasteczku Nurze, nauki gimnazjalne pobierał w liceum lubelskiem, studja lekarskie odbywał w Warszawie, gdzie w r. 1837 uzyskał stopień lekarza I klasy i nagrodzony został medalem srebrnym. Stopień doktora medycyny przyznała mu Rada lekarska warszawska w r. 1849. W r. 1838 został mianowany ordynatorem szpitala Starozakonnych w Warszawie i niebawem wysłany na koszt tej instytucji zagranicę w celu udoskonalenia się w chirurgji. Po powrocie z wycieczki naukowej objął w tymże szpitalu w r. 1843 oddział chirurgiczny, któremu przez 21 lat przewodniczył. W r. 1858 mianowany został lekarzem naczelnym w szpitalu św. Ducha, którym kierował aż do zgonu. Od r. 1844 Groër był członkiem Warszaw. Tow. Lek., od r. 1853—członkiem honorowym Rady Lek. Królestwa Polskiego i egzaminatorem.

Bardzo liczne swe prace naukowe ogłaszał w „Pamiętniku Warsz. Tow. Lek." i „Gazecie Lekarskiej".

OTWOCK — ŚWIDER

UZDROWISKO D-ra ROTLEWIEGO

DLA SŁABOWITYCH DZIECI

Zakład urządzony
według ostatnich wymagań
hygieny. — Otwarty przez cały rok

Lampa kwarcowa
(sztuczne słońce)

Uwaga: Chorych na gruźlicę nie przyjmuje się.

PROF. HENRYK HOYER

Urodzony w roku 1834 w Inowrocławiu, nauk lekarskich słuchał w Wrocławiu, w roku 1856 przeniósł się na dalsze studja do Berlina i tam w roku 1857 uzyskał stopień doktora medycyny. Powołany do Warszawy rozpoczął w roku 1859 wykłady fizjologji w charakterze adjunkta. W roku 1860 został mianowany nadzwyczajnym profesorem akademji medyko - chirurgicznej. Po wcieleniu tejże do Szkoły Głównej wykładał fizjologję jako profesor zwyczajny. W sierpniu 1869 roku objął w uniwersytecie warszawskim, przekształconym ze Szkoły Głównej, katedrę histologji, embrjologji i anatomji porównawczej. Hoyer należał do najuczeńszych i najpracowitszych profesorów warszawskiego wydz. lekarskiego, a swą prawością zjednał sobie uznanie i cześć u lekarzy. Wielokrotnie piastował dostojeństwo prezesa Warszawskiego Towarzystwa Lekarskiego. Od roku 1881 został współwłaścicielem i gorliwym współpracownikiem „Gazety Lek.", gdzie też zamieszczał wszystkie swe prace z dziedziny histologji.

Prof. Henryk Hoyer

W pracowni Hoyera dokonano całego szeregu prac pierwszorzędnego znaczenia, że wymienimy Mayzla, Portnera, Rodego, Wolfringa, Kamockiego, Jakowskiego i in.

DR. FELIKS JABŁONOWSKI

Dr. Feliks Jabłonowski

Urodzony w Warszawie w roku 1816. Ukończywszy gimnazjum św. Barbary w Krakowie, udał się do Berlina, gdzie od r. 1833 do 1837 studjował nauki lekarskie. W roku 1836 w zakładzie chirurgiczno-oftalmicznym, zostającym pod kierunkiem Graefe'go za pilność i pracę otrzymał nagrodę — medal srebrny. Osiągnąwszy dyplom doktora medycyny w roku 1837 w Berlinie i uzyskawszy upoważnienie do wolnej praktyki w roku 1837 w Charkowie, osiadł jako praktykujący lekarz na Wołyniu w dobrach hr. Czackiego. W r. 1841 przybył do Warszawy i wkrótce wyrobił sobie wziętość w chorobach chirurgicznych i ocznych. W r. 1845 został członkiem Warsz. Tow. Lek., w rok później—lekarzem ordynatorem szpitala Dz. Jezus i obowiązki te spełniał aż do zgonu. Umarł w r. 1867. Ciężką pracą, uczciwie zdobyty majątek (10,000 rb.) zapisał na rzecz kasy wsparcia wdów i sierot po lekarzach.

Prace swe ogłaszał w „Pamiętniku Warsz. Tow. Lek." i „Tyg. Lek.".

UZDROWISKO

„EUGENJA"

Położone w najpiękniejszej i najzdrowszej okolicy Otwocka (Dworska 31) tego polskiego, jak go powszechnie nazywają Meranu, jest jednym z najstarszych i najbardziej wprowadzonych zakładów w kraju.

Założone w r. 1905 i prowadzone do dnia dzisiejszego przez właścicielkę doskonale obznajmioną z urządzeniami najpierwszych i najwytworniejszych uzdrowisk zachodu —Uzdrowisko „EUGENJA" urządzone według najnowszych wymagań techniki i hygieny absolutnie w niczem nie ustępuje zakładom zagranicznym.

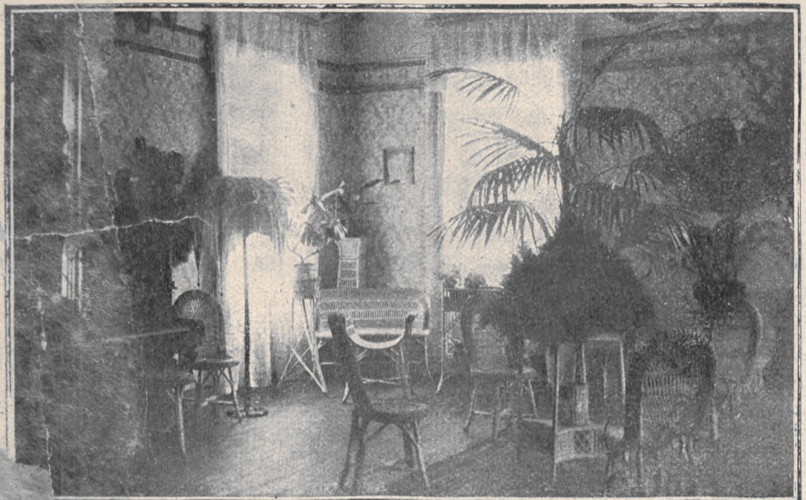

Wejście

Obszerne słoneczne pokoje, szerokie piękne kurytarze, werandy, leżalnie, tarasy (letnie i zimowe), wytworny salon, jadalnia, skanalizowane umywalnie w każdym pokoju, wanny, światło elektryczne, telefon międzymiastowy, przy doskonałym odżywianiu, doborze wyszkolonej służby i nader umiarkowanych cenach czynią z Uzdrowiska „EUGENJA" najwygodniejsze miejsce pobytu dla rekonwalescentów i osób poszukujących wypoczynku.

Kuracjusze otoczeni staranną opieką znajdują tu nietylko zdrowie fizyczne, lecz i wszelkiego rodzaju rozrywki duchowe jako to: gry towarzyskie, radio i t. p.

Nic więc dziwnego, że Uzdrowisko „EUGENJA" w Otwocku cieszy się przez rok cały nadzwyczajną frekwencją i jest stale odwiedzane przez elitę towarzyską ze wszystkich miast Rzeczypospolitej.

Salon

Jadalnia

PROF. DR. STANISŁAW JANIKOWSKI

Urodzony w Warszawie w roku 1833, ukończył nauki gimnazjalne w roku 1851 w rodzinnem mieście, poczem wyjechał do Dorpatu i tam w roku 1856 uzyskał dyplom doktorski. Następnie udał się w podróż naukową zagranicę, gdzie przeważnie oddawał się studjom medycyny sądowej i hygjeny społecznej.

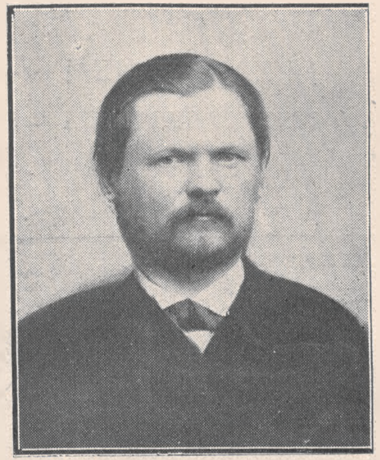

Prof. Dr. Stanisław Janikowski

W roku 1860, wróciwszy do kraju, został lekarzem ordynującym w szpitalu Dz. Jezus, oddając się równocześnie z zamiłowaniem pracy literackiej. W roku 1866 powołany do Krakowa na profesora medycyny sądowej i policji lekarskiej, tegoż roku w półroczu zimowym rozpoczął wykłady. W roku 1873/4 był obrany dziekanem wydziału lekarskiego. Nadto praocwał gorliwie we wszystkich komitetach sanitarnych, przez Radę miejską w Krakowie i Rząd wyznaczonych w celu podniesienia warunków hygjenicznych miasta i kraju. Jako członek-bibljotekarz Warszaw. Tow. Lek. zajął się gorliwie uporządkowaniem bibljoteki. Takąż zasługę położył w bibljotece akademji umiejętności, w której piastował urząd podskarbiego. W r. 1863 — był redaktorem „Pamiętnika Warsz. Tow. Lek." Od r. 1869 do 1876 redagował „Przegląd Lekarski" wspólnie z Oettingerem, Grabowskim i Lustańskim. Nadto w latach 1877 — 1880 kierował wydawnictwem dwutygodnika Med. publ.

Pozostawił po sobie duży dorobek literacki, wydawany w poszczególnych czasopismach lekarskich, bądź w oddzielnych wydawnictwach.

DR. FRANCISZEK JAWDYŃSKI

Dr. Franciszek Jawdyński.

Urodzony w r. 1851 w Warszawie. Do gimnazjum uczęszczał w mieście rodzinnem (1864 — 1871) i tu też studjował medycynę od 1871 do 1876 r. W latach 1876 — 1878 pracował w klinice chirurgicznej szpitalnej, następnie przeszedł do kliniki chirurgicznej wydziałowej, w której od 1886 r. mianowany został ordynatorem.

Dobry chirurg, świetny praktyk cieszył się dużem wzięciem śród ludności warszawskiej.

Pozostawił po sobie bardzo liczne prace z dziedziny chirurgji, które drukował w „Gazecie Lekarskiej".

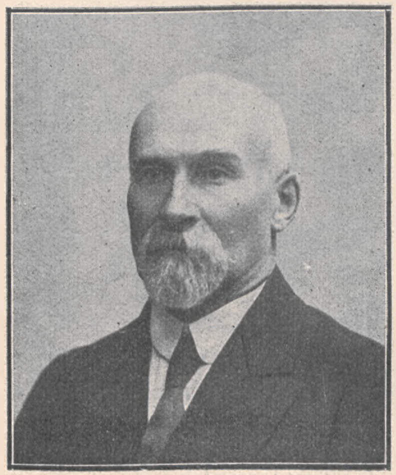
Doc. Dr. HENRYK JORDAN

Urodzony w roku 1842 w Przemyślu, stopień doktorski uzyskał w Krakowie w roku 1869. Poświęciwszy się akuszerji, zajął stanowisko asystenta kliniki położniczej uniwersytetu jagiellońskiego. W latach 1881, 1882 wybrany został na prezesa Krakow. Tow. Lekarskiego. Od roku 1881 piastował godność radcy miejskiego. Jako wielki przytem społecznik zakłada dla dzieci ogrody, które miasto jego odtąd nazwało imieniem.

Oprócz 2 większych prac, a mianowicie: 1) nauka położnictwa dla użytku studentów i lekarzy oraz 2) Nauka położnictwa dla położnych, ogłosił cały szereg artykułów z dziedziny akuszerji, drukowanych w rozmaitych czasopismach lekarskich.

Dr. WALENTY KAMOCKI

Urodzony w r. 1858 w osadzie Suchy Kierz, w pow. Rawskim, gub. Piotrkowskiej, do gimnazjum uczęszczał w Warszawie, nauk lekarskich słuchał w Uniwersytecie Warszawskim od 1876 do 1881 r. Dalsze studja odbywał w Wiedniu, Berlinie, Heidelbergu i Paryżu pod kierunkiem prof. Hirschberga, Beckera, Landolt'a i Panasa. W r. 1882 został mianowany asystentem prof. Szokalskiego, naczelnego lekarza instytutu oftalmicznego, oprócz tego pomocnikiem prorektora przy katedrze fizjologji Uniwersytetu Warszawskiego. W roku 1884 zostaje mianowany ordynatorem instytutu oftalmicznego, a w r. 1913 naczelnym lekarzem i na tem stanowisku pozostawał aż do śmierci.

Dr. Walenty Kamocki

Kamocki był długoletnim prezesem Tow. Lek., prezesem Rady Szpitalnej, członkiem założycielem Stowarzyszenia Lekarzy, członkiem Tow. Naukowego, Akademji Lekarskiej, honorowym członkiem Tow. Lek. i Stowarzyszenia Lekarzy. Ostatnio był założycielem i wice-prezesem francusko-polskiego Tow. Lek., a nakrótko przed śmiercią jednogłośnie został wybrany na członka nacz. Rady Lekarskiej.

Odznaczony był orderem Polonia Restituta i krzyżem Legji Honorowej francuskiej.

Pozostawił po sobie cały szereg prac naukowych, drukowanych w „Gazecie Lekarskiej", „Pamiętniku Warsz. Tow. Lek.", „Nowinach Lekarskich" i w rozmaitych Archiwach niemieckich.

Dr. KONSTANTY KARWOWSKI

Dr. Konstanty Karwcws'i

Urodzony w Suwłakach w r. 1835, nauki szkolne odbywał w Lublinie, medycyny słuchał w Moskwie, gdzie w r. 1857 uzyskał stopień lekarza. Następnie dwa lata doskonalił się w naukach lekarskich zagranicą. Wróciwszy do kraju urządził w r. 1859 pracownię chemiczną przy szpitalu Dzieciątka Jezus, która po kilku latach pożytecznego istnienia została zniesioną. Po otwarciu kliniki chirurgicznej warszawskiej akademji medyko-chirurgicznej objął obowiązki pomocnika dyrektora tejże kliniki i niebawem został ordynatorem szpitala Dz. Jezus, a w następstwie i naczelnym lekarzem i na tem stanowisku pozostawał do końca życia.

Liczne swe prace drukował Karwowski w „Tyg. Lekarskim", „Pamiętniku Warsz. Tow. Lek.". Jako pracę większą wydał w r. 1863 „Rys zasad chirurgji wojennej".

Prof. Dr. FRANCISZEK KIJEWSKI

Już jako student otrzymał w r. 1883 medal za rozprawę o gazach hemoroidalnych. W r. 1887 pełnił obowiązki starszego ordynatora na klinice prof. Kosińskiego i na stanowisku tem pozostaje przez lat 10, t. j. do r. 1897. Następnie przechodzi jako ordynator do szpitala Dzieciątka Jezus, gdzie dla sali swej zdobywa pierwszy podręczny przyrząd Roentgenowski, tu też zaprowadza pierwszy piec kremacyjny do spalania zużytych materjałów opatrunkowych. W r. 1914 zostaje lekarzem naczelnym lazaretu miejskiego i tu znów z całym właściwym sobie zapałem zajmuje się organizacją tegoż. Jako bezpośredni obserwator chorego nie traci dla piśmiennictwa żadnego ciekawego przypadku.

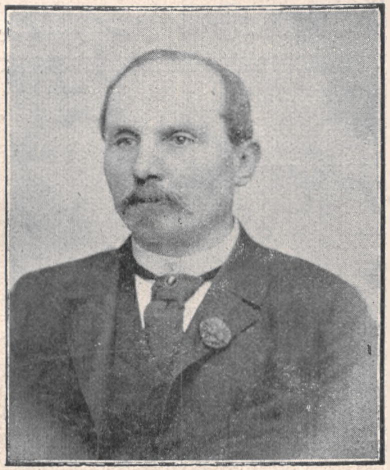
Prof. dr. Franciszek Kijewski.

W stosunku do pracującej licznie na oddziale jego młodzieży lekarskiej występuje stale w charakterze życzliwego nauczyciela, który pragnie jaknajlepiej swych asystentów wyszkolić.

To też stanął na szczycie pragnień całego życia swojego, gdy w roku 1918 otrzymał katedrę chirugji klinicznej w polskiej warszawskiej Wszechnicy. Gorliwie zabrał się do urządzenia kliniki w szpitalu Św. Ducha, lecz w tym właśnie momencie choroba zwaliła go na łoże, z którego już nie powstał.

Prac drukowanych w „Pamiętniku Warsz. Tow. Lek.", „Gazecie Lekarskiej", „Kronice Lekarskiej" naliczyć można 34.

PROF. DR. JULJAN KOSIŃSKI

Prof. Dr. Juljan Kosiński

Urodzony we wsi Iwoniszki, pow. Rosieńskim, gub. Kowieńskiej w roku 1833, do gimnazjum uczęszczał w Kiejdanach. Ukończywszy studja lekarskie w Petersburgu w roku 1858, jako lekarz bataljonu narwskiego, objął obowiązki ordynatora szpitala Ujazdowskiego. W r. 1862 mianowany został prorektorem anatomji w warszawskiej akademji lekarskiej, obowiązki te spełniał i w Szkole Głównej. Od 1866 do końca 1868 r. bawił w celach naukowych zagranicą, gdzie przeważnie doskonalił się w chirurgji. Po powrocie do kraju zajął w styczniu 1869 r. katedrę chirurgji, jako profesor nadzwyczajny, tegoż roku wystąpił, jako kierownik kliniki chirurgicznej wydziałowej. Był jednym z najbardziej wziętych cirurgów warszawskich.

Liczne prace swe z zakresu chirurgji zamieszczał w „Klinice", „Gazecie Lekarskiej", „Medycynie", „Pamiętniku Warsz. Tow. Lek." oraz we francuskich i niemieckich czasopismach lekarskich.

DR. STANISŁAW KOŚMIŃSKI

Urodzony w Warszawie w r. 1837, do gimnazjum uczęszczał w Warszawie, nauk lekarskich słuchał w Moskwie, uzyskawszy stopień lekarski w r. 1861. Po odbyciu wycieczki naukowej zagranicę, niósł pomoc licznym rannym w szpitalach czasowych w latach 1863 i 1864, następnie blisko rok był lekarzem obwodu zakroczymskiego. W r. 1865 osiedlił się w Warszawie i wnet został prywatnym asystentem w klinice ocznej prof. Szokalskiego. W końcu 1867 i połowie 1868 r. doskonalił się w okulistyce pod kierunkiem v. Graefego w Berlinie. Był też konsultantem warsz. szpitala dla dzieci. Od roku 1871 miał nadzór nad bibljoteką Warsz. Tow. Lekarskiego.

Prace swe z zakresu okulistyki zamieszczał w „Pamiętniku Warsz. Tow. Lek." i „Medycynie". — Ponadto był autorem słownika lekarzy polskich, drukowanego w Warszawie własnym nakładem autora.

Prof. Dr. EDMUND JAN SAS-KORCZYŃSKI

Urodzony w roku 1844 w ziemi Sanockiej, gimnazjum ukończył w Krakowie, studja lekarskie w Uniwersytecie Jagiellońskim w roku 1867. Stopień doktora medycyny uzyskał w Krakowie w r. 1868. W roku 1869 wezwany przez prof. Gilewskiego, objął asystenturę w klinice lekarskiej. W r. 1871 mianowany prymarjuszem na oddziale chorób wewnętrznych szpitala Św. Łazarza w Krakowie. W roku 1872 i 1874 bawi zagranicą, zwiedzając zakłady naukowe i szpitalne w Niemczech, Austrji, Szwajcarji. Gdy katedra kliniki lekarskiej przez śmierć prof. Gilewskiego została opróżnioną, Korczyński w r. 1874 mianowany został profesorem patologji i terapji szczegółowej wraz z kliniką. W r. 1869 zostaje członkiem Krakowskiego Tow. Lek., w roku 1870 jego sekretarzem, w roku 1874—wiceprezesem, w 1875 — prezesem. W marcu 1875 r. zajął się założeniem Stowarzyszenia do wydawnictwa dzieł lekarskich polskich. Wybrany w roku 1875 radcą miejskim, piastuje ten urząd przez lat sześć, należąc do sekcji policyjno-lekarskiej i do komisji sanitarnej miejskiej. Od roku 1873 do 1880 był członkiem redakcji „Przeglądu Lekarskiego". — Pozatem był czynnym członkiem wielu towarzystw zarówno lekarskich, jak i innych naukowych.

Liczne swe prace drukował w „Tygodniku Lekarskim", „Gazecie Lekarskiej", „Medycynie" oraz w czasopismach zagranicznych.

Prof. Dr. HIPOLIT KORZENIOWSKI

Syn znakomitego powieściopisarza i dramaturga, urodzony w Krzemieńcu w r. 1827; do gimnazjum uczęszczał w Charkowie i tam też rozpoczął studja lekarskie. Następnie przeniósł się do Petersburga i w tamtejszej akademji medyko-chirurgicznej w r. 1850 uzyskał stopień lekarski. Odbywszy wycieczkę naukową zagranicę, przybył do Warszawy w r. 1851, gdzie objął obowiązki ordynatora początkowo w szpitalu Ewangelickim, później w szpitalu Dz. Jezus. W tym czasie miał sobie przyznany stopień doktora medycyny przez Radę Lek. Królestwa. W roku 1858 został docentem anatomji opisowej, w roku 1859 mianowany był adjunktem przy klinice chirurgicznej i miał sobie powierzony wykład desmurgji. Po śmierci prof. Le Brun'a objął kierownictwo kliniki chirurgicznej i na tej katedrze pozostał po zreorganizowaniu Szkoły Głównej na Uniwersytet Warszawski. W r. 1871 powołany został na katedrę kliniki chirurgicznej do Petersburga. W r. 1878, dosłużywszy się emerytury, wrócił do Warszawy, gdzie poruczono mu obowiązki konsultanta szpitali wojskowych. Zmarł w r. 1879.

Prof. Dr. Hipolit Korzeniowski

Prace swe zamieszczał K. w „Tygodniku Lekarskim", „Pamiętniku Warsz. Tow. Lek.", „Klinice" i „Gazecie Lekarskiej".

Dr. ZYGMUNT KRAMSZTYK

Dr. Zygmunt Kramsztyk

Urodzony w r. 1849 w Warszawie, ukończywszy nauki gimnazjalne w r. 1867, zapisał się na wydział lekarski Warszawskiej Szkoły Głównej, którą ukończył w r. 1872, otrzymawszy stopień lekarza Uniwersytetu Warszawskiego. W grudniu 1873 r. został mianowany ordynatorem kliniki chorób ocznych, a równocześnie złożywszy powtórnie egzamin, otrzymał w roku 1879 stopień doktora medycyny. W tymże roku objął ordynaturę w oddziale ocznym szpitala Starozakonnych w Warszawie.

Był jednym z najbardziej czynnych członków Warszawskiego Towarzystwa Lekarskiego.

Bardzo liczne swe prace naukowe zamieszczał Kramsztyk w „Gazecie Lekarskiej", „Medycynie" i „Pamiętniku Warsz. Tow. Lek.".

Dr. WŁADYSŁAW KRAJEWSKI

Urodzony w r. 1855 w Warszawie, nauki gimnazjalne i uniwersyteckie pobierał w mieście rodzinnem.

Wreszcie ukończywszy (w roku 1877) studja medyczne, Krajewski sił swoich, jako lekarz, próbował naprzód na polach bitew w czasie wojny rosyjsko-tureckiej. To rozstrzygnęło o dalszem jego zamiłowaniu do chirurgji. Jakoż po powrocie do Warszawy zostaje asystentem przy katedrze anatomji opisowej, a jednocześnie prowadzi studja kliniczne.

Dr. Władysław Krajewski

Pozostając pod kierunkiem doświadczonego chirurga, d-ra Orłowskiego, Krajewski odrazu stanął w rzędzie poważnych chirurgów. To też wkrótce otrzymał nominację na ordynatora oddziału chirurgicznego w szpitalu Dz. Jezus po dłuższym pobycie zagranicą, gdzie zapoznawał się z ówczesnym stanem wiedzy lekarskiej.

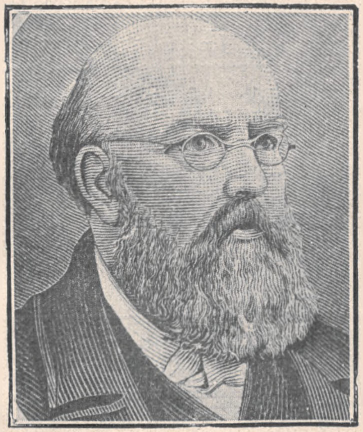
Krajewski, jako kierownik oddziału chirurgicznego, postawił go na pierwszorzędnej stopie. Na polu chirurgji znamionowała Krajewskiego przedewszystkiem śmiałość: nie cofał się przed żadną operacją, skoro widział w niej zbawienie dla chorego, a że antyseptykę, a później i aseptykę doprowadził do mistrzostwa, oddział Krajewskiego stale bywał wypełniony.

Krajewski pisał bardzo dużo, dbając wielce o rozwój nauki lekarskiej. W r. 1884 należał do pierwszych redaktorów „Kroniki Lekarskiej", którą stale zasilał swemi pracami. W r. 1893 założył jedyne polskie czasopismo specjalne chirurgiczne, które prowadził do końca życia.

Zmarł w roku 1907, w wieku lat 52.

Dr. ALEKSANDER KREMER

Urodzony w Krakowie w roku 1813; ukończywszy gimnazjum Św. Anny w roku 1289, przez dwa lata uczęszczał na wydział filozoficzny Uniwersytetu Krakowskiego, a przez lat 6 na wydział lekarski. Uzyskawszy w r. 1837 stopień doktora medycyny, udał się w dwuletnią podróż zagranicę. W r. 1841, mając sobie potwierdzony stopień naukowy w Moskwie, osiadł w Kamieńcu Podolskim, w którym przebywał lat 20. Jego staraniem zawiązało się w roku 1859 towarzystwo lekarzy podolskich, któremu przewodniczył aż do jego rozwiązania, t. j. do roku 1865. Zmuszony okolicznościami, powrócił w tymże roku do Krakowa i tam już do końca życia pozostał. Za jego staraniem powstało w roku 1866 Towarzystwo Lekarzy Krakowskich, któremu przez dwa lata przewodniczył, a później był jednym z jego najgorliwszych członków, a pracami swemi w komisji redakcyjnej „Przeglądu Lekarskiego" i w komisji terminologicznej nie mało się przyczynił do uświetnienia Towarzystwa. W roku 1868 był prezesem komisji fizjograficznej Tow. Nauk. Krak.

Dr. Aleksander Kremer

Prace swe zamieszczał w „Przeglądzie Lekarskim", „Pamiętniku Warsz. Tow. Lek.", „Tygodniku Lekarskim". — Wydał słownik łacińsko-polski wyrazów lekarskich.

Prof. Dr. ANTONI KRYSZKA

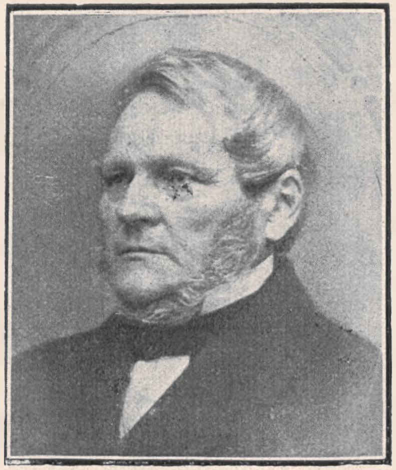
Urodzony w Radomiu w r. 1818, nauk lekarskich słuchał naprzód w Krakowie przez rok jeden, a po dwuletniej przerwie od 1838 do 1840 r. w akademji Wileńskiej, w końcu w Dorpacie, gdzie w r. 1843 uzyskał stopień lekarza I-ej klasy. Stopień doktora medycyny został mu udzielony przez Radę Lekarską Królestwa Polskiego w r. 1849 i tegoż roku został lekarzem w szpitalu Św. Rocha w Warszawie, a w r. 1852 naczelnym lekarzem tegoż szpitala. Obowiązki te sprawował do r. 1880. W r. 1858 został mianowany profesorem w akademji medyko-chirurgicznej warszawskiej i wykładał przez rok fizjologję, a następnie terapję ogólną, recepturę i materję medyczną. Po przekształceniu akademji na wydział lekarski Szkoły Głównej, a następnie Uniwersytetu, utrzymał się przy katedrze farmakologji.

Prace naukowe zamieszczał w „Tygodniku Lekarskim", „Pamiętniku Warsz. Tow. Lek." oraz w oddzielnych wydaniach.

Był członkiem czynnym Warszawskiego i Wileńskiego Towarzystw Lekarskich.

PROF. DR. ALEKSANDER LE BRUN

Najznakomitszy lekarz operator polski urodzony w Warszawie w roku 1803. Ukończywszy nauki w konwikcie pijarskim na Żoliborzu, zapisał się na wydział lekarski uniwersytetu warszawskiego, gdzie w roku 1824 uzyskał stopień magistra medycyny i chirurgji. Lata 1825 — 1828 spędził na wycieczce naukowej po Niemczech, Anglji, a przeważnie Francji. W roku 1827 osiągnął w szkole lekarskiej paryskiej stopień doktora medycyny, który mu później Rada Lek. Królestwa w roku 1838 potwierdziła. Wróciwszy do kraju w r. 1828 wkrótce został mianowany ordynatorem szpitala Dz. Jezus, a w roku 1840 naczelnym lekarzem tegoż szpitala. Równocześnie w r. 1836—1840 zawiadywał, jako lekarz naczelny, Domem zdrowia na Ordynackiem. Był członkiem honorowym Urzędu Lek., a później i Rady Lek Królestwa. W roku 1860 objął ster kliniki i wykładał chirurgję operacyjną w warszawskiej akademji medyko-chirurgicznej, katedrę tę utrzymał i w Szkole Głównej, piastując równocześnie do r. 1886 dostojeństwo dziekana wydziału. Le Brun był jednym z założycieli i nader gorliwych współpracowników „Warsz. Pamięt. Tow. Lek." i „Gazety Lek." W latach 1833 — 36 był sekretarzem, w r. 1849 — 1854 wiceprezesem, w r. 1854—1856 prezesem Warsz. Tow. Lekarskiego.

Prof. dr. Aleks. Antoni Le Brun

Prace swe zamieszczał w redagowanych przez siebie pismach.

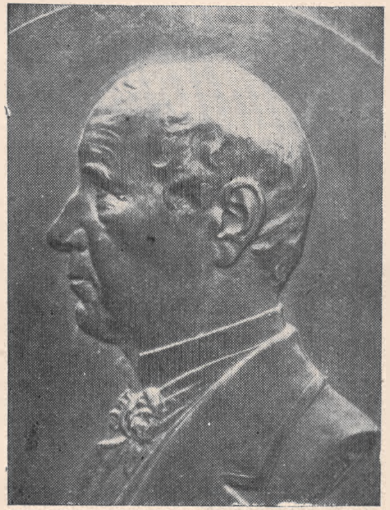
PROF. DR. HENRYK ŁUCKIEWICZ

Urodzony w roku 1826 w Perespie, w Galicji, do gimnazjum uczęszczał we Lwowie i tamże na wydział filozoficzny. Medycyny słuchał w Wiedniu, Pradze i Krakowie, gdzie osiągnął dyplom doktora medycyny w r. 1852, a doktora chirurgji w r. 1855. W latach 1852 — 1855 pełnił obowiązki adjunkta kliniki terapeutycznej prof. Dietla. Przeniósłszy się do Królestwa w latach 1855—1857 był lekarzem szpitala Ś-go Aleksandra w Ustanowie, następne dwa lata zajmował się wykonawstwem lekarskiem w Chełmie. W r. 1860 został w akademji medyko-chirur. warsz. docentem prywatnym patologji i terapji szczegółowej; tegoż roku wezwany był do wykładu hygieny w rządowych gimnazjach żeńskich i mianowany ordynatorem szpitala Ewangielickiego. W r. 1862 mianowany został adjunktem do wykładu historji medycyny oraz encyklopedji i metodologji lekarskiej w akademji medyko-chirurgicznej i w tym stopniu przeszedł do wydziału lek. Szkoły Głównej. Przez pierwsze 4 lata pełnił nadto obowiązki sekretarza wydz. lekarskiego. W r. 1864 rozpoczął wykłady patologji ogólnej w charakterze profesora nadzwyczajnego i w tym stopniu zawierdzony w Uniwersytecie Warsz. Oprócz rzeczonego przedmiotu wykładał nadto historję medycyny i encyklopedję nauk lekarskich. W r. 1883 mianowany został profesorem zwyczajnym. W r. 1862 redagował „Pamiętnik Warsz. Tow. Lek" W r. 1866 rozpoczął wydawnictwo „Gazety Lekarskiej" przy współudziale 13 profesorów Szkoły Głównej.

Cały szereg prac zamieszczał w „Tyg. Lek.", „Pamiętniku Warszaw. Tow. Lek.", „Bibljot. Warsz.", „Gazecie Lekarskiej" i „Medycynie".

Prof. Dr. JÓZEF MIANOWSKI

Urodzony w Humaniu w r. 1804, nauk lekarskich słuchał w Wilnie, wydział lekarski ukończył w r. 1827, doktoryzował się w r. 1828. Tegoż roku został asystentem kliniki. W r. 1831 miał zwierzchni nadzór nad chorymi i rannymi żołnierzami w wileńskim szpitalu wojskowym, a równocześnie wykładał fizjologję. Te same obowiązki spełniał i w akademji medyko - chirurgicznej wileńskiej. W r. 1837 bawił z polecenia rządu zagranicą. Po powrocie do Wilna w r. 1839 został profesorem, adjunktem kliniki lekarskiej i wykładającym fizjologję. W r. 1840 został mianowany profesorem zwyczajnym. W r. 1842 powołany został do Petersburga na katedrę fizjologji i mianowany głównym lekarzem szpitala wojskowego lądowego na oddziale chorób wewnętrznych. W r. 1860 jako emeryt, profesor zasłużony opuścił Petersburg i przeniósł się na mieszkanie do Włoch ale nie nadługo. W r. 1862 powołany objął obowiązki rektora Szkoły Głównej warszawskiej i na tem stanowisku pozostał do r. 1869.

Prof. dr. Józef Mianowski

Zmarł we Włoszech w r. 1879.

Jego też imieniem utworzona została kasa zapomogowa dla pracujących na polu naukowym (dla celów wydawniczych).

Liczne prace swe naukowe drukował w językach łacińskim, rosyjskim i polskim w rozmaitych czasopismach lekarskich.

Prof. Dr. JÓZEF MAJER

Urodzony w r. 1808 w Krakowie. Nauki licealne i uniwersyteckie odbywał w mieście rodzinnem, w r. 1831 uzyskał stopień doktora medycyny. Wkrótce wstąpił do wojska jako lekarz bataljonowy. Wystąpiwszy z wojska odbył kilkomiesięczną podróż naukową po Niemczech, następnie osiadł na stałe w Krakowie. W r. 1833 został mianowany zastępcą prof. wydz. lek. w Uniwersytecie Jagiellońskim, w r. 1835 wskutek odbytego konkursu — profesorem rzeczywistym t. z. instytucji lekarskich, przeznaczonych dla lekarzy niższego rzędu. Od r. 1850 zaczął wykładać fizjologję. Gdy w r. 1854 wprowadzono w uniwersytecie język niemiecki, jako wykładowy, Majer oparł się temu żądaniu, za co zmuszony był ustąpić z katedry. W r. 1860 objął znów katedrę filozofji z wykładem polskim, którą wykładał do r. 1877. W latach 1844—45 był sekretarzem wydz. lek., w latach 1846 i 1847—dziekanem wydziału, w r. 1848, 49 i 50 i w r. 1865—rektorem uniwersytetu. Od r. 1833 był członkiem Tow. Nauk. Krakow., a w latach 1848 — 1850 prezesem jego. W latach 1856 — 59 przewodniczył w oddziale nauk przyrodniczo-lekarskich Tow. Naukowego. W roku 1860 obrany został prezesem tego towarzystwa i urząd ten piastował aż do przekształcenia go w Akademję Umiejętności w roku 1872. Mianowany przez cesarza pierwszym akademji prezesem przy wyborach w roku 1875 wybrany został na ten sam urząd na następne trzechlecie. Przez cały szereg lat sprawował urząd posła na Sejm Galicyjski. W roku 1862 należał do założycieli „Przeglądu Tygodniowego".

Pozostawił po sobie niezliczoną moc prac naukowych, drukowanych w „Pamięt. Nauk. Krak.", „Roczniku Wydz. Lek.", „Przeglądzie Lek." i w oddzielnych książkach.

Dr. ALFONS MALINOWSKI

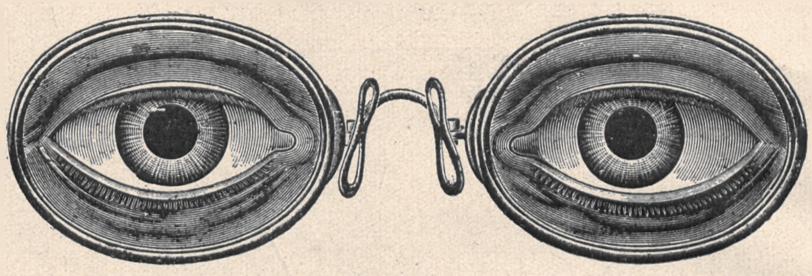
Dr. Alfons Malinowski

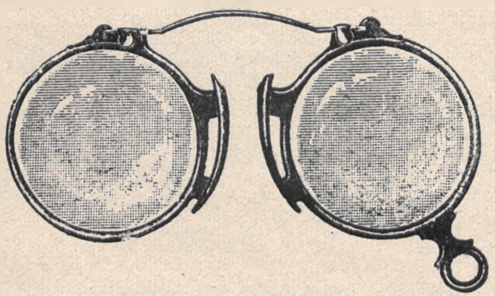
Urodzony w r. 1850 w Wąwolnicy, do gimnazjum uczęszczał w Lublinie, nauk lekarskich słuchał w Warszawie od 1871 do 1876 r. Krótki czas zajmował się praktyką lekarską w Janiszkach, gub. Kowieńskiej. W czasie wojny rosyjsko-tureckiej pełnił służbę lekarską w Moskwie i Jassach. W latach 1878 — 1881 praktykował w Grójcu. Od 1882 przeniósł się do Warszawy, objąwszy posadę ordynatora w szpitalu dla dzieci.

Prace swe z dziedziny pedjatrji zamieszczał w „Medycynie" i „Gazecie Lekarskiej".

Dr. KAROL MARCINKOWSKI

Urodził się w r. 1800 w Poznaniu. Ukończywszy nauki gimnazjalne w rodzinnem mieście udał się w r. 1817 do Berlina, gdzie rozpoczął studja lekarskie, uzyskawszy w r. 1823 stopień doktora medycyny. Na krótki czas przed ukończeniem nauk lekarskich w r. 1822 za udział w związku „Polonia", którego był założycielem, wtrącony do więzienia, przesiedział 8 miesięcy pod śledztwem, a 6 w twierdzy Weichselmünde. W 1823 roku wrócił na stały pobyt do Poznania i tu w krótkim czasie zasłynął, jako znakomity lekarz, operator i akuszer, a miłosierdziem i dobroczynnością zjednał sobie cześć ogólną. W r. 1830 przyjął, jako żołnierz, udział w powstaniu. Zasługi wojskowe, gorliwość służbowa, dojrzały i wytrawny sąd zjednały mu wkrótce stopień szefa generalnego sztabu przy gen. Chłopickim. Gdy nie mógł zorganizować powstania na Litwie, dokąd udał się przed bitwą Ostrołęcką, przeszedł do Prus i z całem zaparciem niósł pomoc lekarską mieszkańcom Memla w czasie panującej tamże cholery (1831). Z Memla wyjechał do Anglji, stamtąd do Paryża, gdzie przez 2 lata zwiedzał zakłady lecznicze, a własnemi zasobami wspierał niedolę rodaków. Medal złoty, jaki mu przyznała 1833 r. paryska akademja nauk za rozprawę o cholerze spieniężywszy, obrócił na wsparcia dla tułaczów-ziomków. W r. 1834 wrócił do Poznania, przesiedziawszy wprzód 6 miesięcy w więzieniu w Świdnicy za udział w powstaniu w r. 1830. Najwspanialszem dziełem, najtrwalszem pomnikiem działania Marcinkowskiego jest Towarzystwo Naukowej Pomocy, zawdzięczające swe zawiązanie jego niezachwianej odwadze, jego troskliwości o podźwignięcie oświaty w kraju ojczystym.

Dr. STANISŁAW MARKIEWICZ

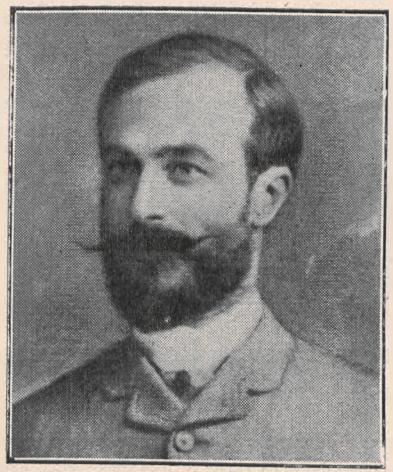
Urodzony w Rawie w r. 1839, ukończywszy nauki gimnazjalne w Warszawie w r. 1857, tegoż roku wstąpił do akademji medyko-chirurgicznej w Warszawie. W r. 1859 przeniósł się do Wrocławia, gdzie słuchał wykładów medycyny do r. 1861. W r. 1864 uzyskał stopień lekarza w Warszawie. W r. 1865 celem dalszego kształcenia się bawił w Würzburgu, Wiedniu i Pradze czeskiej. Od 1866 do 1867 r. zajmował się praktyką lekarską w Tomaszowie Rawskim. Następnie do r. 1879 pełnił obowiązki lekarza przy fabryce papieru w Soczewce. W r. 1879 wezwany przez sanitarny podkomitet obywatelski do udziału w pracach asenizacji Warszawy przybył do Warszawy i odtąd stale tu już mieszkał. Przez długie lata pełnił obowiązki z początku lekarza oddziałowego na kolei Wiedeńskiej, później — lekarza naczelnego. Bardzo czynny w sprawach, dotyczących hygieny publicznej, był inicjatorem i orędownikiem wielu pożytecznych dla kraju przedsięwzięć, m. in. kolonji letnich dla dzieci, których długie lata był prezesem.

Dr. Stanisław Markiewicz

Prace swe naukowe zamieszczał w „Klinice", „Medycynie", „Zdrowiu", zasilając prasę perjodyczną artykułami popularnemi z dziedziny hygieny.

Dr. WŁADYSŁAW MATLAKOWSKI

Dr. Władysław Matlakowski

Urodzony w r. 1851 w Warce nad Pilicą, do gimnazjum uczęszczał w Warszawie, tu też słuchał wykładów nauk lekarskich od 1870 do 1875 roku. Wróciwszy z wycieczki z zagranicy od r. 1876 pełnił obowiązek ordynatora przy klinice chirurgicznej wydziałowej uniwersytetu warszawskiego. W r. 1882 na mocy konkursu został mianowany lekarzem na oddziale chirurgicznym szpitala Dz. Jezus.

Niezwykle płodny, jako pisarz, poza całym szeregiem artykułów z dziedziny chirurgji, drukowanych w czasopismach lekarskich, spolszczył dzieła Paulet'a, Koeniga i Romana Kowalewskiego.

Prof. Dr. JAN MIKULICZ

Urodzony w r. 1850 w Czerniowcach. Nauki gimnazjalne pobierał w Pradze czeskiej, Wiedniu i Czerniowcach. Medycynę studjował od roku 1869 w Wiedniu i tam też w r. 1875 uzyskał dyplom doktorski. Następne 3 lata doskonalił się w chirurgji pod kierunkiem prof. Billrotha, którego później został asystentem. Ostatnie te obowiązki sprawował do r. 1881. Tegoż roku objął osobny oddział chirurgiczny w poliklinice ogólnej wiedeńskiej. W r. 1880 odbywszy uprzednio 6-cio miesięczną wycieczkę naukową do Niemiec, Francji i Anglji habilitował się w Wiedniu, jako docent chirurgji. W r. 1882 został mianowany profesorem zwyczajnym i dyrektorem kliniki chirurgicznej na Wszechnicy Krakowskiej. Mikulicz cieszył się wielkiem uznaniem, jako zdolny chirurg i dobry obywatel.

Liczne prace swe ogłaszał w czasopismach lekarskich niemieckich i polskich.

Doc. Dr. WITOLD JODKO-NARKIEWICZ

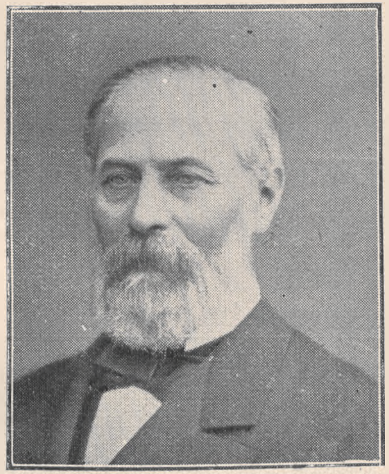
Doc. dr. Witold Jodko Narkiewicz

Urodzony w roku 1834 w Pukowie, pow. Ihumeńskim, gub. Mińskiej. Ukończywszy gimnazjum w Mińsku, zapisał się na wydział lekarski uniwersytetu w Dorparcie w r. 1853. Stopień doktora medycyny uzyskał w Radzie Lekarskiej Królestwa Polskiego w roku 1859. W roku 1860, odbywszy poprzednio podróż naukową w celu udoskonalenia się w okulistyce, osiadł w Warszawie i wkrótce objął kierownictwo w oddziale ocznym szpitala żydowskiego, a od r. 1870 jest ordynatorem w instytucie oftalnicznym ks. Lubomirskiego. W latach 1863 — 1869 wykładał okulistykę w Szkole Głównej Warszawskiej, jako docent prywatny.

Liczne prace swe z zakresu okulistyki ogłaszał Narkiewicz w „Tyg. Lek.", „Pamiętniku Warsz. Tow. Lek.", „Gazecie Lek." i „Przeglądzie Lekarskim".

Dr. LUDWIK NATANSON

Urodzony w Warszawie w r. 1822, nauki gimnazjalne pobierał w mieście rodzinnem, medycynę studjował od r. 1838 w Wilnie, a później w Dorpacie do roku 1843. Stopień doktorski Przyznała mu Rada Lekarska Królestwa Polskiego. Natanson zjednał sobie uznanie ogółu, jako zdolny i nader wzięty lekarz, a więcej jeszcze, jako prawy obywatel. W latach 1848 i 1852 brał udział w posługach lekarskich w szpitalach cholerycznych. Każde przedsięwzięcie, dobro społeczne znajduje w nim zawsze gorliwego orędownika. Pracami swemi w komisji do reorganizacji służby zdrowia w Królestwie Polskiem, jak również w Radzie wychowania, dowiódł niemałej gorliwości obywatelskiej i wytwornego sądu. Szkoła rzemiosł w Warszawie powstanie swoje jemu wyłącznie zawdzięcza. W latach 1863 — 1805 piastował dostojeństwo prezesa w Warsz. Tow. Lek. Przy tylu rozlicznych zajęciach nie zaniedbywał i pracy piśmienniczej: artykułami swemi zasilał Bibljotekę Warszawską, a założywszy w r. 1847 „Tygodnik Lekarski", który redagował do 1864 r., obudził ruch literacki między lekarzami polskimi. Przełożył dzieło Liebiga i sam wiele pierwszorzędnej wartości prac oryginalnych w wydaniu książkowem ogłosił.

Dr. Ludwik Natanson

Prof. Dr. FELIKS NAWROCKI

Urodzony we wsi Tworki pod Warszawą w r. 1838. Ukończywszy nauki gimnazjalne w Poznaniu w latach 1856 i 1857 oddawał się w Berlinie studjom języków starożytnych i wschodnich. Studja lekarskie rozpoczął w r. 1858 w Wrocławiu i tu w r. 1863 uzyskał stopień doktora medycyny. Oddając się z zamiłowaniem fizjologji i chemji i pracuje pod kierunkiem takich mężów, jak Haidenhaim, Meyer, Cl. Bernard zyskał uznanie w świecie naukowym i już w r. 1863 został powołany na adjunkta chemji lekarskiej w Groningen, skąd przeniósł się wkrótce do Wrocławia na posadę adjunkta historji i chemji fizjologicznej. Następnie wskutek ogłoszenia konkursu (w r. 1865) przez wydział Szkoły Głównej na posadę prof. historji medycyny, encyklopedji i metodologji, złożył rozpawę o Janie Maysnie, fizjologu angielskim i został przyjęty jako wykładający wyżej wspomniane przedmioty. W r. 1868 został mianowany prof. nadzwyczajnym i w tymże stopniu przeszedł do Uniwersytetu Warszawskiego. Od r. 1881 został profesorem zwyczajnym i wykładał fizjologję.

Cały szereg prac lekarskich zamieszczał w „Gazecie Lek.", „Przeglądzie Lek.", „Medycynie", oraz czasopismach niemieckich.

OTWOCK

PENSJONAT DLA REKONWALESCENTÓW i OSÓB POSZUKUJĄCYCH WYPOCZYNKU

A. GUREWICZ

Willa własna

Telefon podmiejski Otwock N-r 5

Gmach pensjonatu, rozłożony w 8-mio morgowym parku sosnowym, sąsiadujący z wielokilometrową polaną o pięknym widoku, służącą dla spacerów kuracjuszy. Budynek urządzony według wszelkich wymagań techniki nowoczesnej: system korytarzowy, kanalizacja, w każdym pokoju bieżąca woda, kąpiele, oświetlenie elektryczne, wielka sala jadalna, obszerna czytelnia, bawialnia, salonik na I-ym piętrze, olbrzymia sala koncertowa. Prawie wszystkie pokoje po stronie słonecznej. Cały budynek na parterze i I-ym piętrze (strony wsch.-południowa oraz południowa), otoczony leżalniami werandami oszklonemi, otwartymi trzema tarasami, oraz duży taras słoneczny ponad lasem, połączenie telefoniczne. Urządzenie Zakładu najzupełniej odpowiada najelegantszym Sanatorjom i Pensjonatom Uzdrowisk Zagranicznych.

Chorzy nie są przyjmowani.

Ogólny widok

Salonik

Park

Prof. Dr. MARCELI NENCKI

Urodzony w r. 1847 we wsi Boczki, gub. Kaliskiej. Odbywszy nauki gimnazjalne w Piotrkowie, oddawał się filozofji na Wszechnicy Krakowskiej, w Jenie i Berlinie. W r. 1867 rozpoczął studja lekarskie w Berlinie, gdzie w r. 1870 uzyskał dyplom doktora medycyny. Już za czasów uniwersyteckich gorliwie pracował nad chemją fizjologiczną z początku pod kierunkiem Naunyna i Shultzena, później Bayera. W r. 1872 na przedstawienie, Naunyna, Nencki przyjął miejsce asystenta chemicznego przy instytucie patologicznym w Bernie, a równocześnie habilitował się na docenta prywatnego chemji fizjologicznej tamże. Wkrótce swemi wiadomościami i usilną pracą zjednał sobie tytuł profesora.

Cały szereg prac naukowych ogłaszał bądź w oddzielnych książkach, bądź w czasopismach lekarskich niemieckich i polskich (czasop. tow. aptek., „Zdrowie", „Gazeta Lek.", „Pamięt. Warsz. Tow. Lek.").

Dr. LEON PIOTR NENCKI

Urodzony w r. 1848, nauki gimnazjalne pobierał w Piotrkowie i Kaliszu od r. 1859 do 1866, nauk lekarskich słuchał w Warszawie od 1866 do 1871. Następnie doskonalił się w Wiedniu, Paryżu, Bernie, Dorparcie i Monachjum. Dyplom doktora medycyny uzyskał w Bernie w roku 1873. W r. 1876 powrócił do kraju rodzinnego, a powtórzywszy egzamina lekarskie, osiadł w Warszawie. W r. 1881 mianowany został lekarzem-chemikiem warszawskich szpitali miejskich.

Prace swe ogłaszał w językach niemieckim, francuskim i polskim, te ostatnie zamieszczał w „Gazecie Lekarskiej".

PROF. LUDWIK ADOLF NEUGEBAUER

Urodzony w roku 1821 w Dojuhowie, nioepodal Kalisza, nauki gimnazjalne (1834 — 1840) pobierał w m. Brzegu na Śląsku, medycynę studjował w Dorparcie i Wrocławiu, gdzie w roku 1845 uzyskał stopień doktora medycyny i chirurgji. Złożywszy egzamin państwowy, odbył podróż do Berlina, Paryża i Wiednia. W r. 1849, odbywszy przed Radą Lekarską w Warszawie ponownie doktoryzację osiadł w Kaliszu. W r. 1857 powołany został do wykładu anatomji w nowo-założonej warszaw. medyko chirurgicznej akademji. Gdy w roku 1859 katedrę anatomji objął prof. Hirszfeld, Neugebauer rozpoczął wykłady położnictwa i ginekologji, które wykładał następnie w Szkole Głównej i Uniwersytecie Warszawskim, będąc jednocześnie ordynatorem w szpitalu Dzieciątka Jezus. Od roku 1862 objął obowiązki lekarskie na oddziale ginekologicznym szpitala Św. Ducha. Neugebauer był członkiem bardzo wielu Towarzystw lekarskich.

Prof. Ludwik Adolf Neugebauer

Cały szereg prac, nagrodzonych medalami złotemi, drukował w czasopismach niemieckich i polskich. („Pamiętnik Warsz. Tow. Lek.", „Tygodnik Lek.", „Gazeta Lek.").

DR. FRANCISZEK LUDWIK NEUGEBAUER

Dr. Franciszek Ludwik Neugebauer

Syn poprzedniego, urodzony w Kaliszu w roku 1856, nauki gimnazjalne pobierał w Warszawie i Wrocławiu, nauki lekarskie pobierał w roku 1874 w Warszawie, a później w Dorparcie, gdzie, złożywszy w roku 1881 egzamin na stopień doktora medycyny, w roku 1882 obronił dysertację inauguralną i uzyskał stopień doktora medycyny. Po doktoryzacji wyjechał dla gruntowniejszego wydoskonalenia się w swoim zawodzie zagranicę. Pracował w charakterze asystenta w klinikach akuszeryjnych prof. Wincke'a w Dreznie, Credé'go w Lipsku, Schrödera w Berlinie, w klinice chirurgicznej prof. Bergmanna w Berlinie, zwiedzał też szpitale w Paryżu. Był członkiem wielu towarzystw lekarskich, m. in. w Lipsku i Paryżu.

Prace swe, b. liczne ogłaszał w językach niemieckim, agnielskim, francuskim i polskim.

SŁYNNE W CAŁYM ŚWIECIE

ZIOŁA Z GÓR HARCU

D-ra LAUERA

Zioła z gór Harcu składają się z najdelikatniejszych ziół rosnących w górach Harcu.

DZIAŁANIE:

Zioła z gór Harcu usuwają wszelkie cierpienia żołądka, znakomicie regulując jego czynności;

Zioła z gór Harcu idealne są przy chronicznem zaparciu:

Zioła z gór Harcu leczą uderzenia krwi do głowy.

Zioła z gór Harcu znakomicie działają przeciw artretyzmowi:

Szereg wybitnych profesorów, między innemi dr. v. Leyden, prof. uniwersytetu Berlińskiego, zaleca stosowanie ziół z gór Harcu we wszystkich chorobach przez nas wyżej wymienionych.

Na żądanie pp Lekarzy przesyłam próbne pudełka franko i gratis.

H. SZPIGELMAN

KRÓLEWSKA N-r 29-a TELEFON 210-66

PRZEDSTAWICIEL NA RZECZPOSPOLITĄ POLSKĄ

FABRYKA CHEMICZNA „LEK“

sp. z ogr. odp.

Poznańska 11. Tel. 257-60 i 13-71.

Poleca: Hematogen-lek, żelazopepton-lek i z arszenikiem Żelazomanganopepton-lek i z arszenikiem Jodożelazopepton - lek i z arszenikiem (Preparat :-: :-: :-: jodu i żelaza). :-: :-: :-:

LABORATORJUM CHEMICZNO-BAKTERJOLOGICZNE

„SANITAS”

D-RÓW MED. LIPSKICH

ANALIZY DO CELÓW DJAGNOSTYKI LEKARSKIEJ:

moczu, krwi, kału, wydzielin narządów płciowych, treści żołądkowej, płynu mózgu rdzeniowego, nasienia, plwociny, nalotów, wysięków, włosów, łusek i t. p.

BADANIA ANATOMO-PATOLOGICZNE. — AUTOSZCZEPIONKI

CHMIELNA 54 (wprost Dworca Głównego), telef. 139-89

ANALIZY TECHNICZNE, CHEMICZNE, FARMACEUTYCZNE, PRODUKTÓW SPOŻYWCZYCH

przy współudziale wybitnych specjalistów

KONSULTACJE PRZEPISY

ZŁOTA Nr. 28 TELEFON Nr. 405-14

ZAKŁAD ORTOPEDYCZNY

B. CUKIERMANA

Warszawa, Elektoralna 3

telefon 210 - 21

Wykonywa: Gorsety prostujące aparaty lecznicze (syst. Hessing'a), ręce i nogi sztuczne i t. p., także bandaże rupturowe, pasy brzuszne, nerkowe, specjalne pasy dla brzemiennych i t. p.

Dr. JANUSZ FERDYNAND NOWAKOWSKI

Urodzony w roku 1832 w m. Skale, wojew. krakowskiego. Nauki szkolne pobierał w Pinczowie i Kielcach. W r. 1848 wstąpił do służby rządowej w sądzie pokoju. W r. 1850 przeniósł się do Warszawy i tu początkowo pracował w kancelarji Sądu Apelacyjnego, a następnie od roku 1852 w kancelarji 10 departamentu rządzącego senatu, jako pomocnik bibljotekarza. W latach 1857 — 1864 studjował medycynę w akademji medyko-chirurgicznej, a następnie w Szkole Głównej, nieprzestając jednocześnie pełnić obowiązków pomocnika bibljotekarza senatu. Od roku 1864 przez lat 12 pełnił służbę w szpitalu Ś-go Ducha, jako ordynator, równocześnie był asystentem przy klinice chirurgicznej. W roku 1870 mianowany został nauczycielem anatomji w szkole felczerskiej w Warszawie, a nadto w roku 1872 lekarzem m. Warszawy. W latach 1867 i 1868 był redaktorem „Pamiętnika Warsz. Tow. Lek.". W roku 1869 założył zakład leczenia kumysem. Zmarł mając lat 51.

Prace swe zamieszczał w „Pamiętniku", „Gazecie Lek.", „Tyg. Lek." i innych.

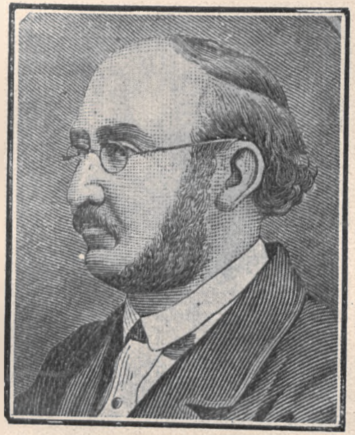
Prof. Dr. ALFRED OBALIŃSKI

Urodzony w roku 1843 w Brzeżanach, do gimnazjum uczęszczał w Tarnopolu, studja lekarskie prowadził od r. 1862 na Wszechnicy Jagiellońskiej. W r. 1868 otrzymał w Krakowie stopień doktora medycyny, a w r. 1870 — dyplom doktora chirurgji. W latach 1861 — 1870 sprawował obowiązki asystenta przy klinice chirurgicznej krakowskiej. W roku 1870 objął służbę w szpitalu Ś-go Łazarza w Krakowie, jako prymarjusz w oddziale chirurgicznym. W r. 1881 zatwierdzony został w stopniu docenta prywatnego propedeutyki chirurgicznej i nauki o narzędziach i opaskach chirurgicznych. Od r. 1881 kierował kliniką chirurgiczną krakowską, w r. 1883 mianowany został profesorem nadzwyczajnym.

Liczne prace naukowe drukował w „Przeglądzie Lek.", „Medycynie",, oraz w czasopismach niemieckich.

PROF. DR. JÓZEF OETTINGER

Urodzony w Tarnowie w r. 1818. Ukończywszy nauki szkolne w Krakowie, zapisał się w roku 1834 na wydział filozoficzny, a w roku 1836 — na wydział lekarski. W r. 1848, powitawszy z zapałem zorzę wolności w ówczesnej „Jutrzence" obrany został przez spółobywateli do pierwszej Rady wiedeńskiej Rady Państwa. W roku 1850 powołany został przez wydział lekarski Wszechnicy Jagiellońskiej do zastępstwa profesora historji medycyny publicznej, a w dwa lata potem przedstawiony został ministerswu na pierwszą z tych katedr. Władza z powodu podejrzeń politycznych wyboru tego nie zatwierdziła. Jako lekarz szpitalny sprawił w r. 1855 wpływem swoim, że zebrano pierwszy fundusz na budowę nowego szpitala dla izraelitów. W r. 1861 przyłączył się do deputacji krajowej do Wiednia, w której zabierał głos w sprawie zażegnania waśni między synami jednej ziemi, a różnego wyznania. W roku 1868 objął katedrę historji medycyny, do której wstęp tak długo ze szkodą dla nauki krajowej miał zamknięty. Nadto zasiadał w radzie miejskiej od pierwszego jej ustanowienia w roku 1866, wpłynąwszy poprzednio na ułożenie jej statutu, jako członek komitetu. Był członkiem nadzwyczajnym akademji umiejętności i innych stowarzyszeń naukowych. Należał do pierwszych założycieli „Przeglądu Lekarskiego", którego przez 7 przeszło lat był głównym redaktorem. Artykuły Oettingera, obok wartości naukowej, odznaczają się czystością, poprawnością i kwiecistością języka.

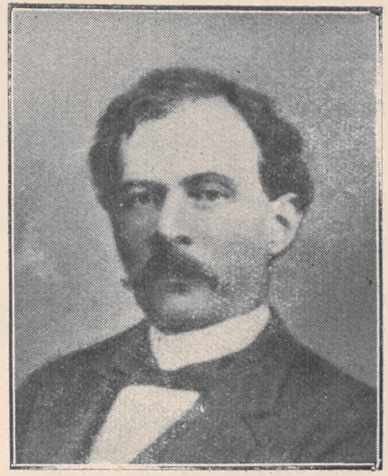

Prof. dr. Józef Oettinger

Pozostawił po sobie bardzo liczne prace, drukowane w „Przeglądzie Lek.", „Roczniku Krak. Tow. Nauk.", „Dwutygodniku Medycznym".

DR. WŁADYSŁAW ORŁOWSKI

Urodzony w r. 1835 do gimnazjum uczęszczał w Siedlcach, nauk lekarskich słuchał w Charkowie. W r. 1854 wszedł do służby wojskowo-lekarskiej. W r. 1860 został przeniesiony na posadę ordynatora w wojskowym szpitalu aleksandrowskim w Warszawie. W r. 1862 uwolniwszy się ze służby wojskowej, objął na mocy konkursu obowiązki pomocnika prorektora przy katedrze anatomji opisowej w Warsz. Szkole Głównej. W r. 1867 mianowany został prorektorem przy tejże katedrze. Z otwarciem Uniwersytetu Warszawskiego został w r. 1869 prorektorem przy katedrze anatomji patologicznej. Na urzędzie tym pozostawał do r. 1872. Od r. 1864 pełnił obowiązki ordynatora na oddziale chorób zewnętrznych szpitala Dz. Jezus, a nadto od roku 1876 konsultantem na oddziale chirurgicznym na Pradze. Stopień doktora medycyny otrzymał w roku 1869 w Warsz. Szkole Głównej. Od roku 1882 piastował poraz trzeci godność prezesa Warsz. Tow. Lekarskiego.

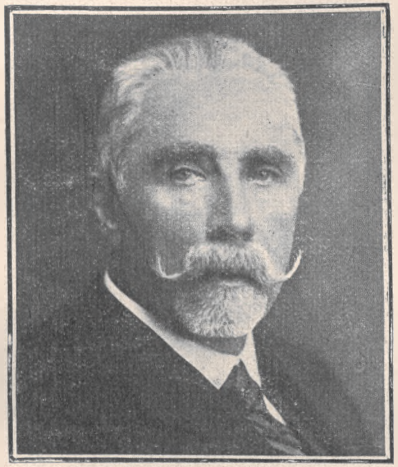

Dr. Władysław Orłowski

Cały szereg bardzo ciekawych prac swych zamieszczał w „Pamiętniku Warsz. Tow. Lek.", „Tygodniku Lek.", „Medycynie".

Dr. JÓZEF PAWIŃSKI

Urodzony w r. 1851, nauki gimnazjalne przechodził w Łęczycy i Warszawie, medycynę studjował w Warszawie od 1864 — 1874. Do roku 1876 praçował w klinice djagnostycznej prof. Baranowskiego. W latach 1876 — 1878 miesiące letnie spędzał w Nowem Mieście nad Pilicą, ordynując w miejscowym zakładzie leczniczym, zimą zaś doskonalił się w medycynie zagranicą pod kierunkiem prof. Bambergera, Ducheka, Frerichsa, Leydena. W r. 1879 osiadł w Warszawie, gdzie od r. 1880 objął stanowisko lekarza miejscowego szpitala Dz. Jezus. Od r. 1891 do r. 1923, a więc 32 lata pełni obowiązki ordynatora w szpitalu Św. Ducha. Za pracę tylu lat, pełną zasług i dobrych wyników rada opiekuńcza tego szpitala wmurowała tablicę pamiątkową i nazwała salę imieniem doktora medycyny Józefa Pawińskiego.

Dr. Józef Pawiński

Jako lekarz praktyk zyskał sobie rozgłos szeroki śród ludności, która zwracała się do niego z całą ufnością, której nigdy nie zawodził, bo dr. Pawiński obok wytrawnej znajomości ludzkiego organizmu, posiadał świetną znajomość duszy człowieka.

Piśmiennictwo polskie lekarskie zawdzięcza Pawińskiemu bardzo wiele, pracami bowiem swemi wniósł wielkie ożywienie w dziedzinie chorób serca i naczyń. To też nie było numeru czasopisma lekarskiego, w którym nie było jego nazwiska.

Zmarł w r. 1925 w Paryżu, dokąd pośpieszył na zjazd lekarski, niosąc ze sobą wyniki swej długoletniej pracy i doświadczenia.

Dr. JÓZEF EMILJAN PESZKE

Dr. Józef Emiljan Peszke

Urodzony w Kaliszu w r. 1845, nauki szkolne odbywał w mieście rodzinnem. Medycynę studjował w Würzburgu i Wrocławiu, gdzie w roku 1871 uzyskał stopień doktora medycyny i chirurgji. W roku 1872 powtórzył egzamin w Dorparcie, a po dwuletniej wycieczce naukowej zagranicę promował się powtórnie na stopień doktora medycyny w Dorparcie w r. 1874. Osiadłszy w Warszawie trzy lata był lekarzem na oddziale chirurgicznym szpitala Dz. Jezus, a w r. 1871/8 sprawował obowiązki ordynatora szpitala Czerwonego Krzyża w Warszawie, a od r. 1878 — ordynatora oddziału chirurgicznego w warsz. szpitalu dla dzieci. W chwilach wolnych od zajęć lekarskich oddawał się rysownictwu i był twórcą adresu jubileuszowego dla J. I. Kraszewskiego od lekarzy polskich. Od r. 1884 był starszym bibljotekarzem Warsz. Tow. Lek. i prowadził wydawnictwo „Słownik Lek. Polskich". Był również współpracownikiem wydawanego przez Hirscha, Biographisches Lexicon der hervorragenden Aerzte aller Zeiten u. Völker.

REKORD

Wincenty

Dr. WINCENTY PIASECKI

Urodzony w r. 1832 w Magdalówce w obwodzie Tarnopolskim, ukończywszy gimnazjum we Lwowie w r. 1858 zapisał się na wydział prawny Wszechnicy Lwowskiej. Lata 1859 — 1861 dla poratowania zdrowia przepędził w zakładach przyrodo-leczniczych w Szwajcarji i Niemczech. W r. 1862 rozpoczął ścisłe nauki lekarskie w Uniwersytecie Jagiellońskim. Dwa lata następne przebył w Pradze czeskiej, gdzie obok medycyny z zamiłowaniem zajmował się gimnastyką. Wróciwszy do Krakowa został nauczycielem gimnastyki w szkole miejskiej, a równocześnie prowadził dalej rozpoczęte studja lekarskie. W r. 1867 powołany został do Lwowa, gdzie objął kierunek nowo zawiązanego Tow. gimnastycznego „Sokół". W r. 1870, złożywszy ściśle egzaminy lekarskie w Krakowie, rozpoczął zawód lekarski jako kierownik zakładu wodo-leczniczego w Kisielu pod Lwowem. Po 10 latach pobytu tamże, przeniósł się do Zakopanego, gdzie w r. 1880 urządził własny zakład przyrodo-leczniczy i gdzie w dużej mierze przyczynił się do światowej wystawy Zakopanego. W r. 1879 zawiązał we Lwowie towarzystwo hydropatyczne, którego był pierwszym prezesem.

Prof. Dr. ROMUALD PLĄSKOWSKI

Prof. dr. Romuald Pląskowski

Urodzony w r. 1821, nauki gimnazjalne pobierał w Płocku, medycynę studjował w Dorparcie, gdzie w r. 1850 uzyskał dyplom doktorski. Powróciwszy do kraju z wycieczki naukowej w początku 1854 r. mianowany został ordynatorem w szpitalu Św. Rocha w Warszawie, a równocześnie czasowo (1855 — 1856) pełnił służbę lekarską w szpitalu ujazdowskim. Lata 1857 — 1859 bawił zagranicą, dokąd był delegowany w celu zwiedzenia znaczniejszych zakładów dla obłąkanych i wydoskonalenia się w psychiatrji. W r. 1859 objął obowiązki ordynatora w szpitalu Św. Jana Bożego. Na początku 1862 r. rozpoczął wykład policji lekarskiej, hygjeny, djetetyki w warsz. akademji medyko-chirurgicznej, w tymże roku został adjunktem w Szkole Głównej na katedrze psychiatrji i kliniki chorób umysłowych. W r. 1864 mianowany został profesorem nadzwyczajnym.

Cały szereg prac naukowych zamieszczał w „Gaz. Lek.", „Pamiętniku Tow. Lek. Warsz." i „Bluszczu". Wydał 2-tomowe dzieło o psychiatrji.

PROF. DR. EDWARD PRZEWOSKI

Prof. dr. Edward Przewoski

Urodzony w r. 1849 we wsi Gliniance, w powiecie nowomińskim, gimnazjum ukończył w Warszawie w r. 1867 i wstąpił na wydział lekarski b. Szkoły Głównej, uniwersytet ukończył w r. 1872, złożywszy egzamin eximia cum laude; w tymże roku został mianowany pełniącym obowiązek prorektora przy katedrze anatomji patalogicznej; po otrzymaniu w r. 1873 stopnia doktora medycyny został prorektorem anatomji patalogicznej i następnie po śmierci prof. Brodowskiego, objął katedrę anatomji patalogicznej.

Zmarł mając lat 76 w r. 1925.

Liczne prace swe z zakresu swej specjalności umieszczał w „Pamiętniku Warsz. Tow. Lek.", „Gazecie Lekarskiej" i „Medycynie".

DR. ADAM RACIBORSKI

Urodzony w r. 1809 w Radomiu, nauki gimnazjalne pobierał w Kielcach, medycynę studjował w Warszawie i tu w r. 1828 wydział lekarski uwieńczył rozprawę jego konkursową złotym medalem. W r. 1831, będąc czteroletnim uczniem medycyny mianowany został lekarzem 4 pułku piechoty linjowej i z nim odbył całą kampanję wojenną. Ozdobiony złotym krzyżem Virtuti Militari tułał się na obczyźnie. W r. 1833 czynnie zajmował się w czasie epidemji cholery w Besançon. W r. 1834, po obronieniu rozprawy, otrzymał dyplom doktora medycyny w Paryżu. Odtąd aż do śmierci bawił w stolicy Francji, gdzie zdołał skronie swoje ozdobić wawrzynem nauki i zjednać sobie imię poszukiwanego praktyka. Zmarł w r. 1871. Był jednym z założycieli towarzystwa paryskiego lekarzy polskich i pierwszym tego towarzystwa sekretarzem głównym. Pod jego kierunkiem wyszły dwa tomy rocznika tego towarzystwa. Łącznie z Henvozem wydawał dziennik „L'expérience".

Liczne jego prace pisane po francusku tłomaczone były na języki angielski, grecki, rosyjski.

Fabryka Mydeł Toaletowych Kosmetyków i Wyrobów Perfumeryjnych

WILDT i S-KA Dawniej RYSZARD WILDT

Spółka Akcyjna

Warszawa, Belwederska 32/35. Telefony: 95 i 18-14.

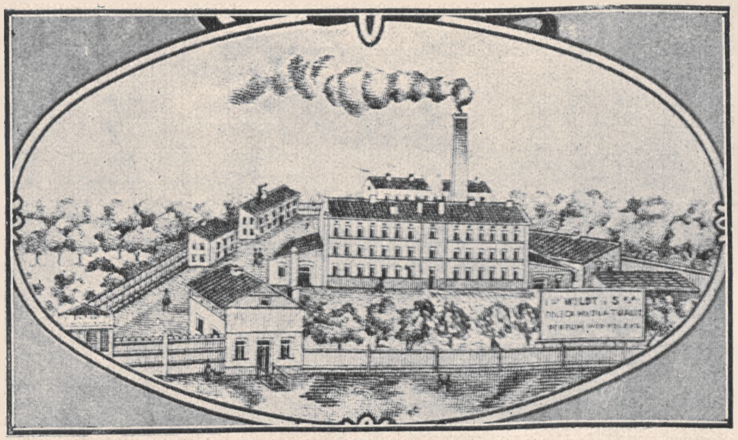
Rachunki Czekowe: w Banku Polskim Nr. 6396, w P. K. O. Nr. 5541. **Adres telegraficzny: WILDTKO**

Do rzędu najstarszych fabryk w kraju, w branży perfumeryjnej, zaliczona jest, istniejąca od 1880 roku fabryka mydeł, perfum i kosmetyków, założona przez wybitnego fachowca, ś. p. Ryszarda Wildta, pod własną firmą, która w wyjątkowo krótkim czasie zajęła czołowe miejsce pomiędzy fabrykami tej trudnej specjalności. Stało się to dzięki wyjątkowym zdolnościom organizatorskim, głębokiej wiedzy i zamiłowaniu swego fachu założyciela fabryki, który obrał sobie za specjalność mydła glicerynowe, tak matowe, jak i przezroczyste i doprowadził wyrób ich do niebywałej przedtem doskonałości.

Nic też dziwnego, że obroty fabryki zwiększały się stale, zapotrzebowania napływały z najdalszych krańców państwa rosyjskiego, marka fabryczna „WILDT" starczyła za synonim gatunku o najlepszej dobroci.

Do poprzednich mydeł glicerynowych, dołączyło się z czasem mydło wazelinowe, gruntownie przestudjowane i wykonane bez zarzutu, dzięki czemu i jego *Nr. 229* był w dobrej i stałej pamięci tych osób, którym zależało na posiłkowaniu się mydłem o stałych wysokich zaletach, mogącem śmiało rywalizować z najlepszemi wyrobami pierwszorzędnych fabryk zagranicznych.

Stały rozwój zakładów zniewolił właściciela do podniesienia ich wytwórczości, — przez utworzenie w roku 1914 Towarzystwa Akcyjnego, z kapitałem 500,000 rubli, zakup pomocniczej marki *„Parfumerie IRIS"* i rozszerzenie znakomicie rynków zbytu, jak i sprawności fabryki.

Wildt i S-ka daw. Ryszard Wildt.

Wielka wojna, skutkiem której było odcięcie wielkiego rynku rosyjskiego, zmieniła też zasadniczo kierunek pracy fabryki, której celem odtąd stało się dążenie nie do produkcji masowej, lecz jeszcze lepszego udoskonalania swych wyrobów i doprowadzenia ich do tej doskonałości i wytworności pod względem zewnętrznym, ażeby mogły stawić czoło wyrobom zagranicznym, zalewającym nasz rynek.

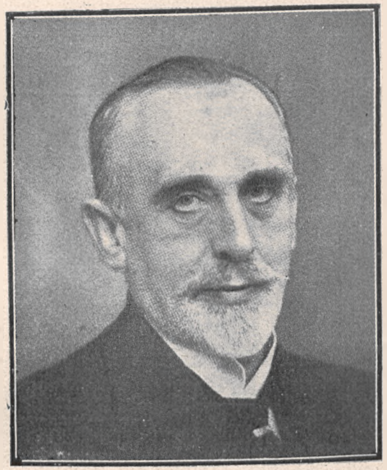
Zwiększające się stale zapotrzebowanie i pomimo znacznego obniżenia cen, celem uprzystępnienia szerokiemu ogółowi nabycia mydeł i perfum, — znakomicie zwiększające się sumy obrotu, — świadczą najlepiej jaką popularnością cieszą się wyroby Wildta i jak licznych i stałych mają odbiorców.

Dla tego też ostatnie walne zebranie akcjonarjuszów postanowiło ustanowiony z nadzwyczaj ostrożnego przeszacowania kapitał akcyjny 400,000 złotych podnieść o dalsze 200,000 złotych, ażeby dać możność fabryce podnieść jeszcze swą sprawność przez umontowanie najnowszych, o wiele wydajniejszych i precyzyjniejszych maszyn i urządzeń, a tem samem postawić ją na takiej stopie, ażeby odpowiadała najnowszym wymogom techniki i najdalej idącym wymaganiom pod względem doskonałości samej produkcji.

Zarząd fabryki stanowią od szeregu lat pp.: Maksymiljan Sakowski, D-r Zdzisław Słuszkiewicz i Franciszek Korzycki, a kierunek techniczny fabryki spoczywa w rękach chemika, p. Zygmunta Miszewskiego.

DR. MIKOŁAJ REICHMAN

Urodzony w Warszawie w r. 1851, gimnazjum ukończył w mieście rodzinnem w r. 1868 i wstąpił na wydział lekarski Szkoły Głównej, który ukończył w r. 1873 ze stopniem lekarza. W r. 1874 wyjechał dobrowolnie do Irkucka, gdzie początkowo pełnił służbę lekarza okręgowego, a następnie był starszym lekarzem w szpitalu więziennym. W r. 1880 w celach naukowych bawił zagranicą, od r. 1881 osiadł na stale w Warszawie, gdzie oddał się pracy laboratoryjnej pod kierunkiem prof. Nawrockiego, prowadząc badania nad trawieniem. Wynikiem tej pracy było dzieło wydane przez Reichmana w r. 1882 p. t. „Niestrawność". Wspólnie z dr. Heryngiem udoskonalił metodę prześwietlania żołądka.

Dr. Mikołaj Reichman

W r. 1906 Reichman obejmuje przewodnictwo w komisji nad badaniem raka, istniejącej przy Warszawskiem Towarzystwie Hygienicznem, a od roku 1900 przewodniczy posiedzeniom, poświęconym chorobom trawienia i przemiany materji w Warsz. Tow. Lekarskiem.

Nietylko był dzielnym lekarzem i pracownikiem niepospolitym w dziedzinie patalogji przewodu pokarmowego, lecz również położył wielkie zasługi przez wykształcenie szeregu uczniów przez spopularyzowanie dziedziny uprawianej, nie szczędząc trudu, czasu w wykładach prywatnych dla studentów medycyny w ciągu lat wielu.

W r. 1913 obchodził 40-lecie wielce pożytecznej działalności swej. W uznaniu zasług jego redakcja „Gazety Lekarskiej", do rozwoju której wielce się przyczynił wielokrotnemi staraniami, poświęciła Reichmanowi specjalny numer, w którym grono towarzyszy pracy artykułami z dziedziny cierpień żołądka i kiszek, opartemi na kilkudziesięciu jego pracach naukowych, podnosi wielkie zalety naukowe d-ra Reichmana.

PROF. DR. ZYGMUNT RADZIEJOWSKI

Urodzony w Poznaniu w r. 1841. Ukończywszy nauki początkowe i gimnazjalne w mieście rodzinnem w r. 1860 zapisał się na wydział lekarski uniwersytetu berlińskiego, gdzie w r. 1864 uzyskał stopień doktora medycyny. W r. 1865 złożył egzamin rządowy, poczem odbył podróż naukową do Wiednia i Pragi. W latach 1886 i 1870/1 brał udział w wyprawach wojennych pruskich, a w odstępie czasu, dzielącym jedną wojnę od drugiej zajmował się poszukiwaniami klinicznemi i doświadczalnemi już to w pracowni chemicznej zakładu patalogicznego prof. Kühne, już to w zakładzie fizjologicznym pod Du Bois-Reymond'em. W r. 1871 rozpoczął jako docent prywatny wykłady chemji lekarskiej i farmakologji w uniwersytecie berlińskim. Już z zapałem gotował się do objęcia ofiarowanej mu katedry klinicznej w Krakowie, gdy nagła śmierć w roku 1874 d. 23 stycznia rozwiała jego marzenia, a Uniwersytet Jagielloński pozbawiła dzielnego pracownika.

Prace swe naukowe drukował w czasopismach niemieckich, przeważnie z dziedziny farmakologji, terapji, toksykologji.

Dr. TEOFIL REWOLIŃSKI

Urodzony w r. 1880 w m. Rawie. Nauki gimnazjalne, walcząc z wielkim niedostatkiem, pobierał w mieście rodzinnem, później w Kielcach i Radomiu. W r. 1842 wysłany był na koszt rządu do Petersburga i tam po pięciu latach studjów w r. 1847 osiągnął stopień lekarza. Wstąpiwszy do służby wojskowej był początkowo ordynatorem szpitala Ujazdowskiego, a później w Łowiczu. W r. 1849 jako lekarz przy sztabie głównym odbył kampanję węgierską. Po ukończeniu wojny znów objął służbę w szpitalu Ujazdowskim. W tym czasie (r. 1852) Rada Lekarska Królestwa Polskiego przyznała mu stopień doktora medycyny. W r. 1853 bawił przy sztabie głównym w Kiszyniowie, później w Księstwach Naddunajskich. W r. 1854 zarządzał szpitalem wojskowym w Krajowie na Małej Wołoszczyźnie, później w Bukarszcie i w Białce. Porzuciwszy służbę wojskową w latach 1859 — 1863 był lekarzem powiatu siedleckiego. W r. 1863 przeniesiony został na posadę inspektora lekarskiego do Suwałk, a stąd w r. 1905 do Radomia. Rewoliński należał do najbieglejszych i najskrzętniejszych urzędników lekarskich w Królestwie.

Był też wielkim znawcą i miłośnikiem numizmatyki. Przy skrzętnych poszukiwaniach i zabiegach udało mu się zgromadzić niezliczoną ilość medali historycznych polskich, medaljonów portretowych królów polskich i znakomitych polaków, żetonów, liczmanów i znaków pieniężnych, odnoszących się do różnych osób, instytucji, towarzystw, posiadłości ziemskich, medali religijnych kościoła katolickiego.

Dr. JAKÓB IGNACY ROGOWICZ

Urodzony w Kaliszu w r. 1839, do szkół uczęszczał w mieście rodzinnem, w r. 1857 wstąpił do akademji medyko-chirurgicznej w Warszawie i ukończył nauki ze stopniem doktora medycyny w r. 1862. W latach 1863 — 1864 niósł pomoc rannym w różnych miejscowościach kraju. Od r. 1864 do 1868 był asystentem kliniki położniczej oraz ordynatorem w szpitalu Dz. Jezus w Warszawie. W r. 1868 założył prywatny zakład leczniczy dla kobiet, który od 1879 r. istniał pod wyłącznym jego kierunkiem. Od r. 1866 był stałym współpracownikiem, a od r. 1871 redaktorem „Kliniki". Gdy tygodnik ów został zamknięty, zaczął wydawać w r. 1873 „Medycynę", której redaktorem i wydawcą był do końca 1881 r. W latach 1875 — 1876 był również redaktorem „Pamiętnika Warsz. Tow. Lek.", a w roku 1876 pełnił zastępczo obowiązki sekretarza stałego tegoż towarzystwa. W r. 1883 został zaproszony przez Tow. Lekarskie na pomocnika sekretarza stałego i administratora domu Towarzystwa, oraz na stałego członka zarządu. Od r. 1879 wydawał i redagował „Rocznik Medycyny Polskiej", w którym stale zamieszczał sprawozdania roczne z działu położnictwa, ginekologji i pedjatrji.

Dr. Jakób Ignacy Rogowicz.

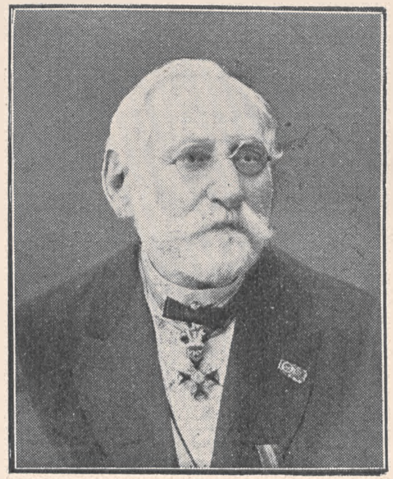
Pozostawił cały szereg prac naukowych z dziedziny ginekologji i akuszerji, drukowanych w wydawanych przez siebie czasopismach.

Dr. ANTONI JÓZEF ROLLE

Poeta, historyk, urodzony w roku 1830 w osadzie Henrykówce, powiatu mohylowskiego, guberni Podolskiej. Po ukończeniu nauk gimnazjalnych, udał się do Kijowa, gdzie w latach 1850 — 1855 studjował medycynę. W roku 1855 objął obowiązki lekarza dominialnego w Jaryszowie pod Mohylowem podolskim, skąd dwukrotnie robił wycieczki naukowe zagranicę. W r. 1858 doskonalił się w psychiatrji w Sonnensteinie pod Dreznem. Rok 1860 przepędził w Paryżu na zwiedzaniu najlepszych klinik. Po powrocie z Paryża osiadł w Kamieńcu, gdzie z całym zapałem oddał się pracy. W nowo założonem towarzystwie lekarzy polskich, którego w r. 1862 był sekretarzem dorocznym, a później i sekretarzem stałym, należał do najpracowitszych członków. Rolle znany był nietylko jako zdolny i uczony lekarz, ale nadto jako nader płodny autor, piszący pod pseudonimem: „Dr. Antoni J.". Badaniami historycznemi, pracami, czerpanemi ze starych kronik i archiwów, nader zaszczytne w literaturze polskiej zajmuje miejsce.

Niezliczoną ilość prac swoich zamieszczał w „Pamiętniku Warsz. Tow. Lek.", w „Tygodniku Lekarskim", „Przeglądzie Lekarskim", „Tygodniku Illustrowanym", „Gazecie Warszawskiej" i „Bibljotece Warszawskiej".

Dr. DAWID ROSENTHAL

Dr. Dawid Rosenthal

Urodzony w r. 1808 w Tarnogrodzie z ojca lekarza obwodu zamoyskiego. Ukończywszy gimnazjum we Lwowie w r. 1824, następne dwa lata uczęszczał na obowiązkowe wówczas kursa filozoficzne w Uniwersytecie Lwowskim. Medycynę studjował w Wiedniu od r. 1826 do 1831. W r. 1831 wysłany był do Węgier i Siedmiogrodu w celu niesienia pomocy dotkniętym cholerą. Dyplom doktora medycyny otrzymał w Wiedniu w r. 1834. Przybywszy do Warszawy, został w r. 1836 mianowany ordynatorem szpitala Starozakonnych. W latach 1843 — 1879 miał zwierzchni nadzór nad tym szpitalem, jako lekarz naczelny. Od r. 1849 był lekarzem w instytucie gospodarstwa wiejskiego i leśnictwa w Marymoncie, a od r. 1859 aż do zwinięcia tego zakładu naukowego wykładał hygienę i djetetykę.

Prace naukowe zamieszczał w „Pamiętniku Warsz. Tow. Lek." i „Gazecie Lekarskiej".

Dr. ADOLF MIKOŁAJ ROTHE

Urodzony w r. 1832 w Zgierzu. Średnie nauki pobierał w szkole realnej w Łodzi, a następnie w warszawskiej szkole realnej do r. 1853. Medycynę studjował w petersburskiej akademji medyko-chirurgicznej do r. 1859. Dyplom doktora medycyny uzyskał w r. 1861. W r. 1859 został mianowany ordynatorem w petersburskim szpitalu dla robotników. W r. 1862 objął obowiązki naczelnego lekarza szpitala cywilnego w Kamieńcu Podolskim, a równocześnie był członkiem urzędu lekarskiego tamże. W r. 1867 zawezwany był do Warszawy, gdzie mu poruczono ster szpitala Św. Jana Bożego i zarząd oddziału dla obłąkanych kobiet przy szpitalu Dz. Jezus. Nadto od r. 1877 był lekarzem domu sierot i starców, a od r. 1879 lekarzem takiegoż domu gminy ewangelickiej. Następujące towarzystwa naukowe zaliczyły go do swego grona: Krakowskie, Niemieckie Tow. Psychiatrów, Tow. Psychiatrów Wiedeńskich, Tow. Lekarsko-Psychologiczne w Paryżu.

Prace swe zamieszczał w Kremera „Rozmaitościach Lekarskich", „Przeglądzie Lekarskim", „Medycynie", „Gazecie Lekarskiej", oraz w czasopismach niemieckich.

Prof. Dr. FELIKS RYMKIEWICZ

Urodzony w roku 1799 na Białej Rusi, nauki gimnazjalne pobierał w Mohylowie, medycynę studjował od roku 1816 w Wilnie i tam w r. 1821 uzyskał dyplom doktorski. Zwróciwszy na siebie uwagę swą zdolnością i pracowitością, został mianowany pomocnikiem prefekta instytutu medycznego. W r. 1825 został przy uniwersytecie adjunktem, w r. 1829 — profesorem terapji szczegółowej i fizjologji. Na tem stanowisku pozostał i w przeobrażonej z uniwersytetu akademji wileńskiej aż do roku 1838, w którym objął po śmierci Śniadeckiego ster kliniki chorób wewnętrznych. Po zamknięciu akademji powołany został na lekarza naczelnego w szpitalu miejskim Sawicz. Umarł 11 sierpnia 1851 r. Był to mąż głębokiej nauki, słynny z erudycji i nadzwyczajnej pamięci. Jędrzej Śniadecki nazywał go chodzącą bibljoteką.

Pozostawił po sobie mnóstwo dzieł oryginalnych, poza artykułami, drukowanemi w rozmaitych czasopismach lekarskich.

PROF. DR. KAZIMIERZ RZĘTKOWSKI

Urodzony w r. 1870 w Warszawie, nauki gimnazjalne odebrał w mieście rodzinnem. Medycynę studjował na Uniwersytecie Warszawskim, który ukończył w r. 1890. Po chlubnem odbyciu studjów tych, pracował wiele lat na oddziale dr. Dunina. Dla uzupełnienia wiadomości lekarskich udał się zagranicę, pracując długi czas u wybitnych klinicystów: w Niemczech u prof. Gerhardta i Noordena oraz w Paryżu u prof. Babińskiego i Bouchedat'a.

Prof. Dr. Kazimierz Rzętkowski

Po przyjeździe z zagranicy objął stanowisko ordynatora początkowo w szpitalu Wolskim, następnie w szpitalu Dz. Jezus. Brał udział żywy we wszelkiego rodzaju klinicznych posiedzeniach towarzystw naukowych, w pracach wydziału szpitalnictwa warszawskiego. Był członkiem Akademji Naukowej, Tow. Nauk. Warsz., Tow. Lek. Warsz., Polskiego Tow. Biologicznego i wielu innych.

Powołany na stanowisko dyrektora kliniki chorób wewnętrznych Uniwersytetu Warszawskiego w roku 1918 z zapałem rzucił się w wir pracy pedagogicznej, wyszkalając setki adeptów sztuki lekarskiej.

Wysłany przez Senat akademicki w r. 1923 do Francji, celem zbadania sposobu nauczania na wydziale lekarskim, dzieli się w serji odczytów swemi spostrzeżeniami, zmierzającemi do zreformowania tej dziedziny nauczania.

W ciągu 6 lat kierownictwa kliniką wytworzył koło siebie całą szkołę i z jego kliniki w tym czasie wyszło około 50 prac naukowych, ogłoszonych drukiem w języku polskim, francuskim i niemieckim.

Zmarł w r. 1924.

DR. STELLA JAN SAWICKI

Urodzony w r. 1831 na Żmudzi w Szawlach, po ukończeniu 4-ch klas gimnazjalnych oddany został w 1843 do korpusu kadetów w Petersburgu, skąd po 5 latach mozolnej pracy został w r. 1849 awansowany na oficera i zaraz wyruszył na wojnę do Węgier. Po powrocie wstąpił w r. 1852 do akademji wojennej sztabu generalnego, gdzie po 2 latach mianowany został oficerem sztabowym. W r. 1865, jako podpułkownik udał się zagranicę w celach naukowych. W r. 1863 zwolniony ze służby na własne żądanie, udał się do Belgji i Francji, a stąd do Galicji, gdzie brał udział w ówczesnych wypadkach pod imieniem pułk. Strusia. Po upadku powstania wyjechał do Szwajcarji i tam pod przydomkiem Stelli zajmował się nauczycielstwem prywatnem i korespondencjami do „Gazety Narodowej". w tymczasie był sekretarzem Tow. Wzajemnej Pomocy Polaków w Genewie i pracował nad naukami przewodniemi. Uzyskawszy obywatelstwo szwajcarskie w r. 1865 udał się do Galicji; gdzie wtrącony został do więzienia i wreszcie wydalony z granic Austrji za udział w fabryce wyrobów galwanicznych pod imieniem francuza Duvala, przybył do Mükluozy, a stąd do Strasburga. W tamtejszej szkole oddał się studjom lekarskim, zarabiając na utrzymanie korespondencjami do dzienników krajowych i francuskich. Po 3 i pół latach ciężkiej pracy otrzymał od ministra oświaty pozwolenie składania egzaminu doktorskiego, który świetnie odbywszy w r. 1871 uzyskał dyplom doktora medycyny i chirurgji. Pragnąc spłacić dług Francji w czasie oblężenia Strasburga w wojnie francusko-pruskiej zorganizował w pałacu cesarskim ambulans na 240 łóżek i z wielką prowadził go gorliwością. Po upadku Strasburga, otrzymawszy zasługi, przeniósł się do Genewy, a stąd do Wiednia, gdzie uzyskał pozwolenie na czasowy pobyt w Galicji. Osiągnąwszy powtórnie stopień doktora medycyny na Wszechnicy Jagiellońskiej został sekundarjuszem szpitala we Lwoie. Od r. 1873 jest inspektorem szpitali powszechnych w Galicji. Miasta Żółkiew i Jasło mianowały go obywatelem honorowym. Był członkiem wielu towarzystw lekarskich.

Z działu szpitalnictwa pozostawi łpo sobie cały szereg doskonałych prac.

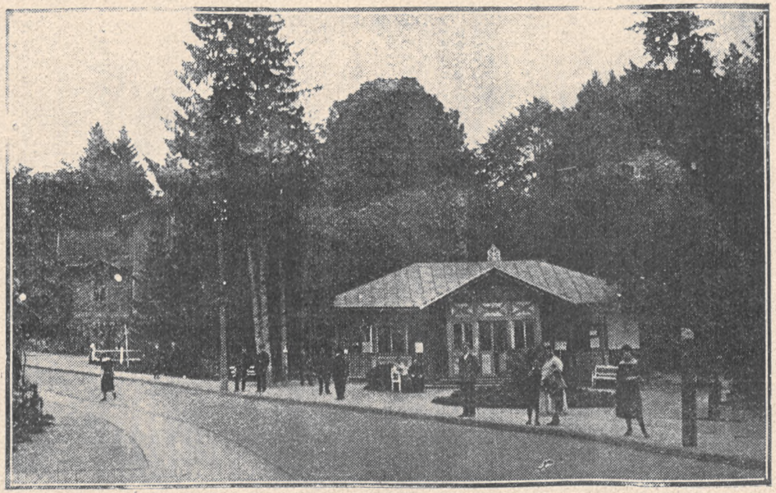
TRUSKAWIEC

Zakład zdrojowo-kąpielowy w Małopolsce — Województwo lwowskie

I. POŁOŻENIE:

Truskawiec-zdrój leży w uroczem podgórzu karpackiem, zwyż 400 m ponad poziom morza, w rozkosznej dolinie, otoczonej zewsząd lesistemi wzgórzami, które go znakomicie chronią od wiatrów i przeciągów, ma klimat łagodny, średnio wilgotny, stanowi przeto sam przez się znakomitą stację klimatyczną.

Położony w środku najbogatszej w skarby ziemne okolicy, obok salin Stebnika i Drohobycza, olbrzymich obszarów naftowych Borysławia i Tustanowic, kopalni wosku ziemnego, galmanu i cynku — skąd łatwa do zrozumienia, ogromna obfitość i rozmaitość jego wód leczniczych, tonie Truskawiec wśród niezmiernej ilości drzew i sadów, słynnych z doborowych owoców.

Zarząd Zdrojowy

II. KOMUNIKACJA:

Stacja kolei „Truskawiec-zdrój" leży w centrum zakładu tak, że używanie jakichkolwiek podwód, a więc dorożek, czy też automobili, staje się wprost zbyteczne, mimo to pewna ilość podwód stoi zawsze do dyspozycji P. T. Kuracjuszy.

Dostawą rzeczy do miejsca zamieszkania zajmuje się szybko i po nader umiarkowanych cenach biuro spedycyjne, pozostające pod ścisłym nadzorem Zarządu kolejowego tak, że w tym kierunku nie mają P. T. Kuracjusze żadnych trudności, a informator zakładowy, jawiący się przy każdym pociągu, udziela wyjaśnień i odpowiednich wskazówek.

Bezpośrednie połączenie z Warszawą, Lublinem, Krakowem i Lwowem czyni Truskawiec bliskim i łatwo dostępnym dla całej Polski, zwłaszcza, że sześć par pociągów — z tych jeden pośpieszny — zarząd kolejowy dostosowuje z nastaniem sezonów kąpielowych zawsze tak do ogólnego ruchu pociągów na linjach głównych — że dłuższych, zbytecznych postojów na całej przestrzeni właściwie niema.

Poczta, telegraf, telefon miejscowy i międzymiast. w centrum zakładu.

III. MIESZKANIA, PENSJONATY, RESTAURACJE:

Zwyż 1600 pokoji, stojących do dyspozycji P. T. Kuracjuszy, należy podzielić na dwie kategorje, a mianowicie na mieszkania, będące własnością i pod bezpośrednim zarządem Dyrekcji zakładu i na mieszkania, stanowiące własność prywatną — pozostające atoli pod ścisłą kontrolą Zarządu zdrojowego i Władz państwowych.

IV. ŚRODKI I WSKAZANIA LECZNICZE:

I. Wody mineralne do picia:

A. Zdrój *„Naftusia"*, szczawa alkaliczno-ziemna, unikat balneologiczny pod względem składu chemicznego i szczególnego działania w następstwie swej hipoisotonji; silnie moczopędna, niezrównana w cierpieniach dróg moczowych, przeroście prostaty, reumatyzmie, dnie i zwapnieniu tętnic.

B. Zdrój *„Marja"*, słono-glaubersko-żelazisty.

C. Zdrój *„Zofja"*, słono-gorzki; obydwa stosowane z doskonałym skutkiem przy zaburzeniach w trawieniu natury nerwowej, przy nieżytach żołądka przebiegających z obniżeniem kwasoty, przy nieżytach jelitowych, zastoinie brzusznej, przekrwieniu wątroby i śledziony oraz zaparciu stolca, przy zołzach i niedokrewności, otyłości i nieżycie oskrzelowym, wysiękach opłucnowych.

D. Zdrój *„Bronisława"*, słono-ziemny, stosowany rzadziej na wewnątrz, działa wybornie jako płukanka do gardła i nosa oraz w okładach.

E. Najnowsze badania wykazały silną promieniotwórczość wszystkich wód Truskawieckich, specjalnie źródła *„Józia"*.

II. Kąpiele:

a) solankowe, *b)* siarczane, ewentualnie z dodatkiem szlamu, *c)* borowinowe, *d)* z kwasem węglowym (impregnowane), *e)* z tlenem i innymi dodatkami, *f)* słoneczne.

III. Wziewalnia solankowa.

Dr. WŁADYSŁAW LUDWIK ŚCIBOROWSKI

Urodzony w r. 1833 w Krakowie, średnie nauki pobierał w liceum Ś-tej Anny, po dwuletnich studjach (1848 — 1850) na wydziale filozoficznym Uniwersytetu Jagiellońskiego, oddał się naukom lekarskim w roku 1856 uzyskał stopień doktora medycyny i w tymże roku doktora chirurgji. W r. 1857 objął obowiązki lekarza szpitala S-go Aleksandra w Wilanowie, które pełnił do roku 1864. Odtąd stale bawi w Krakowie, spędzając letnie miesiące jako lekarz zdrojowy w Szczawnicy. Był członkiem bardzo wielu towarzystw lekarskich. W Towarzystwie Lekarskiem Krakowskim, do którego założenia w r. 1866 wspólnie z Kremerem i Falęckim nie mało się przyłożył, był przez lat 11 sekretarzem stałym, a następnie piastował godność wiceprzesa, a w r. 1879 — prezesa. Od roku 1880 przewodniczył komisji balneologicznej, mającej na celu podniesienie zdrojowisk krajowych.

Liczne prace swe drukował w „Tyg. Lek.", „Pamiętniku Tow. Lek. Warszawskiego", „Przeg. Lek.", „Klinice" i t. d.

Dr. ANTONI SIKORSKI

Dr. Antoni Sikorski

Po ukończeniu gimnazjum w Warszawie, wstąpił do b. Komisji spraw Wewnętrznych i duchownych w charakterze aplikanta i wkrótce został urzędnikiem w wydziale głównego inspektora służby zdrowia w Królestwie Polskiem; na tym urzędzie pozostawał lat kilka. Po założeniu w roku 1858 Akademji medyko-chirurgicznej, zapisał się w poczet uczniów tejże, a ukończywszy ją, mianowany został asystentem przy klinice położniczej. Po napisaniu i obronie rozprawy r. 1864 otrzymał stopień doktora medycyny w b. Szkole Głównej. W r. 1869 za jego staraniem otworzony został pierwszy prywatny zakład leczniczy dla dzieci przy ulicy Solnej w Warszawie, który po kilku latach istnienia, zamieniony został na Warszawski Szpital dla dzieci (przy ul. Aleksandrji—obecnie Kopernika) i w nim Sikorski mianowany został naczelnym lekarzem oraz prezesem zarządu szpitala.

Prace naukowe zamieszczał w „Pamiętniku Warsz. Tow. Lek." i „Klinice".

Ordynacja i zakład dla djatermji

LEKARZ ZAKŁADOWY

WSZECH NAUK LEKARSKICH

D-r TADEUSZ PRASCHIL

**b. asystent Uniwersytetu i sekundarjusz I Kl.
Lwowskiego Szpitala Powszechnego**

„Świtezianka"
Pokoje z komfortem

Ordynuje:

w chorobach serca i przemiany materji

**zimą we Lwowie (ul. Andrzeja Potockiego l. 11
od godziny 3 do 5 po południu)
latem (od 1. V. do 30. IX.) w Truskawcu
rano od 9 do 11 — po po-
łudniu od 3 do 5.**

Seance djatermiczny

Leczenie djatermją i lampą kwarcową.

Prof. Dr. JĘDRZEJ ŚNIADECKI

Urodzony w Żninie, wojew. gnieźnieńskiem w r. 1768, nauk początkowych uczył się w szkole klasztornej w Trzemesznie, a następnie w gimnazjum nowodworskiem. Tu jako najpilniejszy uczeń został na czele szkolnej młodzieży króla Stanisława i od niego otrzymał medal złoty „diligentiae". Do nauk lekarskich przykładał się w Krakowie, a potem w Pawii. Otrzymawszy w r. 1793 stopień doktora medycyny i filozofji, w celu udoskonalenia się w naukach wyjechał do Londynu i Edynburgu, do Francji bowiem z powodu ówczesnych zaburzeń przedostać się nie mógł. Następnie bawił w Wiedniu. Powołany na katedrę w uniwersytecie wileńskim, udał się do stolicy litewskiej przez Lwów i Wołyń, gdzie 1796 r. miał sposobność obserwować dżumę. Objąwszy katedrę chemji i farmacji, wnet gruntowną nauką, jędrnością i wdziękiem czysto polskiej wymowy, a przytem biegłością i szczęściem w praktyce lekarskiej, prawdziwością charakteru, zamiłowaniem do nauk i dobra ojczyzny, wrodzonym i trafnym dowcipem zwrócił na siebie uwagę nietylko mieszkańców Wilna, ale i całego kraju. W r. 1812 i 1813 oderwany od prac naukowych pełnił obowiązki lekarskie przy rannych, którymi szpitale wileńskie były przepełnione. Ukończywszy 25 lat zawodu nauczycielskiego, zwolnił się od obowiązków. Dwa lata tylko zażywał spoczynku na łonie rodziny, przyjął bowiem ofiarowaną sobie katedrę kliniki wewnętrznej i na niej z olbrzymim dla słuchaczów pożytkiem do końca życia pracował. W r. 1806 został prezesem Tow. Lek. Wileńskiego. Umarł w r. 1838.

Cały szereg prac naukowych o wielkiej wartości w oddzielnych książkach drukował w Wilnie.

Prof. ALFRED SOKOŁOWSKI

Urodzony w r. 1849 we Włodawie, nauki gimnazjalne i lekarskie (1868 — 1873) odbywał w Warszawie. Stopień doktora medycyny osiągnął w Paryżu w r. 1880. Pierwsze kroki na polu praktycznem stawiał w szpitalu Dz. Jezus, na oddziale d-ra Karwowskiego. Zły stan zdrowia zmusił go do szukania ratunku w roku 1874 w słynnem uzdrowisku w Görbersdorfie. Tam poznał potęgę leczenia klimatycznego. Po powrocie do zdrowia pracował jako asystent w Görbersdorfie do roku 1880. Tam też zbliżył się ze znanym inicjatorem leczenia suchot płucnych, dr. Broehmerem. Uleczony z cierpienia, zrozumiał potęgę słońca i powietrza. Odtąd całe życie oddał prof. Sokołowski idei rozpowszechnienia wartości leczenia sanatoryjnego suchot.

Wkrótce na tem polu, jako lekarz w dziedzinie cierpień dróg oddechowych zdobył sobie rozgłos olbrzymi i zasłużony.

Pisał wiele, a każda jego praca to nowe studjum głębokich i nieocenionych spostrzeżeń. Koroną wszystkich prac jest wspaniałe, trzytomowe dzieło, przełożone na język niemiecki i rosyjski p. t. „Wykłady kliniczne dróg oddechowych". Dzieło to odznaczyła Akademja Umiejętności w Krakowie nagrodą z zapisu Warschauera. Pisał to dzieło przez lat 25.

Sokołowski przyczynił się do utworzenia sanatorjum w Zakopanem, tworzy wraz z dr. Duninem sanatorjum w Rudce, zaleca Otwock, jako olbrzymi teren sanatoryjny. Zakłada Tow. Przeciwgruźlicze, w którem przez 10 lat z górą jest czynnym prezesem i propagatorem, tworzy pierwsze „Przychodnie" w stolicy. Był członkiem honorowym czynnym mnóstwa instytucji naukowych m. in. Warsz. Tow. Naukowego i Akademji Umiejętności.

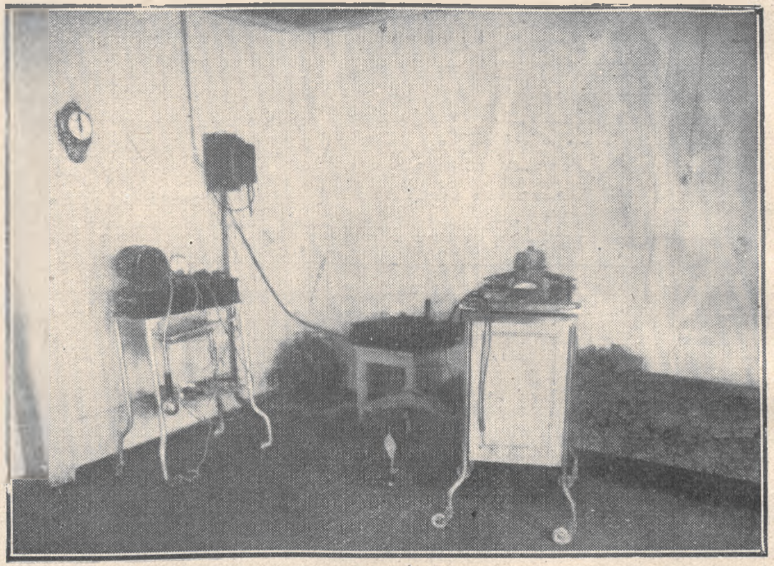
Mimo nadwątlonego zdrowia ostatnie lata życia poświęca wykładom w Uniwersytecie Warszawskim. Zmarł dn. 8 marca 1924 r.

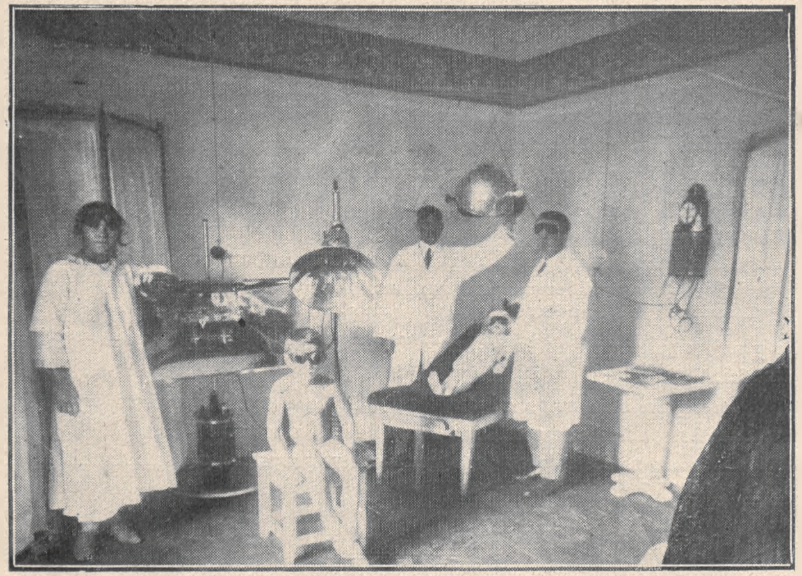
Niezliczoną ilość prac jego drukowały wszystkie pisma lekarskie polskie, niemieckie, francuskie.

ZAKŁAD FIZYKO-LECZNICZY
W TRUSKAWCU

djatermja, lampy kwarcowowe, lampa Sollux,

kąpiele świetlne, elektryzowanie, :-: masaże ręczne i elektryczne :-: (wibracyjne), gimnastyka lecznicza,

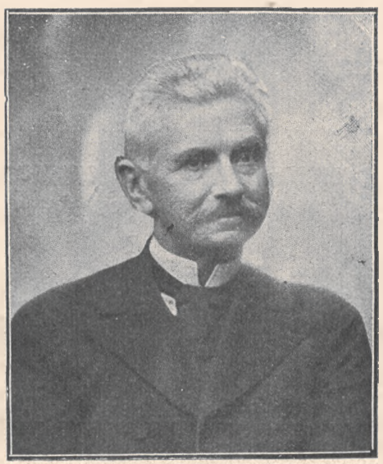
Dr. J. Rudörfer

b. lekarz kliniki lek. Uniw. wiedeńskiego ordynuje w Truskawcu od r. 1912.

W CHOROBACH WEWNĘTRZNYCH i NERWOWYCH

W zimie w Drohobyczu.

Dr. FELIKS SOMMER

Dr. Feliks Sommer

Urodzony w r. 1834 w Warszawie, po odbyciu nauk szkolnych w mieście rodzinnem, obrał sobie (w r. 1851) zawód farmaceutyczny i w latach 1854 — 1857 uczęszczał do warszawskiej szkoły farmaceutycznej. W roku 1857 rozpoczął studja lekarskie w nowootworzonej warszawskiej akademji medyko-chirurgicznej, nie zaniedbując wszelako nauk aptekarskich. W tym czasie (1858 r.) otrzymał stopień prowizora, a w r. 1860 — dyplom magistra farmacji. Zaraz po ukończeniu nauk lekarskich w r. 1862 został mianowany asystentem kliniki terapeutycznej prof. Chałubińskiego. Obowiązki te pełnił do roku 1865. Dwa lata następne spędził na doskonaleniu się w naukach lekarskich zagranicą, dokąd kosztem rządu był wysłany. W r. 1867 mianowany został ordynatorem szpitala Dz. Jezus. Cieszył się dużą popularnością, jako dobry lekarz-terapeuta.

Dr. SZYMON SYRSKI

Urodzony w Lubnie w Galicji w r. 1829, do szkół publicznych uczęszczał w Jaśle, Przemyślu i Krakowie, gdzie następnie wstąpił na wydział lekarski. Pomimo, iż do ukończenia studjów brakowało mu tylko pół roku, Syrski opuścił Kraków, udając się do Londynu z zamiarem zaciągnięcia się do służby lekarskiej w kampanji wschodnio-indyjskiej. Zawiedziony w swych nadziejach, zaniechał powziętego zamiaru i przybył do Wilna, gdzie przyjął obowiązki urzędnika i lekarza w jednym z oddziałów francuskiego tow. budującej się wówczas drogi żelaznej. W roku 1859 wyjechał do Londynu, a stamtąd do Wiednia, gdzie ukończył wydział lekarski. Ostateczny jednak egzamin złożył dopiero w r. 1864. Z Wiednia udał się do Włoch, a stamtąd do Paryża, gdzie uczęszczał na wykłady medycyny, nauk przyrodniczych, ekonomji politycznej i rolnictwa. W r. 1866 przybył do Warszawy z zamiarem starania się o miejsce docenta anatomji porównawczej i w tym celu złożył odpowiednią rozprawę. Sam zaś udał się do Włoch. Wezwany przez Szkołę Główną do odbycia prelekcji wstępnej, nie stawił się do Warszawy, gdyż, powracając z Włoch, przyjął ofiarowaną sobie posadę dyrektora muzeum historji naturalnej w Trjeście. W r. 1868 uczestniczył w wyprawie, zarządzonej przez rząd austrjacki do Indji Weschodnich, jako sprawozdawca z działu rolnictwa i jedwabnictwa. Na wystawie powszechnej w Wiedniu zwracały ogólną uwagę płody morza Adrjatyckiego, wystawione przez Syrskiego na sucho. Akwarjum wiedeńskie zwierząt morskich jest także dziełem Syrskiego. W r. 1875 objął katedrę zoologji we Lwowie i tam też w r. 1882 zmarł.

Człowiek głębokiej nauki, niemal encyklopedysta, pozostawił wiele cennych prac z podróży swych.

DOSTAWCA KLINIK SZPITALI I T. P.

STANISŁAW BARAN

Zaprz. Rzeczoznawca Sądow.

LWÓW :•: AKADEMICKA 26 :•: LWÓW

WSZELKIE INSTRUMENTY LEKARSKIE

Zastępstwa zagraniczne

Ceny fabryczne

Obsługa fachowa

KOMPLETNE URZĄDZENIA LEKARSKIE

MED. UNIV.

Dr. HERMAN FLEISCHER

Lekarz Kliniki Wiedeńskiej

ORDYNUJE W CHOROBACH WEWNĘTRZNYCH I NERWOWYCH

W TRUSKAWCU

B. ASYSTENT KLINIKI WEWNĘTRZ. w BERLINIE
LEKARZ PAŃSTW. SZPIT. POWSZ. WE LWOWIE

Dr. Henryk Weichselbaum

Lwów, ul. Wronowska 16. = Tel. 16-90.

W sezonie letnim ord. w Truskawcu obok apteki.

PROF. DR. WIKTOR FELIKS SZOKALSKI

Urodzony w Warszawie w r. 1811. Średnie nauki pobierał w liceum warszawskiem. W r. 1827 uzyskawszy patent dojrzałości, zapisał się na wydział lekarski Uniwersytetu Aleksandrowskiego. Bohaterski ruch narodowy r. 1831 zastał Szokalskiego 4-letnim uczniem medycyny. Przyjmuje też w nim udział, a pod gradem kul opatrując rannych, dał dowody niezwykłego poświęcenia i odwagi. Ozdobiony złotym krzyżem „Virtuti Militari", udał się Szokalski z korpusem Rybińskiego na przymusowe tułactwo. Zaskoczony tyfusem nie mógł podążyć wraz z innymi do Francji, osiadł w Niemczech i od 1832 r. dopełniał wiadomości lekarskich w Giessen. Złożywszy świetnie egzamin w roku 1834, osiągnął stopień doktora medycyny, chirurgji i akuszerji. Dwa lata następne doskonalił się w sztuce lekarskiej na uniwersytetach w Heidelbergu i Würzburgu. Opatrzony rekomendacją prof. Walthera udał się następnie do Paryża, gdzie pracował w klinice prof. Sichela. W r. 1839 złożył powtórnie egzamin we Francji, gdzie mu przyznano stopień doktora medycyny. Wówczas też rozpoczął wykłady oftalmologji. Niezależnie od zajęć swego powołania, jako lekarz szkoły batignolskiej, rzucił się Szokalski w wir pracy naukowo-francuskich. W tymże czasie redagował, łącznie z Furnarim czasopismo francuskich. W tymże czasie redagował, łącznie z Furnairim czasopismo „L'Esculape".

Przekonany, że jedną z najpotężniejszych dźwigni umiejętności są stowarzyszenia naukowe, powziął myśl i doprowadził do skutku w roku 1844 założenie towarzystwa, mającego na celu zjednoczenie dwóch różnych podówczas kierunków medycyny francuskiej i niemieckiej. Szokalski był pierwszym prezesem tego towarzystwa. W r. 1848 został powołany na katedrę oftalmologji na Wszechnicy Jagiellońskiej. W r. 1853 powrócił do rodzinnego miasta, poddał się po raz trzeci egzaminowi i uzyskał od Rady Lekarskiej stopień doktora medycyny. W r. 1858 został naczelnym lekarzem instytutu oftalmicznego w Warszawie. Po założeniu akademji medyko-chirurgicznej, powołany został do wykładu fizjologji, w r. 1861 otrzymał katedrę oftalmologji i otjatrji. Był czynnym członkiem wielu towarzystw naukowych. W r. 1879 obchodzono uroczyście 25-letni jubileusz działalności Szokalskiego w instytucie oftalmicznym, a w r. 1882 uczczono trudy jego, podejmowane przez lat 25 dla Tow. Lekarskiego na urzędzie sekretarza stałego przyczem wręczono mu dyplom na członka honorowego oraz zawieszono w sali posiedzeń portret jego.

DR. JÓZEF TALKO

Urodzony w r. 1838 w guberni Kijowskiej, nauki gimnazjalne ukończył w Żytomierzu w r. 1856, a lekarskie w Kijowie w r. 1861. Następnie jako lekarz wojskowy był asystentem przy katedrze medycyny sądowej i anatomji patologicznej. W r. 1864 uzyskał stopień doktora medycyny. Później pełnił obowiązki wojskowo-lekarskie w Stawropolu, od r. 1866 w Tyflisie; po 6 latach pobytu na Kaukazie przeniósł się do Lublina, gdzie był ordynatorem szpitala wojskowego. Tu za jego staraniem zawiązało się Towarzystwo Lekarskie, w którem pełnił obowiązki sekretarza. Ostatnio (w r. 1888) pełnił obowiązki okulisty warszawskiego okręgu wojskowego.

Pozostawił niezliczoną ilość prac naukowych z dziedziny oftalmologji, zamieszczanych w rozmaitych czasopismach.

Prof. Dr. LUDWIK TEICHMAN-STAWIARSKI

Urodzony w r. 1823 w Lublinie, do gimnazjum uczęszczał w Radomiu, nauk lekarskich słuchał w Dorpacie, Heidelbergu i Getyndze, gdzie w roku 1856 otrzymał dyplom doktorski, a następnie był prorektorem przy katedrze anatomji i docentem prywatnym. W r. 1861 objął katedrę anatomji w Uniwersytecie Jagiellońskim. Był radcą rządowym, członkiem Akademji Umiejętności. Niejednokrotnie piastował dostojeństwo rektora i dziekana.

Prace swe drukował w „Przeglądzie Lekarskim", „Roczniku Krak. Tow. Nauk.".

Dr. TEODOR TRIPPLIN

Urodzony w r. 1813 w Kaliszu, ukończywszy początkowe nauki w szkołach miejscowych, wcześnie bardzo zaciągnął się do wojska. Opuściwszy kraj rodzinny, uczył się medycyny w Królewcu; w Montpellier po powtórzeniu egzaminów uzyskał dyplom doktora medycyny w r. 1840. Następnie długo podróżował: zwiedził Hiszpanję, Francję, Niemcy, Włochy, zapędził się aż na wschód, do Ziemi Świętej, zbierając wszędzie wiele wrażeń i gromadząc nie mało wspomnień zajmujących. Po powrocie do kraju chwycił za pióro, by podzielić się z rodakami obfitym nabytkiem doświadczeń i obserwacji. Opisem licznych swych podróży odrazu zyskał rozgłośne imię. W r. 1857 opuścił znów Warszawę: walczył we Włoszech, gdzie zdobył rangę kapitana. Podczas ostatniej wojny wschodniej, zaciągnął się do szeregów serbskich. Oddawał się różnym zajęciom, jako lekarz, dziennikarz, współpracownik pism włoskich, wreszcie skołatany życiem i nieszczęściami wrócił do Warszawy, gdzie żywot burzliwy w r. 1880 zakończył, pozostawiając po sobie bardzo bogaty zbiór własnych prac naukowych i opisowych.

PROF. DR. WŁADYSŁAW TYRCHOWSKI

Prof. Dr. Władysław Tyrchowski

Urodzony w r. 1820 w Krakowie, medycynę ukończył tamże w r. 1844. Od r. 1845 do 1847 był adjunktem przy klinice położniczej Uniwersytetu Jagiellońskiego. W grudniu 1850 r. mianowany został lekarzem szpitala więziennego w Płocku, gdzie w r. 1852 powołany był na członka urzędu lekarskiego. W r. 1861 objął w Warszawie katedrę położnictwa i kliniki akuszeryjnej, jako profesor zwyczajny. W grudniu 1884 r. liczne grono byłych wychowańców wydziału lekarskiego warszawskiego uczciło zasługi jego profesorskie wręczeniem mu wspaniałego album pamiątkowego, Towarzystwo Lekarskie mianowało go członkiem honorowym.

Cały szereg prac naukowych zamieszczał w „Pamiętniku Warsz. Tow. Lek.".

DR. WIKTOR BOLESŁAW WICHERKIEWICZ

Urodzony w r. 1847 w Kcyni w W. Ks. Poznańskiem. Nauki gimnazjalne rozpoczął w Trzemesznie, ukończył w Poznaniu w r. 1867 i tegoż roku wstąpił do akademji medyko-chirurgicznej wojskowej w Berlinie, lecz z powodu panującego w niej nieprzyjaznego Polakom ducha i prądu, po 2 latach podał się do uwolnienia i otrzymawszy je, dalsze studja odbywał już na uniwersytecie w Berlinie, zniewolony będąc w r. 1870 do przerwania ich dla przyjęcia udziału w wojnie francusko-pruskiej, jako lekarz pomocniczy. W r. 1871 powróciwszy z armją do Berlina, niebawem zajął się ukończeniem nauk lekarskich, a po złożeniu egzaminów i napisaniu rozprawy w r. 1872, uzyskał stopień doktora medycyny. Następnie trudnił się praktyką prywatną w Kcyni. Dla wykształcenia i udoskonalenia udał się w roku 1874 do Wrocławia i tam pełnił obowiązki asystenta w poliklinice prof. Haesera i asystenta pomocniczego w klinice ocznej prof. Foerstera. Wkrótce potem objął stałe miejsce drugiego lekarza przy śląskim zakładzie leczniczym dla chorych na oczy. W r. 1875 polecony przez prof. Foerstera otrzymał w Wiesbadenie posadę lekarza zakładu okulistycznego, zostającego pod kierunkiem A. Pagenstechera i na tem stanowisku pozostawał przez 2 lata. Z początkiem roku 1877 odbył podróż naukową do Paryża i Londynu, zwracając w niej główniе uwagę na znakomite urządzenia szpitali okulistycznych w Londynie. Po powrocie z zagranicy osiedlił się w Poznaniu, gdzie jednocześnie otworzył dwa zakłady lecznicze, jeden prywatny dla chorych na oczy, drugi dla chorych ubogich również na oczy. Od 1895 prof. okulist. w Uniw. Krak.

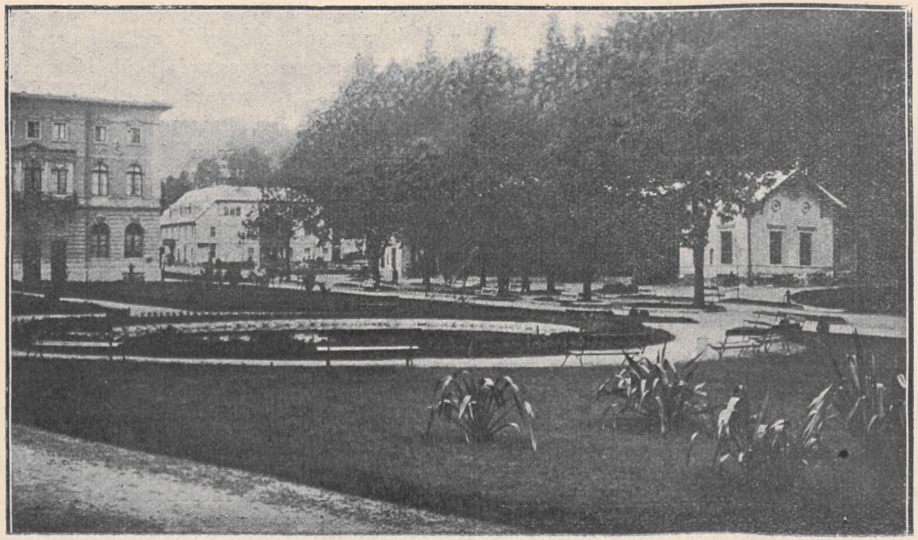
Pozostawił bardzo liczne prace naukowe z dziedziny okulistyki.

zmarł w 1915 r.

KRYNICA

Państwowy Zakład Zdrojowo-kąpielowy i klimatycz. w Karpatach pokryty lasem szpilkowym 590 m. nad poziomem morza.

Sezon letni od 1 maja do końca października, podzielony na trzy sezony t. j. od 1-go maja do 30 czerwca, od 1 lipca do 31 sierpnia i od 1 września do 31 października. W pierwszym i trzecim sezonie ceny znacznie niższe.

Kąpiele mineralne (kwaso-węglowe), borowinowe, zakład fizykalno-leczniczy, kąpiele słoneczno-powietrzne.

SEZON ZIMOWY od 1 grudnia do końca marca.

Kąpiele gazowo-mineralne w domu zdrojowym, częściowe zabiegi borowinowe, częściowe zabiegi wodolecznicze i częściowe elektryczne, lampa kwarcowa, wody mineralne do picia.

W tym samym budynku mieszkania, restauracja i czytelnia.

Centralne ogrzewanie całego domu i łazienek, światło elektryczne. — Sporty zimowe i inne rozrywki.

Stacja kolejowa i Urząd pocztowo-telegraficzny w miejscu. Przy Zakładzie Zdrojowym znajduje się zakład fizykoterapeutyczny pod kierownictwem D-ra Józefa Zanietowskiego, zaopatrzony w najnowsze aparaty elektryczne; na miejscu lampa kwarcowa, djatermja. Przy Zakładzie kąpiele nowoczesne, gimnastyka szwedzka i t. p.

Wskazania: Choroby układu nerwowego, zboczenia w czynnościach układu naczyniowego i przewodu pokarmowego, ogólny rozstrój nerwowy, ogólne osłabienie, choroba Basedowa i t. d.

Chorych umysłowo, epileptyków, gruźliczych, tudzież wzbudzających odrazę zakład do leczenia nie przyjmuje. Asystent Zakładu D-r Józef Polakowski.

Bliższych wyjaśnień udziela Zarząd zdrojowy.

Zarząd Państwowego Zakładu Zdrojowego w Krynicy.

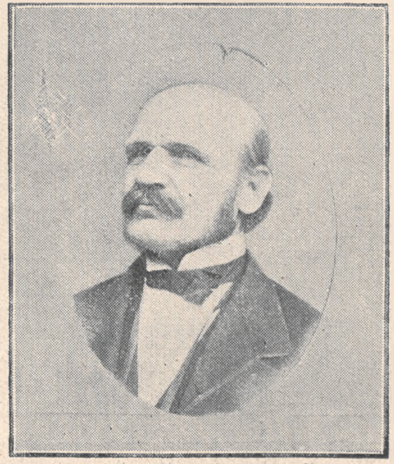
Dr. OSKAR WIDMANN

Urodzony w r. 1839 we Lwowie, do gimnazjum uczęszczał w Presburgu na Węgrzech i w tamecznej akademji w r. 1859/60 słuchał nauk prawniczych. W r. 1860/61 zapisał się na wydział lekarski Uniwersytetu Wiedeńskiego. Już w roku następnym przeniósł się do Krakowa, gdzie w r. 1866 uzyskał stopień doktora medycyny. W r. 1864, gdy był jeszcze studentem medycyny, mianowany został asystentem przy katedrze fizjologji. W r. 1866 objął służbę lekarską w szpitalu powszechnym we Lwowie, zrazu na oddziale chorób wewnętrznych, później na oddziale psychiatrycznym. Od r. 1867 do końca 1870 był asystentem kliniki terapeutycznej przy szkole medyko-chirurgicznej lwowskiej. Od r. 1871 był prymarjuszem szpitala powszechnego we Lwowie.

Prace swe drukował w „Przeglądzie Lekarskim", w „Klinice" i „Dwutygodniku Med. Publ.".

Prof. Dr. TEOFIL WISŁOCKI

Urodzony w Tymbarku, w Galicji w roku 1815, nauki gimnazjalne ukończył w Sączu, a wydział filozoficzny we Lwowie. Medycynę studjował we Lwowie i Berlinie i tu w roku 1844-tym uzyskał stopień doktora medycyny. Następnie doskonalił się w naukach lekarskich w Niemczech i we Francji, wrócił w roku 1848 do Galicji, gdzie do 1850 roku oddawał się praktyce prywatnej. W roku 1850 udał się do Wiednia w celu ubiegania się o katedrę w Krakowie. W roku 1851 został mianowany asystentem anatomji patologicznej przy wszechnicy wiedeńskiej i obowiązki te spełniał do 1854 roku. W roku 1856 wrócił do Lwowa i zajmował się praktyką lekarską aż do powołania go na katedrę anatomji patologicznej w akademji medyko - chirurgicznej warszawskiej. W Szkole Głównej wykładał medycynę sądową i policję lekarską. W uniwersytecie był profesorem tego ostatniego przdmiotu i hygieny Zmarł w roku 1881.

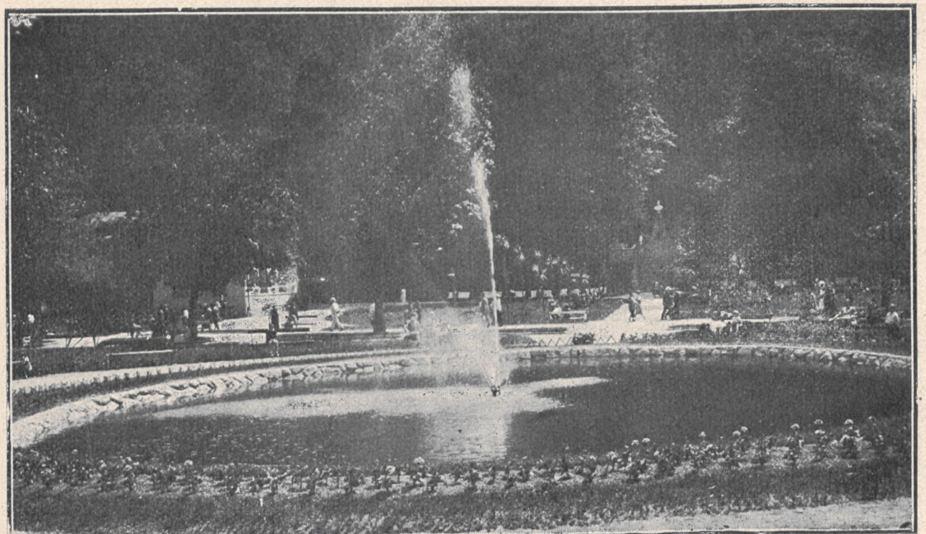

Prof. dr. Teofil Wisłocki.

Prace swe drukował w Gazecie lekarskiej, wydawał podręczniki, wogóle należał do lekarzy płodnych w piśmiennictwie lekarskiem polskiem.

KRYNICA

Państwowy Zakład Zdrojowo-Kąpielowy i Klimatyczny

Krynica leży w powiecie nowosądeckim województwa krakowskiego, w zachodniej części Karpat, 590 m. nad poziomem morza, w okolicy górzystej, bogatej w lasy szpilkowe, odznaczającej się klimatem podalpejskim.

Pora Kąpielowa

trwa od 15 maja do 31 października i dzieli się na trzy sezony:

I. od 15 maja do 30 czerwca,
II. od 1 lipca do 31 sierpnia,
III. od 1 września do 31 października.

Środki lecznicze

Prócz górskiego, nader ożywczego klimatu, posiada Krynica liczne zdroje szczaw alkalicznych wapniowo-żelazistych, bardzo bogatych w bezwodnik węglowy, służących zarówno do picia jak i do kąpieli. Woda ze zdroju głównego, słotwińskiego, Jana i Józefa jakotеż z otworu Nr. I i ze źródła Dobrodzieja należy do szczaw alkalicznych ziemno-żelazistych, woda ze zdroju Karola przedstawia czystą szczawę alkaliczno-ziemną; woda wreszcie z otworu wiertniczego Nr. II. (woda Zubera) jest najsilniejszą z dotychczas znanych w Europie szczaw alkalicznych (polskie Vichy).

Wedle ostatniego rozbioru chemicznego, dokonanego przez prof. D-ra Leona Marchlewskiego z Krakowa, zawierają wody krynickie następujące główne składniki:

100 części wody zawiera	ZDROJ					
	Główny	Słotwin.	Karola	Jana	Otwór Nr. 1	Otw. N. II „Zuber“
Węglanu wapna	1.566.100	0.486.600	0.470.240	0.499.915	0.783.700	0.63 433
„ magnezu	0.239.600	0.785.000	0.080.360	0.10.301	0.157.090	2.91.050
„ baru	0.002.269	0.028.726	0.000.360	—	0.000.982	—
„ strontu	0.000 419	0.018.400	0.002 330	—	—	—
„ żelazowego	0.002.200	0.019.433	0.000.406	0.02.302	0.013.372	0.08.838
„ magnezowego	0.001.605	ślady	ślady	—	0,000.408	—
Siarczanu sodow.	0.006 882	—	0.025.730	—	0.004.420	0.08.505
„ barowego	—	0.000.570	—	—	—	—
Chlorku sodowego	0.018.120	0 004.040	0.009.790	0.00.675	0,002.174	1.01.443
Węglanu sodowego	0.185.930	0.608.460	0 030.390	0.02.925	0.037.177	18.77.00[illegible]
„ potasowego	0.018.196	0.023.430	0.009.890	0.00.406	0.006.453	0.53.510
„ litowego	0.002.051	0.001.624	ślady	—	0.004 688	0.16.820
Bezwodn. krzem.	0.064 980	0.019 550	0.019.840	0.00.920	0.041.350	0 03.352
Fosforanu glinow.	0.002.161	0.000.774	0.000.400	—	0.000.174	—
Woln. kwasu węglowego	2,671.600	2.869.70	1.997.930	—	1 350,800	—
Woln. kwasu węgl. i napół związan.	3.578,800	3.773.850	2.263.220	—	1.802.4[illegible]0	—
Przy 0° i 760 mm.	—	—	—	—	—	—
Ciepłota wody w zdroju	7.6° C	7.58° C	7.77° C	—	—	—

Choroby, w których picie wód krynickich jest wskazane.

1. Choroby krwi i narządów krwiotwórczych.
2. Osłabienie ogólne po przebytych chorobach ostrych.
3. Choroby nerwowe czynnościowe.
4. Choroby przewodu pokarmowego.
5. Choroby pęcherza i miedniczek nerkowych.
6. Zaburzenia w przemianie materyi.
7. Osłabienie płciowe.
8. Krzywica i zołzy u dzieci.

Kąpiele borowinowe.

Rozbiór chemiczny borowiny krynickiej, dokonany przez profesora Dra Leona Marchlewskiego z Krakowa:

Wilgoci w borowinie	14·08%
Popiołu w wilgotnej borowinie	30·01%
Popiołu w suchej borowinie	43·50%
Organicznych ciał w suchej borowinie	54·50%
Azotu w suchej borowinie	1·11%
Składniki popiołu.	
Tlenku żelazowego i glinowego	14·08%
„ żelazowego	9·61%
„ glinowego	4·47%
Krzemionki	66·02%
Tlenku wapniowego	4·70%
„ magnezowego	2·00%
Połączeń potasowców	13·20%
Kwasu mrówkowego w wilgotnej borowinie	0·055%
Żelaza ekstrahowanego z 1% kwasem solnym ogólnej ilości	30·92%

Lekarze ordynujący w Krynicy.

Dr. Aronsohn Juljan.
„ Better Ignacy.
„ Cercha Maksymilian.
„ Cichański Aleksander (okulista).
„ Daszkiewicz Korybut Ludwik
„ Dębicki Klemens.
„ Eedelman Bernard.
„ Fuchs-Reichowa Franciszka.
„ Gorski Ksawery (lekarz zakł.).
„ Kopff Leon.
„ Korbel Herman.
„ Mayer Józef.
„ Skórczewski Witold.
Dr. Szymonowicz Władysław (laryngolog i otyatra).
Dr. Wąsowicz Zygmunt.
„ Wolski Józef
„ Zarzycki Emanuel.

Dentyści.

Dr. Praetzel Gustaw.
„ Raps Emil.

Apteka

w domu pod „Orłem“.

Dr. JAN-BOGUMIŁ WISŁOCKI

Syn prof. Teofila, urodzony we Lwowie w r. 1845. Nauki gimnazjalne pobierał w mieście rodzinnem, studja lekarskie odbywał w Uniwersytecie Warszawskim, gdzie w r. 1867 uzyskał stopień lekarza. Praktykę lekarską rozpoczął w Brześciu Kujawskim, jako lekarz miejski, wyjeżdżając na lato do Ciechocinka. W r. 1881przeniósł się do Łodzi, gdzie piastował urząd ordynatora szpitala Św. Aleksandra. Stanowisko to jednak po kilku latach porzucił, pragnąc się uwolnić od obowiązków kwalifikowania w komisjach poborowych.

Dr. Jan-Bogumił Wisłocki.

Przy wydatnym udziale, inicjatywie i energji Wisłockiego powstała w Łodzi pierwsza polska gazeta: „Dziennik Łódzki" Tow. Dobroczynności, Dom Starców i Kalek, Szpital i Przytułek położniczy (z funduszów przezeń zebranych), kąpiele dla robotników i t. d.

Miasto Łódź obdarzyło Wisłockiego żetonem zasługi, wybitym z okazji stulecia założenia miasta.

Człowiek o charakterze kryształowym zjednał tu sobie powszechny szacunek. Od pierwszego do ostatniego dnia praktyki zawsze miał bezpłatne godziny dla chorych niezamożnych.

Sterawszy zdrowie przeniósł się na odpoczynek do Zduńskiej Woli, gdzie w roku 1917 życie zakończył.

Prace swe drukował w Dzienniku Łódzkim i „Gazecie lekarskiej".

Prof. Dr. JÓZEF WOJCIECHOWSKI

Urodzony na Ukrainie w roku 1793, początkowe nauki pobierał w Kijowie, studja lekarskie ukończył w petersburskiej medyko-chirurgicznej akademji. Następnie objął miejsce lekarza przy misji rosyjskiej w Pekinie. W mieście tem Wojciechowski pierwsze lata poświęcił nauce języków: chińskiego, mandżurskiego, oraz badaniom chińskiej sztuki lekarskiej. Z biegiem czasu postarał się też o wzbudzenie ku sobie zaufania krajowców, żywiących wstręt i nieufność do sposobu europejskiego traktowania chorych..

Szczęśliwie przeprowadzone kuracje jednego z wysokich duchownych chińskich i księcia krwi cesarskiej, zyskały mu wielką wziętość i sławę pomiędzy mieszkańcami Pekinu, do czego niemało przyczyniła się i zupełna bezinteresowność, gdyż nawet za leczenie księcia Wojciechowski nie chciał przyjąć żadnego wynagrodzenia. Przeto dwór cesarski w uznaniu jego zasług, dla okazania swej wdzięczności postanowił uczcić go pomnikiem i w tym celu w dn. 19 listopada 1829 r. złożono ze świetnemi ceremonjami w głównej sali misyjnego budynku grubą drewnianą tablicę z chińskiemi napisami, w których rząd cesarski oświadcza, że „ten lekarz ma być zwany lekarzem z lekarzy całego świata i że mu się należy pierwszeństwo przed wszystkiemi jego chińskiemi kolegami". Kopja tej tablicy znajduje się w gabinecie uniwersytetu kazańskiego. Po wieloletnim pobycie w Pekinie powrócił Wojciechowski do Petersburga i zaraz otrzymał miejsce lekarza w departamencie interesów azjatyckich, a w r. 1844 mianowany został profesorem języków mandużrskiego i chińskiego przy uniwersytecie w Kazaniu; nie zaniedbywał przytem i praktyki lekarskiej. Umarł w r. 1850. Zostawił w rękopisie słownik chińsko-mnadżursko-rosyjski.

APTEKA H. NITRIBITTA

W KRYNICY

Założona jako pierwsza w zdrojowisku w r. 1860 zaopatrzona stale we wszystkie wymagane środki lecznicze specjalne krajowe i zagraniczne

D-r ALEKSANDER CICHAŃSKI

OKULISTA

w lecie w Krynicy

„GÓRAL"

PENSJONAT

DOKTOROWEJ
OLGI CICHAŃSKIEJ

W KRYNICY

Dr. JÓZEF STARZEWSKI

b. lekarz kliniki kobiecej w Paryżu, asyst. król. kliniki chirurg. we Wrocławiu, zakładu położniczo-ginekolog. kraj. wraz ze szkołą dla położnych we Lwowie, b. dyrektor szpitali powszechnych: w Tarnowie, Krakowie i we Lwowie, kierownik i prof. kraj. szkoły pielęgnowania chorych we Lwowie członek kraj. i najwyż. rady zdrowia we Wiedniu.

Ordynuje w Krynicy w domu pod „Koroną"

D-r med. JÓZEF POLAKOWSKI

Choroby wewnętrzne i nerwowe

Krynica, willa „Goplana"

Dr. JÓZEF WSZEBOR

Urodzony w Warszawie, nauk lekarskich słuchał od r. 1857 w warszawskiej medyko-chirurgicznej akademji i ukończył ją w roku 1862. Po ukończeniu rozprawy w r. 1864 uzyskał stopień doktora medycyny. Następnie jako stypendyk warszawskiego wydziału lekarskiego wysłany został przez wspomniany wydział zagranicę, z poleceniem specjalnego studjowania chorób moczo-płciowych męskich, co wypełniając, uczęszczał w Paryżu na wykłady Civile'a, Philips'a, Mallez'a i innych. Pragnąc przytem doskonalić się w różnych gałęziach medycyny, chodził na wykłady i innych paryskich znakomitości lekarskich. Po ukończeniu semestru zimowego w Paryżu, opuśił to miasto i przez Monachjum, Wiedeń, Pragę, zatrzymując się wszędzie w celach naukowych, podążył do Berlina, gdzie słuchał Traubego, Frerischa, Langenbecka i innych. Po roku pobytu powrócił do Warszawy i w r. 1866 mianowany został ordynatorem w szpitalu Dz. Jezus i te obowiązki pełnił do r. 1879, w którym przeszedł na naczelnego lekarza w szpitalu Ś-go Rocha i to stanowisko zajmował do końca życia.

W latach 1868 — 1872 był sekretarzem dorocznym Warsz. Tow. Lekarskiego, a w latach 1869 — 1872 kierował wydawnictwem „Pamiętnika", jako główny redaktor.

Pisał b. dużo, zamieszczając prace swe w „Gazecie Lek." i „Pamiętniku Warsz. Tow. Lek."

Dr. MICHAŁ ZIELENIEWSKI

Urodzony w Krakowie w r. 1821 nauki gimnazjalne pobierał w rodzinnem mieście i tam też słuchał medycyny. Stopień doktorski osiągnął w Uniwersytecie Jagiellońskim w r. 1844. W r. 1845 pełnił obowiązki asystenta Szpitala Ś-go Ducha w Krakowie na oddziale chorób wenerycznych. Od 1845 — 1847 był adjunktem kliniki lekarskiej Uniwersytetu Krakowskiego przy prof. Brodowiczu. W r. 1848 udał się do Warszawy dla potwierdzenia stopnia naukowego. Po złożeniu pierwszych egzaminów, korzystając z 3 miesięcznej, ustawą przewidzianej przerwy, pojechał do Krakowa, nie przewidując, że będzie pozbawiony możności powrotu na termin oznaczony, a to z powodu ruchu rewolucyjnego, panującego wówczas w całej Europie. Zmuszony pozostać w Krakowie, wkrótce mianowany został (1848) adjunktem kliniki akuszeryjnej przy prof. Kwaśniewskim, na której pozostawał do r. 1852. W r. 1853, pragnąc dopełnić swych naukowych wiadomości zapisał się na dwa lata w poczet uczniów Uniwersytetu Jagiellońskiego, dla korzystania z wykładów prof. Dietla, Bryka i Treitza. W r. 1857 otrzymał miejsce lekarza rządowego w Krynicy, gdzie położył niezaprzeczone zasługi, podnosząc uzdrowisko. Od chwili ukazania się czasopisma „Przegląd Lek." był początkowo głównym jego redaktorem, a później współredaktorem. Sam przez lat 5 wydawał pismo balneologiczne p. t. „Krynica". Przez lat 14 był sekretarzem komisji balneologicznej, zawiązanej w r. 1856 w Tow. naukowem krakowskiem pod kierunkiem prof. Dietla. W uznaniu prac lekarsko-literackich Zieleniewskiego mianowały go swoim członkiem tow. naukowe krakowskie, warszawskie, poznańskie i wileńskie.

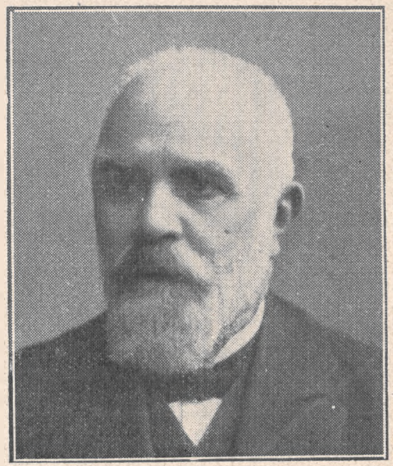
Zieleniewski pozostawił po sobie mnóstwo prac literackich z dziedziny balneologji, drukowanych w „Przeglądzie", Tyg. Lek.", „Roczniku Tow. Nauk. Krak." i innych.

PROF. DR. TADEUSZ ZIELIŃSKI

Urodzony w r. 1839 w Krakowie, do gimnazjum realnego uczęszczał (1850 — 1857) w Warszawie, nauk lekarskich słuchał od 1857 — 1859 w Warszawie, później w Kijowie, w Pradze Czeskiej (1861) i w Krakowie, gdzie w 1862 roku osiągnął stopień doktora medycyny. W latach 1862 — 1863 był asystentem przy katedrze fizjologji w Uniwersytecie Jagiellońskim. W latach 1864—1871 praktykował w Paryżu. W r. 1871 przybył do Lwowa, gdzie początkowo pełnił obowiązki lekarza na oddziale chorób wewnętrznych szpitala powszechnego. W styczniu 1872 r. został mianowany chemikiem patologicznym przy tymże szpitalu. Nadto przez wiele lat wykładał hygjenę i stomatologję we Lwowie w zakładach naukowych żeńskich. Od roku 1876 był radnym miasta Lwowa i referentem do spraw sanitarnych miasta. Był jednym z założycieli towarzystwa gimnastycznego we Lwowie i wice prezesem jego. Prace naukowe treści literackiej, fizjologicznej, chemicznej, antropologicznej, etnograficznej, chirurgicznej, filozoficznej umieszczał w „Przeglądzie Lekarskim", „Gazecie Lekarskiej", czasopiśmie tow. aptekarskiego, oraz w bardzo wielu dziennikach.

Przez 2 lata był współredaktorem „Ruchu Literackiego Lwowskiego". Zmarł w r. 1885. Śmierć jego wzbudziła żal powszechny, gdyż jako człowiek zacny i prawy, a przytem zawsze gotowy nieść pomoc bezinteresowną każdemu (z zasady leczył tylko bezpłatnie), w najszerszych kołach musiał sobie zaskarbić szacunek i uznanie.

DR. TEOFIL ŻERA

Dr. Teofil Żera

Urodzony w r. 1848 w Wyrunkach Kościelnych w łomżyńskiem; nauki gimnazjalne pobierał w Białymstoku i Warszawie, ukończywszy je w r. 1868, zapisał się na wydział lekarski Szkoły Głównej, w roku 1843 ukończył uniwersytet warszawski ze stopniem lekarza i niebawem został asystentem przy klinice terapeutycznej, na tem stanowisku pozostawał półtora roku, następnie przez lat sześć był asystentem przy klinice chorób wenerycznych i skórnych, od r. 1882 ordynatorem w szpitalu Św. Łazarza w Warszawie.

Jako praktyk-dermatolog przez 50 lat szeroką praktyką zyskał sobie imię śród pacjentów i powagę w świecie lekarskim.

Dr. Żera był pierwszym inicjatorem postawienia pomnika Mickiewiczowi, zaprojektowanego łącznie z d-rem Benni.

OKRĘGOWY ZWIĄZEK KAS CHORYCH

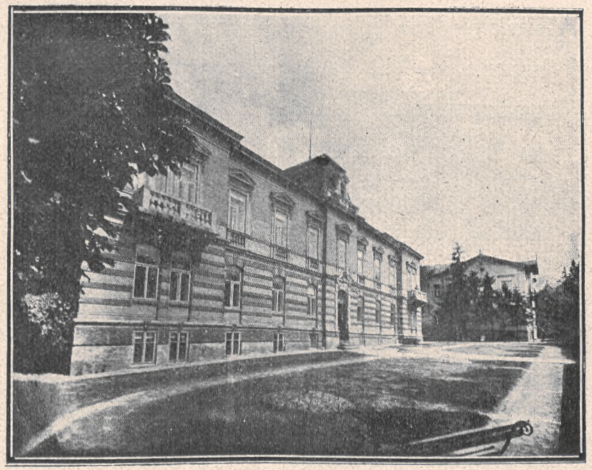
WE LWOWIE, ul. DWERNICKIEGO 3/5

Telefon N-r 33-85

R-K bieżący w Banku Gosp. Kraj. we Lwowie. **Konto P. K. O. N-r 151.780.**

Ustawa z dn. 19 maja 1920 r. o obowiązkowem ubezpieczeniu na wypadek choroby, powołując do życia Kasy Chorych na całym terenie Rzeczypospolitej Polskiej, przewidziała równocześnie utworzenie Związków Kas Chorych, a to Związków Okręgowych i Związku Ogólno-Państwowego, jako najwyższej instancji autonomicznej w organizacji ubezpieczenia chorobowego.

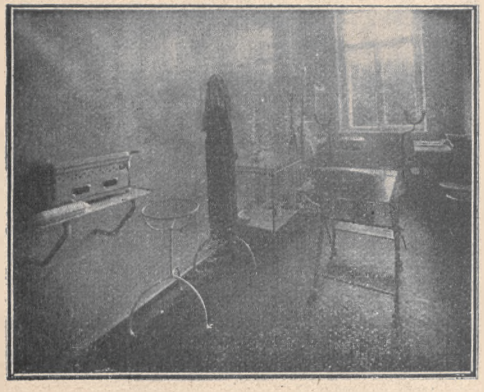
Związki Okręgowe mają za zadanie organizację działalności Kas Chorych, przekraczającej granice możności Kas pojedyńczych poza innemi ściśle przez ustawę sprecyzowanemi zadaniami, jak głównie działalność instrukcyjno-lustracyjna. Życie wysunęło wśród zadań Związku na plan pierwszy konieczność odpowiedniego urządzenia lecznictwa specjalistycznego, kąpielowo-zdrojowego, klimatycznego i t. p. Lecznictwo to stanowi nadbudowę lecznictwa w Kasach Chorych nie mogących w tym zakresie poprzestać na własnych siłach jużto dla braku należytych środków finansowych, jużto głównie dla braku odpowiednich sił fachowych na miejscu.

Widok ogólny

Okręgowy Związek Kas Chorych we Lwowie rozpoczął swoją działalność specjalistyczno-leczniczą pod koniec roku 1923.

W okresie najcięższych warunków gospodarczych w Państwie w ogólności ograniczać się musiał Związek do skierowywania przesyłanych z prowincji chorych do odpowiednich zakładów lub specjalistów. Dopiero pod koniec roku 1924 znalazł się Związek w możności nabycia na własność prywatnego dotychczas Senatorjum, składającego się z dwóch jednopiętrowych budynków. W budynkach tych pomieszczono lecznicę Związkową, która dzieli się na 3 oddziały: 1) szpitalik ogólny dla chorych przyjezdnych, mieszczący około 30 łóżek; 2) oddział położniczy

Sala ginekologiczno-operacyjna

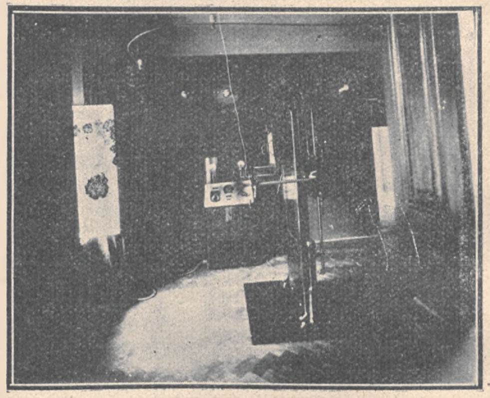

Sala porodowa

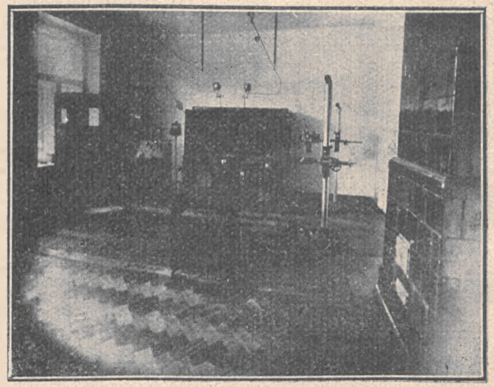
na 30 łóżek, 3) w osobnym pawilonie o d d z i a ł operacyjny dla przeprowadzania w s z e l k i c h operacji o 2 salach operacyjnych — ropnej i czystej, oddział ten obliczony jest na około 40 łóżek. Pozatem urządzono w lecznicy zakład Roentgenowski, zaopatrzony w dwa aparaty djagnostyczny i terapeutyczny. Lecznica postawioną została w miarę sił finansowych Związku na europejskim poziomie. Z a k ł a d zaopatrzony jest w urządzenia gazowe, a to w łazienkach, kuchni i pralni. Poza dotychczasowemi urządzeniami w stadjum zakładania znajduje się a p t e k a, otworzonym ma zostać również zakład wodoleczniczy.

Po ukończeniu organizacji lecznicy ekspanzja działalności Zarządu skierowaną zostanie w kierunku zakładania lecznic w miejscach klimatycznych i kąpielowych.

Na najbliższą przyszłość zamierzoną jest budowa domu zdrowia w Iwoniczu, gdzie tenże znajduje do-

Aparat roentgenowski do prześwietlań

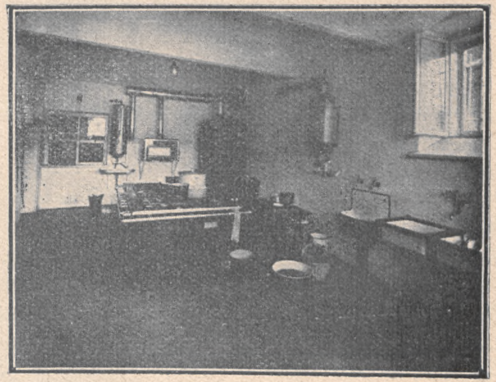

Aparat roentgenowski do zdjęć i głębokiej terapji

Gabinet sterelizacyjny

tychczas pomieszczenie w wynajętych willach. Korzystanie członków mniej zasobnych Kas Chorych z wyżej wymienionych gałęzi lecznictwa jest o tyle ułatwionem dotychczas, iż poza urządzeniami Związku korzystać mogą z urządzeń bogatszych Kas Chorych, jak z Sanarorjum w Szkle, będącego własnością Kasy Chorych miasta Lwowa, Sanatorjum dla piersowo chorych w Worochcie, będącego własnością Kas Chorych w Drohobyczu i Stanisławowie.

Kuchnia

Ciechocinek — państwowy zakład zdrojowy

Zdroje solankowo-jodo-bromowe.

Miasto Ciechocinek, położone jest na lewym brzegu Wisły przy stacji kolejowej tejże nazwy w województwie Warszawskiem, w powiecie Nieszawskim (odnoga linji kolejowej Warszawa-Toruń), wzniesiony nad poziom morza 46 metrów. Dolina Ciechocińska stanowiła ongi koryto Wisły, a obecnie jest zabezpieczona od wylewów wałem ochronnym, który w roku 1924 po katastrofalnej powdzi i uszkodzeniu został z gruntu odremontowany, wzmocniony, a miejscami podwyższony kosztem 200.000 złotych.

Na miejscu funkcjonuje urząd pocztowo-telegraficzno-telefoniczny z filją w śródmieściu.

Klimat ilustruje niżej załączona tablica przeciętnych wyników prowadzonych od szeregu lat spostrzeżeń na miejscowej stacji meteorologicznej.

Mięsiące	średnie ciśnieni barometra m. m.	Srednia ciepłota dzienna C°	Średnia wilgotność bez względu m. m.	Średnia wilgotność względna %	Średnie zachmurzenia	Ilość opadów m. m.
Maj	756,6	13,4	8,7	75	5	28,3
Czerwiec . . .	755,5	16,9	11,1	77	5	52,0
Lipiec	755,2	18,4	13,3	80	5	63,8
Sierpień	755,6	17,1	11,5	82	5	52,3
Wrzesień . . .	758,6	13,0	9,6	85	5	40,5

Najczęstszy kierunek wiatru zachodni. Ciechocińskie solanki należą do wód mineralnych słonych-czystych. Pochodzenie swe zawdzięczają ławicy soli kuchennej, założonej na dużej głębokości w okolicy dolnego biegu Wisły na Kujawach. Wszystkie nasze solanki otrzymujemy z pokładów wapienia Jura, przeto typ wody mineralnej z poszczególnych otworów świdrowych jest jednakowy z przewagą soli ziem (wapnia i magnezu).

Wodę mineralną otrzymujeme się zapomocą wiercenia otworów świdrowych rozmaitej głębokości: od 15,5 m. (Nr 10) do 450 m. (Nr 1).

Do wewnętrznego użytku służy solanka z otworów Nr 8, 10 i 12 w stanie naturalnym lub butelkowana i nasycona kwasem węglowym, z reszty otworów — do kąpieli i warzenia soli.

Pozostałości po wywarzeniu z solanki soli w postaci szlamu i ługu używane są do wzmacniania naturalnych kąpieli lub przyrządzania sztucznych poza Ciechocinkiem — na 100 litrów wody wziąć 3 kg. szlamu i 2 butelki ługu — dla dorsłego; dla dziecka $^1/_4$ do $^1/_2$ tej samej ilości.

Okolice Ciechocinka obfitują w torf, używany do kąpieli borowinowych, pospolicie zwanych błotnemi.

Zabiegi kąpielowe i inne wydawane są w 4-ch budynkach. Łazienka Nr 1 — 70 kabin z 137 wannami (kąpiele solankowe 2% i 6% i kwasowęglowe na solance; oddział wodleczniczy). Łazienka Nr 2 dla biednych — 8 kabin z 76 wannami (kąpiele solankowe 3%, borowinowe, oddział elektroleczniczy, oddział okładów i kąpieli miejscowych borowinowych dla mężczyzn). Łazienka Nr 3 — 29 kabin z 27 wannami borowinowemi, oddział okładów i kąpieli miejscowych borwinowych dla kobiet, wziewalnia (inhalatorjum). Łazienka Nr 4 — 56 kabin z 104 wannami (kąpiele solankowe 2% i 6% i kwasowęglowe na solance).

W czasie sezonów czynny jest prywatny zakład gimnastyki leczniczej i zdrowotnej, gabinet Zanderowski i kąpiele powietrzno-Słoneczne. W parku zdrojowym funkcjonuje kuchnia dietetyczna pod kierunkiem lekarza.

Od dwóch lat Komisja Zdrojowa prowadzi sanatorjum — pensjonat dla pracującej inteligencji — świętego Tadeusza, na 40 osób, w każdym sezonie (4 zmiany). Opłata wynosi w przybliżeniu połowę ceny pensjonatów prywatnych. Zgłoszenia kierować od nowego roku do Komisji Zdrojowej w Ciechocinku.

Ciechocinek posiada ulice szosowane, chodniki betonowe lub żużlowane. Całe miasto jest bogato zadrzewione, obfituje w parki i skwery. Na ulicach i w domach oświetlenie elektryczne. Wodociąg.

Wkazania lecznicze: 1) wadliwa przemiana materji (dna, otyłość, cukrzyca), 2) przewlekłe zapalne choroby kobiece, 3) gościec stawowy i mięśniowy (reumatyzm), 4) zołzy i gruźlica chirurgiczna, 5) choroby serca i naczyń (przy dostatecznie sprawnym mięśniu sercowym), 6) choroby narządu nerwowego, 7) choroby narządu trawienia, 8) krzywica szczególnie w połączeniu z zołzami, 9) cierpienia przewlekłe górnego odcinka dróg oddechowych, 10) niektóre przewlekłe choroby skórne, przewlekłe zapalenia urazowe i infekcyjne tkanki łącznej podskórnej, okostny, kości, stawów, gruczołów i t. p.

Przeciwwskazania: 1) wszelkie stany podgorączkowe i gorączkowe, 2) gruźlica płucna we wszystkich okresach, 3) cierpienia nerek z obecnością białka i krwi, 4) złośliwe nowotwory (nawet po operacji doszczętnej), 5) niewyrównana niedomoga sercowa, 6) Syfilis i inne choroby weneryczne w ostrej formie.

Fronton Państwowego Zakładu Zdrojowego w Ciechocinku

Spis lekarzy praktykujących w Ciechocinku: Dr. Biełoj Stefan, Dr. Bukowska Jadwiga, Dr. Bitny Szlachto Onufry, Dr. Ciągliński Kazimierz, Dr. Dembicki Ignacy, Dr. Drac Juljan, Dr. Fiszman J., Dr. Fafius Tadeusz, Dr. Hurwicz Joachim, Dr. Krauschar Markus, Dr. Knobel Robert, Dr. Krukowski Stanisław, Dr. Lorentowicz Leonard, Dr. Przyrembel Michał, Dr. Rudzki Przemysław, Dr. Szerzeniewski Stanisław, Dr. Tannenbaum Leon, Dr. Zeligsonowa Eugenja, stały lekarz zakł. Dr. I. Dembicki.

Pomocniczy lekarsko-sanitarny personel składa się z 6 — 8 felczerów i felczerek, tyluż akuszerek, kilkudziesięciu masażystek (ów), 4-ch dentystów (ek), oraz wolno-praktykującego personelu pielęgniarskiego. W czasie sezonów czynne są 2 apteki z jedną filją i 3 składy materjałów aptecznych, zwykle obficie zaopatrzone w krajowe i zagraniczne wody mineralne oraz w najnowsze środki farmaceutyczne.

Do rozporządzenia kuracjuszy Ciechocinek posiada hotel (Milera) o 100 pokojach, zgórą 150 dworków z 4.000 pokojów, około 20 pensjonatów, 3 reustauracje, parę cukierni i kawiarni, 30 jadłodajni chrześcijańskich i rytualnych .

Sezon trwa od 1 maja do 31 października.

Ceny kąpieli: solankowe I klasy 3 zł., II klasy 2 zł. 50 gr., III klasy 1 zł. 80 gr., kwasowęglowe — I klasy 6 zł., II klasy 5 zł. 50 gr.; borowinowe I klasy 6 zł., II klasy 5 zł.

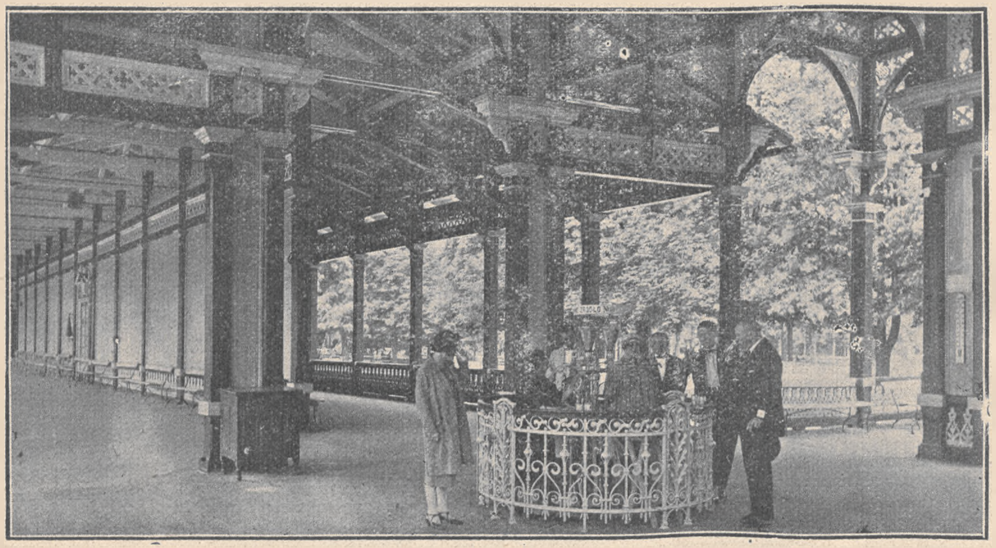
Roczna frekwencja gości z ostatnich lat przedstawia się jak następuje: w 1919 r. — 10.200 osób, w 1921 r. — 12.600 osób, w 1922 r. — 14.270 osób, w 1923 r. — 19.628 osób.

Rozrywki. Orkiestra zdrojowa (symfoniczna) grywa do 5 godzin dziennie. W miejscowym teatrze daje przedstawienia trupa (komedja, operetka) Czarneckiego (z Sosnowca — Katowic). Kino. Raz tygodniowo reunjon. Taneczne zebrania towarzyskie, urządzane co tydzień przez Towarzystwo Przyjaciół Ciechocinka, oprócz tego szereg bali na cele dobroczynne i zabaw parkowych. Czytelnia zdrojowa posiada 100 zgórą pism codziennych i tygodników. Trzy wypożyczalnie książek, z nich czytelnia Towarzystwa Przyjaciół Ciechocinka posiada 5.000 tomów wyborowych dzieł i nowości. Plac sportowy, konkursy hippiczne.

8 placy tennisowych i krokietowych. Konkursy tennisowe i piłki nożnej. Ciechocinek posiada ładne i wygodne spacery jak np. po wale ochronnym 6 km. długim, na brzegiem Wisły, (miejscami piękna plaża), do źródeł wody słodkiej wodociągowej na Kuczku, do pięknego lasu państwowego na Odoljonie, do Raciążka. Na miejscu są piękne rozległe parki zdrojowe, gdzie rano i wieczorem we wspaniałej rotundzie grywa orkiestra (miły park sosnowy i rozległy podtężniowy. Z dalszych wycieczek — Toruń, Kruszwica, Gopło, Inowrocław, Gdańsk, Nieszawa, Włocławek i inne.

Właścicielem zdrojowiska jest Państwo.

Zarządza Zdrojowiskiem Dyrektor Marjan Raczyński. Lekarzem Zdrojowym jest Dr. Ignacy Dembicki. Zwierzchnią władzą jest Ministerstwo Spraw Wewnętrznych — Generalna Dyrekcja Służby Zdrowia. Na miejscu funkcjonuje Komisja Zdrojowa pod przewodnictwem Dyrektora zakładu; Komisja udziela wszelkich informacyj i prowadzi odpowiednie biuro, załatwia wszelkie skargi i zatargi, zachodzące na tle życia w zdrojowisku. W roku bieżącym będzie skończony wodociąg, pobudowany kosztem 1.000.000 złotych. Z końcem roku bieżącego przystąpi się do budowy kanalizacji, obliczonej na 2 miljn. 500 tys. złotych. W niedalekiej przyszłości pobudowany będzie dom zdrojowiskowy z pawilonami hotelowemi i kąpielowemi. Skarb asygnuje 1.000.000 złotych. Źródło Nr 14 na 2 tys. 200 metrów na gorzkie solanki.

Źródło Nr. 10

W braku kanalizacji, realizacja której nastąpi w najbliższych latach (obecnie już się sporządzają plany), usuwanie płynnych odpadków domowych uskutecznia się zapomocą krytych beczek na kołach, w które musi być zaopatrzona każda posesja. Coraz większa liczba dworków urządza miejscową kanalizację. Chambaud. Dom izolacyjny. Kamery dezynfekcyjne. Wóz ambulansowy dla chorych zakaźnych.

Ciechocinek leży na szlaku Warszawa-Toruń (odnoga) i posiada bezpośrednią komunikację z Warszawą, Łodzią, Poznaniem, Toruniem. Z Warszawy w ruchliwym sezonie chodzą wagony sypialne. Na miejscu do lokomocji służą dorożki.

„NEOSALUTAN"

Jedyny polski preparat Przeciwkiłowy

Wśród preperatów przeciwkiłowych zajmuje poczesne miejsce „Neosalutan" produkt fabryki Przemysł Chemiczny w Polsce Sp. Akc. w Zgierzu, zawierający jako składnik główny związek organiczny arsenu — pochodny arsenobenzolu. „Neosalutan" stosuje się we wszystkich trzech okresach przymiotu z wynikami nieosiągniętymi przez inne dotychczas używane środki; daje on również dobre wyniki w durze powrotnym płonicy (szkarlatynie), zimnicy (malarji); zapaleniu gnilnym płuc, liszaju płaskim, raku wodnym, zapaleniu wrzodziejącym migdałków (angina Plaut-Vincent) i w szeregu innych chorób wywołanych przez krętki „Neosalutan" znajduje także zastosowanie w weterynarji, w szczególności przy zarazie płucnej u koni. W arsenobenzolach znalazła terapja przymiotu potężny środek, kierujący lecznictwo na nowe tory. Od czasu odkrycia Erlicha, który w roku 1909 pierwszy wprowadził do lecznictwa preparaty arsenobenzolowe pod nazwą Salvarsanu i Neosalvarsanu, wysiłki chemików w celu udoskonalenia tych preparatów nie ustawały ani na chwilę. Polska i tym razem nie pozostała w tyle. W r. 1919 dzięki kilkoletniej pracy w tym kierunku znanego chemika, d-ra St. Kiełbasińskiego fabryka Przemysł Chemiczny w Polsce S. A. w Zgierzu opracowała i oddała do użytku lekarzy własny preparat arsenobenzolowy „Neosalutan", który pod względem własności chemicznych i leczniczych nietylko dorównywa, ale przewyższa odpowiednie leki zagraniczne. Polski „Neosalutan" jest już dziś znany szeroko poza granicami kraju. W Czechosłowacji prasa lekarska mówi o naszym preparacie z wielkim uznaniem, stosują go już na Węgrzech, w Bułgarji, Grecji, Jugosławji. Na klinikach Wiednia i Tryjestu „Neosalutan" dał świetne rezultaty, a słynny wenerolog londyński dr. Mack Cormack uznał go za środek odpowiedni. W obecnej chwili „Neosalutan" mając za sobą sześcioletnie wyniki swojego skutecznego działania, opinje swoich i zagranicznych wybitnych wenerologów, może skutecznie zastąpić importowane do Polski identyczne preparaty: niemiecki — „Neosalvarsan i francuski — Neoarsenobenzol Billon'a. „Neosalutan" jest już szeroko stosowanym jak w praktyce prywatnej tak również w szpitalach miejskich i wojskowych, Kasach Chorych, inspektoratach sanitarno-obyczajowych i t. p. instytucjach. Jeneralnym przedstawicielem jest Inż. Stanisław Pozowski, ul. Mokotowska Nr. 41 w Warszawie.

„GOLDOL“

Proszek dla pielęgnowania nóg. Oryginalny puder dziecięcy. Karmelki.

Chemiczne Laboratorjum „GOLDOL“
Hajduki Wielkie, G. Śl.

Aptekarz DRANCZ i S-ka
Spółka z ogr. odp.
BIELSKO-BIAŁA

LECITHIN-PERDYNAMIN

zawiera naturalne żelazo krwi w połączeniu z czystą Ovo-lecytyną, doskonałe z powodu szybkiej resorbcji i znakomitego smaku

Intensywne
TONICUM
o niezawodnem i szybkiem działaniu we wszystkich wypadkach anemji, chlorosy, histerji, neurastenji i wycieńczenia.

Apteka pod Orłem

Katowice

UL. WARSZAWSKA 8 TEL. 383.

LEON KULKA

OPTYK
BIELSKO, RYCERSKA 2.

Poleca się jako specjalista w dopasowaniu szkieł według ordynacji lekarskiej

Zlecenia pocztowe wykonywa się odwrotnie.

Dr. med.

ALFONS GRABISCH

Królewska Huta ❧ ❧ ❧ ❧ ❧ ul. Wolności 34.

Lekarz specjalista dla chorób skórnych i wenerycznych.

Gabinet roentgenowski posiada następujące urządzenie:

1) Aparat rentgenowski dla djagnozy i terapji,
2) Lampa kwarcowa system Dr. Bach,
3) Lampa kwarcowa prof Jesionek,
4) Lampa kwarcowa Kromayera,
5) Diatermia,
6) Uniwersal—Auschlus apparat
7) Siemens — Aureol lampe

„L E S T A“

Chemiczna Fabryka właśc. **Leon Staniszewski** Orzegów i Katowice **Powstańców 8**. Poleca swe 1-ma wyroby: **Wina lecznicze Trinct. Ferri „Lesta“** przeciw blednicom i niedokrwistości. **Proszek żołądkowy** przy wszelkich niedomaganiach żołądka, **Lesta Gichtin** pierwszorzędne nacieranie na reumatyzm etc. **Hotechirol** od kaszlu i t p. zawiera Extr. thymi fluid Kal. sulfoguajacol. Acid thyminic. **Lestamol** Esencja karmelicka 70%. **Hotechi - Scabin** usuwa w 3 dniach świerzb - parchy **Maść Klasztorna:** Epl, fuscum camphor. **Krem na piegi** usuwa pod gwarancją piegi i żółte plamy, **Rustol** leczy liszaje wszelkiego rodzaju, **Lestin** hygieniczny środek przeciw wypadaniu włosów, **Leonin** przywraca siwym włosom ich pierwotny kolor, **Syrena** nieszkodliwa farba na włosy, farbi natychmiast blond, szatyn, brunatny i czarny kolor.

Apteka pod Św. Barbarą
Właściciel: **Mr. ANTONI WILCZEK**
Łagiewniki Śląskie Telefon Nr. 7(Kohenlinde)

SKŁAD SPECYFIKÓW KRAJOWYCH I ZAGRANICZNYCH

Wody mineralne, wina lecznicze, opatrunki, środki toaletowe oraz laboraratorjum chemiczno-farmaceutyczne.

„RORI"
FABRYKA KARTONAŻY I WALIZEK
S-ka z ogr. odp.
W CIESZYNIE

poleca wszelkiego rodzaju kartony opatrunkowe, dla fabryk kosm.-chem., czekoladowych i t. p. jakoteż specjalne pudełka dla aptek i drogerji.
Walizki podróżne od wykończenia tekturowego aż do walizek z prawdziwej fibry amerykańskiej.

Apteka Miejska
Katowice, ∴ ∴ Rynek 3
C. W. Köhna Nast.
(Właściciel: **Józef Gaertner)**

CHEM. LABORATORJUM

SKŁADNICA KRAJOWYCH I ZAGRANICZNYCH SPECYFIKÓW. WSZELAKIE OPATRUNKI I WODY MINERALNE MĄCZKI DLA DZIECI I INNE ŚRODKI WZMACNIAJĄCE.

Założona w roku 1700.
Apteka pod „Białym Orłem"
M-ra Mieczysława Ganszera
W BIAŁEJ

POLECA:
Specyfiki krajowe i zagraniczne, wszelkiego rodzaju środki opatrunkowe i chirurgiczne, wody mineralne, wina lecznicze i t. p.

Okulary
w doskonałem optycznem i technicznem wykonaniu
WYK
Optyk Dyplom.
Katowice
ul. św. Jana 13

APTEKA pod ESKULAPEM
W. SOJKA
TELEFON 526
TARNOWSKIE GÓRY G/ŚL.

Stara Apteka
W RYBNIKU
RYNEK 15 — — — TELEFON 26.

J. KASPROWSKI
DROGERJA
Żory G. Śląsk

APTEKA POD LWEM
KRÓLEWSKA HUTA
ulica Wolności 22 — Telefon 1322
M. WOLSKI M. ESTKOWSKI
Poleca wszelkie wyroby krajowe i zagraniczne.
Zamówienia pozamiejscowe wykonuje się odwrotnie.

Dr. med. KUKOWKA
KATOWICE, — POCZTOWA 10.

Instytut Roentgena dla diagnostyki i therapji.

Fabryka prawdziwej wody kolońskiej
JOHANN MARIA FARINA & C-o.
„Pod miastem Rzym" Kolonja n R.

Kierownictwo i wyłączna sprzedaż generalna na całą Polskę przez „HELLA" w Cieszynie, Plac Teatralny L. 15.
Właściciel **Dr. ROMAN PASSEK.**

DROGERJA POD ANIOŁEM I PERFUMERJA

J. Gońśki

KRÓL. HUTA UL. WOLNOŚCI 31

TELEFON Nr. 12-60

Specjalny skład artykułów drogeryjnych kosmetyk i farb. Centrala artykułów do fotografji.

CHEMICZNE LABORTORJUM

„Salus“

dla farmaceutycznych i kosmetycznych preparatów

Stow. z ogr. por.

CIESZYN, UL. NIEMIECKA 8. TELEFON Nr. 227/VI

Konto żyrowe Wiedeński Bank Zw. w Cieszynie.

Dr. Oskar Leimsner

BIELSKO DĄBROWSKIEGO 14.

Röntgenologja, Prześwietlanie Emanatorjum radowe Lampa kwarcowa, Diathermia Elektroterapja, kosmetyka lekarska.

R. STILLER

KRÓLEWSKA HUTA UL. SOBIESKIEGO 15

TELEFON Nr. 16-36

URZĄDZENIA SANITARNE

Najtańsze źródło dla Szpitali, Lekarzy, Aptek, Drogerji.

„Hydro”

Przedsiębiorstwo dla wykonywania urządzeń zdrowotno-technicznych.

Centralne ogrzewania, Urządzenia wszelkich kąpieli, Wodociągów, Kanalizacji, Zużycie ogrzewu, Dalsze ogrzewania, Wszelkie urządzenia techniczno-zdrowotne.

KATOWICE GÓR. SL. TELEFON 1821.

GÖHMANN & EINHORN

Sp. z Ogr. Odp.

SPECJALNA FABRYKA DLA TECHN. URZĄDZEŃ HYGIENICZNYCH

KATOWICE - ZAWODZIE

ULICA KRAKOWSKA Nr. 91

Założone 1889 r. Telefon Kat. 213

Centralne ogrzewania. Urządzenia wentylacji. Zużycie ciepłoty. Ogrzewania na dalsze przestrzenie. Ogrzewania większych pomieszczeń. Urządzenia pralni i kuchen parowych. Urządzenia suszalni. Urządzenia kąpielowe. Urządzenia ustępów pojedyńczych i zbiorowych. Instalacje na i odwadniające. Przewody rurkowe. Wciągalnie ubrań robotniczych.

ZAKŁAD POGRZEBOWY

„Pietät”

KATOWICE UL. MARJACKA Nr. 3

wł. Piotr. Paweł Breslauer

Pierwszorzędny Zakład Pogrzebowy. Wielki wybór trumien metalowych, drewnianych. Własne zaprzęgi.

APTEKA
w Wodzisławiu
ODDZIAŁ W JASTRZĘBIU
wł. Franc. Frank

Dr. J. Krygier
lekarz
ŚWIĘTOCHŁOWICE
ul. Wolności 23.

STARA APTEKA
W ŚWIĘTOCHŁOWICACH
Antoni Knechtel

APTEKA pod OPATRZNOŚCIĄ
Mag. Stan. Gizowskiego
BIELSKO
BLICHOWA 48.

APTEKA
Nowy Bytom
wł. J. Hölzel

Józef Dudek
Fabryka Wód Mineralnych
MYSŁOWICE Tel. 1034.

DROGERJA
Th. Rospenk
RYBNIK GÓR. ŚL.
Tel. 1005

Dr. med. Neukirch
LEKARZ
ŻORY GÓRN. ŚL.

Stara uprz. APTEKA
pod **ANIOŁEM**
wł. Wacław Długaj
Pszczyna Górny Śląsk

APTEKA I DROGERJA
Józefa Grossa
w Dziedzicach

Oskar Eisenecker
DROGERJA
MIKOŁÓW GÓR. ŚL.
RYNEK 3.

APTEKA
pod **Bałym Orłem**
TARNOWSKIE GÓRY
wł. Mr. Tadeusz Bogdan

APTEKA ŚW. MARJI
wł. P. Keil
Lipiny Śl.
Tel. 158 Królewska-Huta

ELE FRĄCKOWIAK
MAGNETYZERKA
KRÓLEWSKA HUTA
PL. MATEJKI Nr. 2.

Apteka Św. Barbary
KATOWICE—BOGUCICE
wł. V. Bauer

Dr. M. Reichel

Lekarz prakt.

Instytut roentgenowski i świetlny

ELEKTROTERAPJA

Inhalacja dla chorych na serce i płuca

Rynek 31 **Telefon 1496.**

Godziny przyjęć od 8 — $10^1/_2$, 3—5

W niedziele od 10—11

Katowice

J. KNEJSKI

Królewska Huta

ul. 3-go Maja 53.

Specjalna fabryka sztucznych rąk i nóg, aparatów ortopedycznych, gorsetów, wkładek do nóg płaskich, paski podbrzuszne, oraz przybory sanitarne i lekarskie.

Dr. FRANZ JACKISCH

SPECJALISTA CHORÓB KOBIECYCH i W POŁOŻNICTWIE. OPERATOR

Przyjęcia: 9—11, 3—5 w niedzielę 9—11.

Katowice, ul. Kochanowskiego 2, telefon 16-99.

„Santurin"

ZAKŁADY CHEMICZNE

W MYSŁOWICACH ŚL. GÓRNY

WYTWÓRNIA ŚRODKÓW ODŻYWCZYCH ORAZ LECZNICZYCH.

Dr. Leopold Skupin

BOGUCICE, TEL. 1972.

PRZYJĘCIA: 10—11 i pół, 2—3, w niedzielę 10—11.

Dr. med. DADACZYŃSKI

SIEMIANOWICE

Bytomska 10. **Telefon 44.**

ZAKŁAD ELEKTROMEDYCZNY, ROENTGENOWSKI, ŚWIATŁOLECZNICZY i DJATERMJA.

Godziny przyjęć 8—10 3—4, prócz niedziel i świąt.

Drogerja św. Barbary i chemiczno-kosmetyczne laboratorjum Antoni KWIATKOWSKI, Ruda Śl.

Poleca:

Elexir de Kujavia przeciw siwiźnie, Tunkturę na porost włosów i przeciw łupieżowi, Puder de Kujava we wszystkich kolorach, Wodę tualetową „Dubarry", Balsamiczną wodę do ust.

Powyższe specjalności wyrabiane są od roku 1882 i przez powagi lekarskie wypróbowane.

Dr. Otto Aronade

Katowice

Dyrekcyjna 10^{II} telefon 1617,

CHOROBY DZIECI

przyjmuje: 9—11 3—5.

W niedzielę zamknięte.

RADCA SANITARNY

Dr. med. Proskauer

Katowice

ul. 3-go Maja 10^I, telefon1032.

Zakład leczenia świetlnego

Godziny przyjęć

od 9 i pół do 11 i od 3—4 i pół w niedziele od 11—12.

SPIS RZECZY

Redakcja i Administracja Albumu Zasłużonych Lekarzy Polskich, Warszawa, ul. Marszałkowska 63, telefon 123-17.